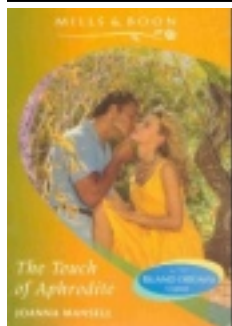

The Touch Of Aphrodite (Phép Màu Của Nữ Thần Tình Yêu)

Contents

The Touch Of Aphrodite (Phép Màu Của Nữ Thần Tình Yêu)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	20
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	51
8. Chương 8	61
9. Chương 9	70

The Touch Of Aphrodite (Phép Màu Của Nữ Thần Tình Yêu)

Giới thiệu

Người dịch: meomeo_1173 (Chương 1,3,4,5,7,9); chemiboy (Chương 2,6,8) Editor: Lạc NguyệtChàng L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-touch-of-aphrodite-phep-mau-cua-nu-than-tinh-yeu>

1. Chương 1

Emily ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn chăm chăm ngạc nhiên vào người luật sư. “Nói thẳng ra đi!” - cô nói với một giọng không mấy tin tưởng. “Dượng tôi đã để lại toàn bộ - hiển nhiên là toàn bộ mọi thứ - cho tôi? Nhưng tôi không thể kế thừa tài sản của ông ấy trừ phi tôi đến sống ở Cyprus[1] trong một năm? Và cùng với đó là làm việc cho cháu trai của ông ấy, Nikolaos Konstantin ư?”

[1] Cyprus: Nằm ở phía đông Địa Trung Hải là quốc đảo Cyprus lộng gió. Do vị trí địa lý của đảo thuộc vào nơi có vị trí giao thông đông - tây trọng yếu, trong thời kỳ đầu lịch sử văn minh nhân loại, nơi đây đã

là nơi tập trung của hai nền văn hoá Đông - Tây và là nơi phát sinh truyền thuyết về thần Vệ Nữ - thần Ái tình.

images

images

“Tôi nghĩ là vậy!”, người luật sư trả lời mềm mỏng, “những quy định của di chúc hoàn toàn bất thường, nhưng cha dưỡng cô - Dimitri Konstantin - đã rất coi trọng việc này”.

Sau tất cả cú sốc và buồn đau trong vài tháng vừa qua, chuyện này là khó có thể chấp nhận được. Tại sao Dimitri lại muốn biến cuộc đời cô trở nên đảo lộn hoàn toàn khi mà cô thật sự rất cần một sự vững chắc? Emily hoài nghi.

“Tất cả chuyện này là không thể được!”, cô nói với một cái lắc đầu chậm rãi, “nhà của tôi ở đây. Tôi không thể bán nó đi và chuyển đến một đất nước xa lạ. Còn công việc của tôi nữa. Tôi đang trong thời gian huấn luyện để trở thành kế toán, tôi sắp có một kỳ sát hạch trong vài tháng tới đây. Không!”, Emily lắc đầu chắc chắn lần nữa, những lọn tóc vàng nhạt xoã tung trên đôi vai gầy của cô. “Tôi đơn giản là không thể làm được. Ông phải nghĩ cách khác trước kỳ hạn của cái di chúc này! “.

“Tôi e rằng điều đó là không thể “, người luật sư nhả nhận. “Di chúc hoàn toàn đúng luật. Và khả năng duy nhất để phá bỏ nó là cô phải chứng minh được cha dưỡng cô thiếu suy nghĩ khi ông ấy lập nó. Cô có muốn làm thế không?”

“Không, tất nhiên rồi”, Emily nói không do dự. Cô đã rất kính yêu dưỡng của mình. Không gì có thể khiến cô bôi một vệt nhơ lên tên tuổi của ông ấy. Emily cắn môi. “Nhưng tại sao Dimitri lại viết ra một di chúc như thế này?”

“Khi cha dưỡng cô đến chỗ tôi”, giọng người luật sư nhỏ nhẹ, “ông đã biết chắc là ông sẽ chết. Ông nói với tôi rằng mối quan tâm lớn nhất của ông hiện giờ là cô và những gì xảy ra cho cô sau khi ông ấy ra đi. Ông biết cô sẽ sụp đổ vì cái chết của ông, đặc biệt là khi nó đến quá sớm ngay sau sự ra đi của mẹ cô. Ông tin rằng nó sẽ giúp cô quen dần nếu cô chuyển đến một đất nước mới, bắt đầu lại từ đầu. Và Cyprus là sự lựa chọn tốt yếu, vì nó là hòn đảo quê hương ông. Ông cũng muốn cô gặp và làm quen với tất cả thành viên nhà Konstantin. Tôi hiểu, đã có một mối bất hoà gay gắt, và nguyên nhân chính là cuộc hôn nhân của ông ấy với mẹ cô”.

“Là tái hôn”, Emily trả lời trống rỗng. “Và gia đình Dimitri đã không chấp nhận bất kỳ cuộc hôn nhân nào trong cả hai.” Đôi mày cô nhướng lên nhìn người luật sư đang rất ngạc nhiên. “Ông không biết đúng không? Dimitri và mẹ tôi đã từng cưới nhau khi họ còn rất trẻ, nhưng mọi thứ trở nên sai lầm và họ chia tay. Dimitri ở lại Cyprus và mẹ tôi chuyển đến Anh. Bà tái hôn và vài năm sau, tôi ra đời. Cha tôi chết năm tôi mười tuổi... ông làm việc trên dàn khoan... đó là một tai nạn...”. Giọng cô chùng xuống trong phút chốc, khi hàng loạt những ký ức buồn bỗng chốc quay về. Khoảng thời gian tuổi thơ ấy là quãng đời mà cô thà là quên đi. Emily ngồi thẳng dậy và tiếp tục, “vài năm sau, mẹ tôi gặp lại Dimitri khi ông tới Anh trong một chuyến công tác. Họ nhận ra rằng họ vẫn còn yêu nhau và họ kết hôn lần nữa”.

“Thật là một câu chuyện lãng mạn”, người luật sư mỉm cười.

“Ngoại trừ cái kết hạnh phúc đã không kéo dài”, Emily buồn bã. “Và giờ thì ông đang nói với tôi rằng, dưỡng tôi đã sắp đặt tất cả mọi chuyện mà thậm chí còn không bảo tôi một lời?”

“Ông tin rằng đó là vì điều tốt nhất”, người luật sư bảo đảm. “Và ông rất muốn cô làm hoà với gia đình ông, vì hiện giờ cô không còn người thân nào cả”.

“Nhưng tại sao tôi lại phải làm việc cho cháu trai ông ấy, Nikolaos Konstantin?”. Emily thắc mắc khó hiểu.

“Cha dưỡng cô muốn cô thấu hiểu hơn về niềm đam mê công việc của ông ấy. Như cô đã biết, ông sở hữu một khách sạn 5 sao ở Cyprus. Và khi ông đến Anh để cưới mẹ cô, ông vẫn tiếp tục công việc điều hành với người thay thế là Nikolaos, cháu trai ông. Khách sạn đó là phần lớn trong tài sản thừa kế của cô, và mong ước của cha dưỡng cô là cô có thể thay ông điều hành nó. Nikolaos Konstantin sẽ dạy cô tất cả những gì cô cần biết.”

“Điều hành khách sạn ư?” Emily lặp lại, cặp lông mày nhướng lên ngạc nhiên tột độ. Tất nhiên là cô đã biết từ trước, rằng dương cô làm chủ một khách sạn ở Cyprus, và ông thường nhận những báo cáo tài chính định kỳ từ người cháu trai, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng, ông muốn để lại nó cho cô. Cô không chắc rằng cô muốn nó; cô thậm chí còn không biết cả điều cơ bản để điều hành một khách sạn. Cô có muốn học không? Emily tự hỏi. Cô không biết. Ngay bây giờ, ý nghĩ về việc bỏ lại mọi thứ quen thuộc sau lưng thậm chí còn đáng sợ hơn. Sau khi mất đi hai người thân yêu nhất, cô muốn bám chặt lấy ngôi nhà của mình, công việc, bạn bè, không muốn mạo hiểm với những thứ xa lạ.

“Nếu cô đến sống ở Cyprus một năm theo quy định trong di chúc”, luật sư tiếp tục, “cô sẽ được thừa kế khách sạn, và sau đó, cô sẽ được tự do làm bất kỳ điều gì cô muốn. Cô có thể bán nó và rời đi, hoặc thuê một giám đốc hay chính cô tự quản lý”.

“Tôi thực sự không nghĩ rằng tôi có thể kham nổi việc đó”, cô ngập ngừng.

“Tất nhiên là cô ta không thể”, một giọng nam miệt thị cất lên đằng sau cô. “Cô ta chỉ là một cô gái không có kinh nghiệm. Thậm chí cô ta còn không phải là thành viên nhà Konstantin”.

Emily quay lại. Ngay cả người luật sư cũng giật mình.

Một người đàn ông cao to, tóc đen đang đứng ngay lối ra vào văn phòng. Ánh mắt tối tăm khoá thẳng vào gương mặt Emily và dừng lại ở đó trong khoảng dài đầy khó chịu, có lẽ lâu hơn là anh ta đã định. Cô cảm thấy bản thân ngưng thở mà không hiểu tại sao. Có gì đó ở người đàn ông này - chiều cao, bờ vai rộng, những đường nét góc cạnh trên gương mặt; hay chính sự hiện diện của anh ta có thể áp đảo bất cứ ai. Và làn da rám nắng Địa Trung Hải đối chọi hẳn với gương mặt nhợt nhạt của người luật sư và nước da không màu của chính Emily - bị mòn rút mất sức sống bởi nỗi đau, kiệt sức và cú sốc khi mất đi liên tiếp hai người thân cô yêu quý nhất trên đời.

Tiếng Anh của anh ta rất chuẩn, ngoại trừ dấu hiệu uể oải trong giọng nói. Emily nhận ra rằng, cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào anh như bị thôi miên, và ngay lập tức cô lấy lại bình tĩnh.

“Anh là ai?”, cô hỏi, thần kinh căng thẳng khiến giọng cô trở nên sắc nhọn. “Và anh đang làm gì ở đây? Anh đang nghe lén à?”

“Tôi đã đợi ở bên ngoài”, anh ta cộc lốc, “tôi định sẽ giới thiệu với cô sau, nhưng trong trường hợp này thì tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên gặp nhau bây giờ. Tôi là Nikolaos Konstantin”

Emily cảm thấy khó nuốt. Đây chính là cháu trai của dương cô? Người mà ông ấy muốn cô hợp tác cùng? Cô nuốt xuống một lần nữa, gần như là nấc cụt, bởi hệ thần kinh thậm chí đang mệt mỏi bực rạc của cô cũng phản ứng với sự kích thích nguyên thủy trong đôi mắt sẫm màu của anh ta, dường như được toả ra từ từng lỗ chân lông nhỏ nhất. Anh hiểu rất rõ, và hoàn toàn tự chủ. Ngay cả người luật sư cũng bị “khớp”. Nikolaos Konstantin dường như có cùng một kiểu tác động lên tất cả mọi người.

“Tôi đang giải thích những điều khoản trong di chúc của chú anh cho cô Peterson”, người luật sư bồi hồi.

“Tôi biết”, anh cắt ngang. “Những điều khoản trong di chúc thật sự rất buồn cười. Cô gái này không thể nào kế thừa việc điều hành của chú tôi được”.

Âm điệu gay gắt trong giọng nói của anh ta khiến Emily tức giận đáp lời. “Tôi hoàn toàn không phải là không có khả năng!”.

Anh ta thậm chí không để cho cô nói hết. “Tôi không thể ngăn cản cô đến Cyprus”, anh nói, ánh mắt phiến toái chiếu thẳng vào mặt cô, cái nhìn chăm chăm nóng bỏng như muốn đốt cháy, khiến cho tim cô bỗng nhiên đập mạnh trong lồng ngực, “mặc dù tôi rất muốn làm thế. Tôi hoàn toàn không tin rằng cô sẽ được chào đón bởi bất cứ ai trong gia đình Konstantin. Và tôi cũng có thể nói với cô ngay bây giờ là cô hoàn toàn thiếu kinh nghiệm để điều hành một khách sạn hạng sang. Đó là một công việc kinh doanh phức tạp, cái mà cô chẳng hiểu gì hết. Cô sẽ phá huỷ tất cả những gì chú tôi đã xây dựng lên và bản thân tôi đã duy trì nó ở cấp cao suốt gần đây năm!”.

“Tôi có thể thiếu kinh nghiệm”, Emily đáp trả, hoàn toàn bị tức giận vì thái độ ngạo nghễ của anh ta, “nhưng đó chính là lý do Dimitri muốn tôi làm việc với anh trong một thời gian, để học hỏi những gì cần biết. Tôi hoàn toàn không ngợ ngẩn, và tôi có thể học chúng nhanh chóng thôi!”.

Cái điệu cười không tin tưởng của anh ta, càng như dầu đổ thêm vào lửa giận đang bùng bùng trong cô. Anh ta nghĩ anh ta là ai? Cô điên tiết. Sao anh ta dám bước vào đây và đối xử với cô như thể cô là một con ngốc thực thụ vậy?

“Cô phải biết rằng đó không đơn giản là cô cảm thấy có thể làm được việc ấy”, anh ta khẳng định chắc chắn, như thể vấn đề đã bắt đầu được đặt ra.

“Tôi có thể học. Tôi sẽ học cách để thực hiện việc đó!”. Emily tuyên bố chắc nịch, quên mất chỉ mới vài phút trước đây, cô còn đang phân vân với việc quyết định rằng cô thậm chí còn không muốn đến Cyprus. Người đàn ông này đã biến tất cả thành một thử thách, và là một thử thách mà cô khó có thể chối từ. Mặc dù nỗi buồn đang phủ kín cô, Emily đã có thể nhận thấy sự khuấy động đầu tiên trong cuộc sống của mình, của năng lượng, và của sự cấp thiết phải bỏ lại sau lưng, dù chỉ là một chút, niềm đau thương ngập tràn và bước tiếp với một điều gì đó tích cực hơn, thứ sẽ giúp cô quay về cuộc sống bình thường.

Đôi mắt xanh của cô giận dữ chiếu thẳng vào tia nhìn tăm tối, mãnh liệt của Nikolaos. “Anh không thể ngăn tôi làm theo di chúc của Dimitri. Tất cả những gì anh có thể làm là từ chối dạy tôi những điều tôi cần biết. Anh có định làm thế không?”, cô thách thức, ngạc nhiên về sự dũng cảm của bản thân trước người đàn ông đối diện.

Nikolaos Konstantin trông như thể anh ta rất muốn làm thế. Nhưng cuối cùng, anh chỉ lầm bầm trong miệng. “Tôi đã hứa với Dimitri là sẽ hỗ trợ cô. Lời hứa với người đã khuất là không thể phá bỏ”.

“Vậy thì OK!”, Emily nói với một quyết tâm cao độ. Cô quay lại người luật sư. “Tôi sẽ làm theo di chúc của đương tôi. Trừ phi... ngài Konstantin đây không có ý gì phản đối chứ?”, cô thêm vào, ngang nhiên quay lại đối chọi với ánh nhìn từ đôi mắt màu đen.

Nikolaos chắc chắn là rất muốn phản đối. Nhưng đây không phải là thời điểm thích hợp để lên tiếng. Lắc đầu nhanh, anh quay qua người luật sư. “Ông có địa chỉ khách sạn của tôi. Tôi sẽ ở đây trong vòng hai ngày nữa. Liên lạc với tôi khi ông hoàn tất mọi thủ tục. Tôi sẽ sắp xếp những việc cần thiết”.

“Sắp xếp cho cái gì?”, Emily hỏi đầy nghi ngờ.

“Tất nhiên là chuyển đi đến Cyprus”.

“Cảm ơn, nhưng tôi hoàn toàn có thể tự làm được.” Emily đáp lời ngay lập tức.

“Tôi chắc là cô có thể làm được rất nhiều thứ”, giọng điệu anh ta đầy vẻ mỉa mai, “nhưng tôi đã đồng ý đảm nhận mọi việc sau cái chết của Dimitri, và đây chính xác là những gì tôi định làm”.

Rồi không nói gì thêm, thậm chí là liếc nhìn Emily một lần nữa, anh bước nhanh ra khỏi phòng.

Emily nhìn chăm chăm vào ô cửa trống trơn trong vài giây và nhận ra rằng trái tim vốn đang đập thình thịch đã bắt đầu chậm lại. Và cô cuối cùng cũng nói được. “Anh ta là đồng sự mà Dimitri đã chọn cho tôi ư?”, cô hoài nghi. “Sao anh ta lại có thể làm thế? Chắc chắn phải có những thành viên khác trong gia đình có thể dạy tôi những điều cần biết!”.

Vị luật sư cười khiên cưỡng. Sự hiện diện của Nikolaos đã đánh đổ hoàn toàn sự tự tin trong ông. “Tôi nghĩ rằng ngài Nikolaos konstantin được coi là trụ cột gia đình. Đó là sự lựa chọn hiển nhiên khi cha đương cô muốn đảm bảo rằng cô được đặt trong vòng tay bảo vệ an toàn”.

“Tôi không cần ai trông coi hết!”. Emily kiên quyết. Và cô lắc đầu. “Tôi đã nghĩ rằng Dimitri hiểu tôi. Tại sao ông ấy lại có thể làm thế này?”.

“Theo như tôi hiểu thì, cha đương cô mang nặng dòng máu Cyprus. Và họ có một truyền thống là phải quan tâm, bảo vệ những người phụ nữ của mình. Ông ấy đơn giản là làm theo những gì xưa cũ, và ông chắc hẳn đã nghĩ rằng cháu trai ông là người đàn ông tốt nhất có thể giúp đỡ cô vượt qua những ngày tháng khó khăn này”.

Emily hoàn toàn chắc rằng Nikolaos Konstantin chỉ tạo thêm những rắc rối cho cô mà thôi. Và đôi mắt đen lấp lánh kia, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến cho cô run rẩy. Cô chưa từng nhìn thấy cặp mắt nào như thế trước đây.

“Tôi thực sự biết ơn vì những gì tốt nhất Dimitri đã làm cho tôi. Chỉ là, giá mà ông ấy nói trước với tôi một tiếng...”.

“Cô thực ra không cần phải chấp nhận những điều khoản trong di chúc”, vị luật sư nhắc nhở.

“Đúng!”, cô thở dài. “Tình yêu của Dimitri đối với tôi đủ nhiều để ông có thể giao lại toàn bộ gia tài của mình cho tôi và sắp xếp mọi việc vì tương lai của tôi, cho dù lúc đó ông đã rất yếu. Tôi không thể trốn chạy. Và, tôi yêu Dimitri, thế nên tôi sẽ cố gắng một lần vì ông ấy”.

Vị luật sư gật đầu thấu hiểu. “Vậy tôi sẽ báo cho ngài Konstantin về chuyến đi của cô tới Cyprus ngay khi tất cả những thủ tục cần thiết được hoàn thành”.

Khi Emily rời văn phòng luật sư và lái xe về nhà, cô đã cố chấp nhận với sự thật rằng tương lai cô đã hoàn toàn bị đảo lộn. Lúc cô đến văn phòng, cô chỉ nghĩ rằng Dimitri đã để lại một khoản tài chính đủ để giữ cô ở lại trong nhà trong một khoảng thời gian cho đến khi cô tạm qua được nỗi đau tột hại nhất và xoay sở để đưa cuộc sống trở về guồng quay ban đầu. Thay vào đó, cô được biết rằng ông đã sắp đặt còn nhiều hơn thế và chính nó đã làm gián đoạn tất cả.

Cô yêu Dimitri rất nhiều, nhưng một phần nhỏ trong Emily oán giận điều đó. Cách đây vài tháng, trước khi mọi thứ bắt đầu sụp đổ, đầu tiên là cái chết của mẹ cô và tiếp đó là căn bệnh của Dimitri, cô đang theo đuổi sự nghiệp, đang có một cuộc đời riêng của chính mình. Và bây giờ có lẽ cô sẽ phải từ bỏ tất cả, ít nhất là trong một năm tới. Tuy nhiên, cô đã rất biết ơn về tất cả những gì tốt đẹp nhất Dimitri dành cho cô, như ông đã làm kể từ khi ông bước vào cuộc đời mẹ cô bảy năm trước. Emily đã từng là một cô bé mười bảy tuổi hay xấu hổ và nông nổi, thiếu vắng sự có mặt của người cha trong những năm tháng quan trọng nhất thời niên thiếu. Mặc dù Dimitri không có con, ông dường như vẫn nhận ra rằng, tuy đã trưởng thành, Emily vẫn tha thiết cần bóng hình người cha yêu dấu mạnh mẽ trong cuộc đời cô. Ông đã trở thành sự thay thế, và thậm chí còn hơn nữa: một người đàn ông hiền hoà, đáng yêu với tia cười và tình yêu cháy bỏng sục sôi trong đôi mắt đen áp áp. Người đã động viên cô thử sức với những điều mới mẻ, vượt qua mọi khó khăn, kể cả sự bất khả thi. Ngay từ đầu, Emily đã rất yêu kính ông, và luôn nỗ lực để đáp trả sự khuyến khích nhiệt tình ấy.

Và bây giờ ngay cả khi đã ra đi, ông vẫn làm như ngày còn sống, đặt ra thử thách mới, buộc cô phải bỏ nỗi buồn lại sau lưng và đối mặt với một tương lai mới.

Emily ngẩng đầu, chớp mắt giấu đi những giọt nước đã bắt đầu lấp lánh trong đôi mắt xanh của cô. Cô sẽ không khóc nữa. Đã đến lúc phải đối diện với hiện tại. Emily gạt mái tóc vàng ra sau và tự bảo cô sẽ chấp nhận thử thách cuối cùng của ông.

Cô sẽ đến Cyprus. Cô vẫn nhớ về Dimitri và mẹ với tình yêu cao cả nhất nhưng cô sẽ cố để gây dựng lại cuộc sống của mình mà không có họ, cô sẽ thành công trong tất cả mọi việc Dimitri đã muốn cô làm. Và chắc chắn là như thế cho dù có hay không sự giúp đỡ của Nikolaos Konstantin!...

Trong suốt những tuần tiếp theo, Emily thường tự dằn vặt về quyết định bóc đồng của bản thân, nhưng cô dứt khoát sẽ không thay đổi ý định. Và cô phải thừa nhận về một sự phấn khích đang lớn dần lên khi thời điểm rời Anh quốc ngày càng đến gần. Hoặc đó có thể là ý nghĩ gặp lại Nikolaos Konstantin một lần nữa đã khiến cho sự run rẩy chạy dọc từng đầu mút thần kinh?

Tất nhiên là không! Emily bụng bảo dạ. Rất nhiều phụ nữ sẽ ngã gục vì ánh nhìn đầy nhục cảm, tia sáng lấp lánh đầy nguy hiểm trong đôi mắt đen của anh ta, nhưng đó không phải là cô!

Có quá nhiều thứ cần phải làm trước khi đi xa đã tách tâm trí cô ra khỏi nỗi đau buồn và chiếm lấy của Emily một khoảng thời gian để lo lắng không ngừng về những điều phía trước. Cô liên lạc với dịch vụ trông nom nhà cửa trong một năm cô đi vắng, nuôi tiếc nộp lại bản báo cáo tháng cho bộ phận kế toán nơi cô làm việc, và bắt đầu lên danh sách những thứ cần mang theo. Cô chào tạm biệt tất cả bạn bè và hứa hẹn sẽ giữ liên lạc. Căn nhà bắt đầu trở nên trống rỗng khi cô đóng thùng những vật dụng cá nhân, đem bỏ vào kho cho đến ngày trở lại. Và cô chắc chắn rằng cô sẽ quay về. Cô không thể hình dung ra bản thân sống trên một đất nước xa lạ cho đến hết đời.

Nikolaos đã thu xếp mọi thủ tục trong văn phòng và gửi đến một tin nhắn thông qua người luật sư để báo cho cô biết rằng anh ta sẽ đến Anh trong một chuyến công tác vào cuối tháng. Và nó sẽ tiện hơn nếu cô có

thể sắp xếp để đi cùng.

Emily nổi giận ngay khi cô nhận được mẩu tin. Việc quái gì cô phải sắp xếp vì sự thuận tiện của anh ta chứ?

Khi cô bình tĩnh trở lại, cô nhận ra dù gì thì cô cũng không muốn đi một mình. Cứ đánh mạnh trong vài tháng cuối đã rút sạch mọi sự can đảm trong cô, và cô muốn đi cùng với một người nào đó - kể cả đó là Nikolaos Konstantin. Dù sao đây cũng là cơ hội để họ hiểu nhau hơn trước khi bắt đầu công việc. Có lẽ họ sẽ vượt qua được khởi đầu tệ hại và ít nhất là bình thường hoá mối quan hệ của hai người.

Khi ngày khởi hành càng đến gần, Emily càng cảm thấy dao động giữa khát khao từ bỏ tất cả và nỗi buồn vì phải bỏ lại những gì thân thuộc sau lưng. Và để chống lại tình trạng chán nản đó, cô bắt đầu đi shopping, mua tất cả quần áo mới mang theo, tìm kiếm sự an ủi tạm thời trong ánh đèn sáng rực của các cửa hiệu, trong sự xô đẩy, chen lấn giữa đông người qua. Ít ra thì cô không ở một mình. Cô đã không nhận ra số tiền mình hoang phí cho đến khi thông báo tình trạng thẻ tín dụng được gửi đến. Emily hoàn toàn bị sốc trước con số đưa ra. Cô đã được đào tạo để trở thành một kế toán như thế đấy! Đã quá trễ để nhận ra một điều rằng khi nỗi đau đem đến sự xa lạ bao nhiêu, bạn càng ứng xử một cách mù quáng và vô trách nhiệm bấy nhiêu. Và bây giờ thì cô có những khó khăn về tài chính cần giải quyết, đỉnh điểm của tất cả mọi thứ.

Thật nhẹ nhõm khi thời điểm chuyển tới Cyprus cuối cùng cũng đã đến. Mưa tuyết rất buốt gương mặt Emily khi một nhọc lê bước khỏi chiếc taxi đưa cô đến phi trường. Nikolaos đang đợi cô ở đó. Anh ta đã đến Anh từ vài ngày trước, nhưng chỉ có một cuộc điện thoại ngắn ngủi thông báo về những thủ tục anh ta đã làm xong thông qua luật sư của cô. Tuy nhiên thậm chí chỉ cần nghe chất giọng trầm êm mượt vương đôi chút mệt mỏi của anh cũng đủ khiến tim cô đập mạnh.

Cô ăn mặc rất cẩn chu với mong muốn trông đứng đắn và tự chủ. Cô đã chọn một bộ complet tối màu cắt may rất khéo, giày cao gót và một cái áo mưa mỏng chỉ vừa đủ để tránh khỏi những cơn gió mùa đông lạnh lẽo. Bộ đồ hoàn toàn không phải là trang phục thích hợp cho việc di chuyển, nhưng cô không quan tâm. Ăn mặc nghiêm chỉnh tạo cho cô sự tự tin, và đó mới là điều quan trọng. Gương mặt cô trắng bệch, nhưng sự điểm trang kỹ lưỡng đã che giấu nó đi và một thỏi son tông màu sáng đã giúp cho đôi môi khô nứt của cô có thêm một chút sức sống, cuối cùng là cột gọn mái tóc trong chiếc nơ sặc sỡ, hoàn thiện vẻ ngoài thanh lịch trang nhã mà cô đã cố tạo ra.

Cô đến nơi vừa đúng lúc, Nikolaos đang đợi cô ngoài sảnh. Emily nuốt xuống khó khăn ngay khi cô nhìn thấy anh, cao lớn hơn hẳn những người đàn ông khác bên cạnh. Cô đã quên - hay đã ép mình phải quên về mức độ cực kỳ quyến rũ của anh. Làn da rám nắng đủ để khiến anh nổi bật giữa những gương mặt tái nhợt xung quanh. Và đôi mắt đó - quá sẫm màu, gần như sâu thẳm thẳm, và sắc sảo. Nhưng chính sự hiện diện của anh đã mang về đe dọa, cản bước cô tiến đến trao tặng một nụ cười duyên dáng.

Ánh mắt đen lướt khắp người cô, chiếu thẳng lên phục sức cầu kỳ và gương mặt trang điểm cẩn thận. Emily không cần phải có khả năng đọc suy nghĩ mới có thể hiểu người đàn ông này đang nghĩ gì về cô - rằng cô trông không giống một người vừa bị đánh gục vì nỗi đau mất đi hai người thân liên tiếp - cha dượng và mẹ của mình. Thực tế thì, trông cô giống một chân dài của làng thời trang hơn.

Cô tự nhắc nhở là cô không quan tâm anh ta nghĩ gì về cô. Cô đến Cyprus để học cách điều hành khách sạn, và Nikolaos Konstantin là người sẽ dạy cô. Mối quan hệ giữa họ chỉ có thể.

“Còn khoảng nửa tiếng nữa mới đến giờ bay”, anh nói ngắn gọn, “cô có muốn một tách café trong khi chờ không?”.

Emily không chắc rằng cổ họng nghẹt cứng của cô có thể nuốt trôi bất cứ thứ gì, nhưng cô vẫn gật đầu. Tốt hơn là ngồi trong bầu không khí im lặng ngọt ngào thế này.

Trong nhà hàng, Emily nhìn chằm chằm vào cái tách đặt trước mặt cô, nhưng không hề có ý định chạm vào nó. Nikolaos uống một ngụm lớn, rồi đặt sang bên.

“Cuối cùng, tôi cho rằng cô sẽ không thay đổi ý định đến Cyprus đúng không?”, đột nhiên anh cất tiếng hỏi.

Emily ngẩng đầu. “Tất nhiên không! Mọi việc đã sắp xếp đâu ra đó rồi mà!”.

Một thoáng cay độc hiện lên trong ánh mắt anh. “Và cô sẽ mất khoản tài sản thừa kế đó nếu như cô không đồng ý với những sắp xếp này, phải không?”.

Tại sao anh ta lại làm thế với cô? Sự mệt mỏi bất chợt đến trong tâm trí Emily. Anh ta không biết rằng những tuần vừa rồi với cô ra sao ư? Khó khăn thế nào để cô có thể lết đến đây ư?

Không biết bằng cách nào cô đã ép cho giọng mình thật bình thản. “Anh nghĩ đó là tất cả những gì tôi ham muốn à? Tài sản thừa kế ư?”.

Anh nhún vai. “Chứ còn gì khác sao?”.

“Tôi cho rằng anh không nghĩ tôi làm thế vì tôi yêu Dimitri? Vì đơn giản là tôi muốn hoàn thành ước nguyện của ông ấy?”.

“Làm ơn hạ giọng xuống một chút!”, Nikolaos lạnh lùng, khiến cô nhận ra âm vực đã tăng cao quá mức cần thiết do áp lực căng thẳng. “Không cần phải giải trình, tôi chưa bao giờ, dù chỉ trong một giây phút, nghĩ rằng cô làm tất cả điều này vì tình cảm với Dimitri. Tôi cho rằng cô chỉ đơn giản là muốn được hưởng thụ, và cách dễ dàng nhất là bằng tiền của người khác”.

Emily không thể tin anh ta có thể buộc tội cô với những thứ kinh khủng như vậy. Cô cảm thấy làn da tái nhợt của mình đang dần trắng bệch đi vì tức giận. “Sao anh dám nói thế với tôi? Thậm chí là anh còn chưa hề quen tôi trước đó, anh không thể biết tôi là người như thế nào!”.

“Sao tôi dám ư?”, anh ta khinh khỉnh. “Hoàn toàn đơn giản. Và tôi không cần thiết phải quen biết cô. Tôi tin cô biết câu nói này của người Anh - mẹ nào thì con nấy.”

Lời nói của anh ta đập vào cô như một cú đánh. Và sự tức giận nguyên thủy tràn về. Mẹ cô là người phụ nữ cuối cùng có thể vụ lợi mà cô từng biết. Margot Konstantin là người phụ nữ hiền lành đáng yêu, dễ bị tổn thương và không giỏi việc tự chăm sóc bản thân. Bà chắc chắn không bao giờ là người tham lam như Nikolaos ám chỉ.

“Ý anh là mẹ tôi chỉ yêu Dimitri vì tiền của ông ư?”, giọng cô uất nghẹn vì tức.

“Tất nhiên. Và trước khi cô định chối bỏ điều đó, nên nhớ rằng tôi biết tất cả về mẹ cô!”.

“Anh biết gì về bà ấy?” Emily cao giọng, “Và làm cách nào mà anh biết được? Anh thậm chí còn chưa từng gặp mẹ tôi!”.

“Nhưng tôi biết những gì xảy ra trong quá khứ”, Nikolaos nhỏ giọng, nhưng đôi mắt đen của anh lại lấp lánh những tia sáng nguy hiểm.

Quá khứ? Anh ta đang nói đến cái gì vậy? Anh ta không định moi móc về tất cả sự phản đối ngày trước với cuộc hôn nhân đầu tiên của mẹ cô và Dimitri chứ? Lẽ ra chuyện đó cần phải được quên đi và tha thứ. Nó đã quá lâu rồi.

“Anh đang muốn nhắc đến cuộc hôn nhân đầu tiên giữa mẹ tôi và Dimitri?”, Emily ngờ vực. “Nhưng khi đó họ mới chỉ là những thanh niên, họ đã không thể giải quyết những vấn đề phát sinh và thế là tan vỡ. Tất nhiên, mẹ tôi có thể làm tốt hơn nếu bà được gia đình anh chào đón. Nhưng không! Ngay từ đầu, họ đã thể hiện rất rõ là họ phản đối đám cưới này”.

“Chắc chắn là thế”, giọng anh lạnh như băng, “Dimitri đã đính hôn với người khác trước khi gặp mẹ cô. Và chỉ vài tuần sau, ông huỷ lời đính ước và thông báo sẽ cưới mẹ cô”.

“Tiếng sét ái tình!”, Emily chống lại, “Họ muốn được bên nhau. Điều đó hoàn toàn không có gì sai chứ?”.

Cô biết rằng cô đã lỡ miệng. Gương mặt Nikolaos tối sầm, và làn môi đầy quyến rũ mím chặt lại thành một đường thẳng. “Hoàn toàn là sai lầm khi hạnh phúc của người này là sự trả giá của người khác. Lời đính ước bị huỷ đã để lại một nỗi đau lớn”.

“Tôi chắc rằng Dimitri đã rất lấy làm tiếc về điều đó. Ông là một người đàn ông tận tụy. Ông không muốn làm đau lòng ai cả...”.

“Chỉ là đau lòng thôi ư?”, Nikolaos ngắt ngang đầy giận dữ. “Hai ngày sau khi đính ước bị phá bỏ, vị hôn thê của ông đã tự tử. Bà bơi ra biển, và sẽ tiếp tục cho đến khi chết đuối nếu không được cứu bởi một chiếc thuyền cá”. Lờ đi vẻ ngỡ ngàng trên gương mặt Emily, anh tiếp tục một cách cay đắng. “Vài tháng sau, bà ấy cưới anh trai Dimitri. Tôi không hiểu vì sao bà ấy làm thế - có lẽ là để trả thù, hoặc giận dữ, hay tuyệt vọng. Cuộc hôn nhân đã trở thành thảm họa, đó là điều tất yếu. Tại sao không chứ?”.

“Nghe này”, Emily khó chịu ngắt ngang, “tôi không biết tất cả những việc đó. À, tôi chỉ biết mẹ tôi và Dimitri đã từng cưới nhau, khi họ còn rất trẻ, và điều đó không đi đến đâu cả. Thế là hết. Tôi thật sự rất tiếc nếu điều đó đã gây ra quá nhiều bi kịch, và tôi bắt đầu hiểu rằng tại sao nhà Konstantin lại ghét mẹ tôi đến thế. Nhưng anh không thể xếp nó vào quá khứ hay sao? Hơn ba mươi năm trôi qua rồi. Khi mẹ tôi và Dimitri gặp lại nhau, họ đã rất hạnh phúc, họ đã rất nuối tiếc vì tất cả quãng thời gian xa cách nhau. Tôi cho rằng đã đến lúc anh - và cả gia đình Konstantin - phải cố để chấp nhận cuộc tái hôn này, và cả tình yêu mà họ dành cho nhau”.

“Tình yêu!”, Nikolaos nhắc lại, có một sự cay độc khinh bỉ trong giọng nói của anh khiến Emily cảm thấy bị tổn thương. “Tình yêu chỉ là lời biện hộ cho một người đàn ông hành xử như một tên ngốc!”.

“Tôi không cho rằng Dimitri có bất kỳ điều gì ngốc nghếch ngớ ngẩn cả!”, Emily đáp trả ngay lập tức.

“Ông bỏ nhà, bỏ gia đình để chạy theo mẹ cô tới Anh, trong khi cuộc hôn nhân đầu tiên của ông với bà ta đã hoàn toàn là một thảm họa. Theo tôi, điều đó thật sự rất ngớ ngẩn”.

“Bà đã làm cho ông cảm thấy rất hạnh phúc”, Emily giận dữ.

“À vâng, tôi chắc rằng bà ta đã rất cố gắng để khiến cho ông hạnh phúc”, Nikolaos gay gắt. “Tôi hoàn toàn chắc rằng bà ta sẽ làm bất cứ thứ gì để đảm bảo tiền của Dimitri sẽ không trượt qua kẽ móng tay bà ta một lần nữa!”.

Emily cảm thấy cách mỉa mai của anh thật sự rất quá quắt. Và thái độ thì hiển nhiên không thể chấp nhận được. “Thật là kinh tởm khi nói ra điều đó!”, giọng cô vỡ tan với nỗi uất ức tràn về.

Anh đưa tay lên, dáng điệu bất cần. “Để dành lại mấy cái tức giận của cô đi. Tôi không có hứng thú. Tôi chỉ muốn hoàn thành tốt vai trò của mình”.

“Anh đã làm rất tốt rồi đó!”, Emily trả đũa.

“Nhưng thế mà cô vẫn muốn cùng tôi đến Cyprus ư?”

“Tất nhiên rồi”, cô đánh giọng đầy quyết tâm. Nếu như cuộc đối thoại này có mục đích là để làm cho cô thay đổi ý định, thì anh ta phải thất vọng rồi!

“Tôi cũng định học cách để điều hành khách sạn của Dimitri, và đến khi thời gian kết thúc, tôi sẽ tuyên bố quyền sở hữu tài sản thừa kế của mình”.

“Đó chính xác là những gì tôi nghĩ cô sẽ làm”. Nikolaos lạnh nhạt. “Và vì chuyến bay của chúng ta đã đến, tôi đề nghị chúng ta lên máy bay!”.

Họ ngồi trong khoang hạng nhất, và điều đó có nghĩa là họ sẽ không bị nhồi nhét để gần nhau quá mức như trong khoang du lịch. Nhưng Emily vẫn bị ngộp thở vì sự gần gũi với Nikolaos - ghé bên cạnh chỉ cách cô vài inch. Cô vẫn còn rất bức bối vì tất cả những gì anh đã nói, đặc biệt là về mẹ cô, nhưng cùng lúc đó cô cũng nhận thức được về sự nam tính ngập tràn; nhiệt lượng nóng bỏng tỏa ra từ làn da rám nắng, và cô không cần nhìn thẳng vào đôi mắt đen cũng có thể biết được chúng đang rực lên với một năng lượng ẩn giấu trong đó. Cô bắt đầu thấy nhói đau. Nếu anh ta vẫn tiếp tục hiểu lầm tai hại chỉ sau một tiếng nói chuyện cùng cô, làm thế nào cô có thể vượt qua một năm nữa?

Cô nhìn chằm chằm ra cửa sổ, nhưng không thấy gì ngoài những đám mây xám ngắt. Cuối cùng, cô quay lại Nikolaos.

“Khi chúng ta đến Cyprus, tôi sẽ ở đâu?”, cô hỏi khó nhọc.

“Tôi có một vài khách sạn”, anh ngắn gọn. “Chuyện tiện nghi không thành vấn đề”.

“Dimitri không có nhà trên đảo ư?”

“Ông đã bán tất cả điền sản cá nhân khi tái hôn với mẹ cô. Hiển nhiên là ông không có ý định quay về Cyprus”.

“Bởi vì ông biết rằng vợ ông sẽ không được hoan nghênh”, Emily châm chích.

Nikolaos cộc cằn: “Dimitri chắc chắn phải hiểu vì sao ông buộc phải chọn giữa mẹ cô và gia đình”.

“Bởi tất cả những cảm giác tệ hại qua đám cưới đầu tiên của họ à? Theo tôi thì sự mâu thuẫn vợ vắn này giữa hai gia đình nên kết thúc, ngài Konstantin ạ! Và anh cũng nên cảm thấy thế. Cuối cùng thì, không phải người Cyprus rất đề cao các mối quan hệ gia đình gắn bó sao?”.

“Nikolaos”, anh ngắt lời, lờ đi những gì cô vừa nói. “Cô nên gọi tôi là Nikolaos”.

“Hả?”, cô hoàn toàn bất ngờ trước câu trả lời không mong đợi của anh.

Cặp mắt đen lại loé lên. “Chúng ta là anh em họ mà! (cousins by marriage)”.

“Anh em họ ư?”, cô nhìn chăm chú vào anh, nhắc lại đầy khó hiểu.

“Cô không biết ư?”. Mối anh bậm lại thành một đường thẳng. “Cha tôi là anh trai Dimitri”.

“Nhưng...” Emily đột nhiên rơi vào im lặng khi cô chợt hiểu ra ẩn ý trong câu nói của anh.

“Cuối cùng thì cô hiểu rồi chứ?”, ánh mắt anh dán chặt vào cô đến mức khiến từng dây thần kinh cũng bị chấn động. “Người phụ nữ đã đính ước với Dimitri trước khi ông gặp mẹ cô, người đã cố tự dìm chết mình khi hôn ước bị phá bỏ - người đã cưới anh trai Dimitri thay vào đó - bà là mẹ tôi!”.

Emily cố để nuốt xuống, nhưng cổ họng cô đã trở nên khô khốc.

“Tôi... tôi không biết”, cô lắp bắp.

“Có vẻ như cô không biết nhiều thứ quá nhỉ, xem ra cô hoặc đần độn hoặc đơn giản là không thêm quan tâm đến lịch sử gia đình mình”.

Điều đó đúng là châm chích nhưng quả thật nó có một phần sự thật trong đó. Emily đã được an ủi khi cuộc hôn nhân thứ hai của mẹ cô và Dimitri quá tuyệt vời đến mức cô đã quyết định dẹp tất cả quá khứ bất hạnh đau khổ vào quên lãng. Cô đã quyết định sẽ không hỏi bất kỳ câu hỏi nào có thể gợi lên những ký ức buồn hay phủ bóng mờ lên hạnh phúc của họ. Giờ cô đã bắt đầu thấy hối tiếc về điều đó, bởi cô đang tự hỏi một cách khó khăn rằng cô còn phải biết thêm gì nữa về cái gia đình này.

Trong suốt quãng thời gian còn lại của hành trình, cô đã cố đọc một cuốn sách, nhưng thực tế là không thể chăm chú vào con chữ. Cô nhận biết rất rõ sự hiện diện của Nikolaos ngay cạnh mình, tuy bận rộn với công việc nhưng nhiệt lượng toả ra mạnh mẽ vẫn khiến cô không thể tập trung.

Cuối cùng anh ngừng đầu liếc ra cửa sổ, trông có vẻ đã thư thái hơn một chút.

“Chúng ta đã gần tới nhà rồi”, anh hài lòng.

Emily định nói đó là nhà anh chứ không phải nhà tôi nhưng những từ ngữ trượt ra khỏi đầu cô ngay khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Những đám mây xám đã biến mất, mặt trời toả ánh nắng vàng từ bầu trời màu lam xuống mặt biển xanh thăm thẳm mềm mại, và hòn đảo Cyprus nổi lên giữa sóng nước trập trùng, trải một màu vàng lóng lánh và xanh mơn mớn trong ánh nắng mùa đông.

“Hòn đảo của tình yêu”, Nikolaos thì thầm khi bắt gặp ánh mắt say mê của cô, có một chút chế nhạo trong giọng nói đó.

Emily lờ đi. Cô mê mẩn với cảnh sắc của hòn đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên. “Đây cũng là quê hương của nữ thần tình yêu và sắc đẹp^[2]”, cô thêm vào, nhớ lại câu chuyện trong cuốn sách đã đọc vài tuần trước. “Bà nổi lên từ những đám bọt biển, làm say mê tất cả những người đàn ông và lấp đầy họ với những ham muốn ngọt ngào”. Rồi cô nhận ra rằng làn da cô đột nhiên nóng bừng lên, và từng đầu mút thần kinh ngứa râm ran một cách lạ thường.

[2] Nữ thần Aphrodite (Thần thoại La Mã gọi là Venus): là thần của tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng); và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ.

“Đó chỉ là một truyền thuyết”.

“Tất nhiên là thế”, cô đồng ý ngay, giật thót mình và tự hỏi cái quái gì đã khiến cô nói những điều như thế với Nikolaos, trong tất cả mọi người!

Cô tự nhắc nhở rằng không hay ho gì khi bị quyến rũ bởi hòn đảo này, cô chỉ ở đây để học cách điều hành khách sạn, công nhận tài sản thừa kế. Đó là tất cả. Nhưng ánh mắt của cô cùng lúc đó lại trở nên mơ mộng hơn trước biển xanh và rừng thẳm, những bãi cát trải dài trong ánh nắng mặt trời và những thảm hoa xuân sớm rực rỡ sắc màu.

Khi máy bay gần xuống phi trường Larnaca, nó lướt ngang qua một hồ thiên nhiên với những đám mây hồng trôi bồng bềnh trên mặt nước. Emily nhũu mày đầy tò mò. Mây màu hồng ư? Mây mà nổi lên bềnh trên mặt nước ư? Và rồi cô nhận ra cô đang nhìn thấy cái gì.

“Hồng hạc!”, cô thốt lên. “Ôi những đàn hồng hạc!”.

Nikolaos nhìn cô ngỡ vực, như thể anh ta không mong đợi cô sẽ bị ấn tượng với hòn đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên như thế này.

“Đó là một hồ nước mặn”, anh bảo cô, ngừng lại một chút. “Những đàn chim tụ tập ở đây vào mùa đông, và khi hè về, nước trong hồ khô cạn, muối sẽ được thu hoạch”.

Máy bay bắt đầu đáp xuống đường băng, và Emily cuộn lại những lọn tóc vào cái nơ màu vàng sau gáy. Cô biết điều đó thật ngớ ngẩn, cô trông như thế nào không hoàn toàn là vấn đề. Chắc chắn sẽ không có một đám đông những người trong gia đình Konstantin chờ ở sân bay để chào đón cô. Cô cũng không biết bất cứ ai trên hòn đảo này - ngoại trừ Nikolaos.

Cô nhìn nhanh qua gương mặt anh, tối sầm lại như thể để ngăn cô khỏi những suy nghĩ của riêng mình. Và khi những bánh xe máy bay chạm xuống mặt đất, đột nhiên điều đó không còn là gì cả, cô đã ở Cyprus, và cô biết cô vui mừng vì cuối cùng cô cũng đã đến đây. Vui mừng vì cô đã có động lực để đổi đầu với thử thách mới. Và cô sẽ không để Nikolaos biến nó thành một khó khăn. Cô sẽ vượt qua năm tiếp theo không tổn thương, không nổi đau và cả những xáo trộn trong cảm xúc.

Những tháng vừa qua, cuộc đời cô đã rơi xuống tận cùng vực thẳm. Và giờ cô chắc chắn rằng nó đang trên đường leo lên.

2. Chương 2

Sau khi máy bay hạ cánh, Nikolaos nhanh chóng đưa Emily qua các khâu kiểm duyệt hải quan. Rồi anh tiếp tục lấy hành lý cho cô.

“Chi phí cho những việc này rất đắt”. Anh nói với giọng quả quyết.

Emily ném cái nhìn bực dọc về phía đồng hành lý cao ngệu và hy vọng Nikolaos không biết rằng đó là số quần áo mà cô đã mua sắm không tiếc tay hôm nọ. Sau bữa mua sắm quá tay đó, cô không còn đủ sức để trả chúng lại những cửa hàng, và càng cảm thấy tội lỗi nếu bỏ chúng đi.

“Tôi sẽ ở đây trong suốt một năm tới”, cô e dè nói.

“Ở Cyprus này có rất nhiều cửa hàng”, Nikolaos nhấn mạnh, “Cô chỉ nên mang theo vài món đồ thật sự cần thiết thôi, còn lại những gì còn thiếu thì cô đều có thể tìm mua ở đây.” Đoạn anh bĩu môi. “Nhưng tôi nghĩ rằng cô đã tiêu xài hết số tiền của Dimitri rồi. Mọi đồ đạc trong đồng hành lý này đều là đồ hiệu phải không?”

“Tôi không bao giờ xài một xu nào vốn không phải của tôi”. Emily giận dữ đáp lại vì cho rằng ý anh là cô luôn mong ra đi với số tiền của dượng cô. “Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ phải sống nhờ vào đồng tiền của ông.”

Nikolaos tỏ vẻ không tin lời cô, nhưng anh không muốn làm căng thẳng thêm vấn đề này. “Theo tôi ra xe!”, anh nói như ra lệnh.

“Thế còn đồng hành lý này...?” - Emily lên tiếng.

“Tài xế sẽ mang chúng ra.” Anh vẫy tay ra hiệu cho một người đàn ông vạm vỡ đang đứng gần đó mà này giờ Emily không hề hay biết. Đoạn anh bước nhanh về phía lối ra, để mặc cô phải hối hả chạy theo.

Chiếc xe đang chờ sẵn bên ngoài có nước sơn đen nhánh và bóng bẩy, toát lên một vẻ mạnh mẽ. Đúng là của thể nào người thể đó, Emily lau bầu khi cô chui vào và gần như lọt thỏm trên chiếc ghế bọc da mềm của băng sau. Đoạn cô tự dừng cảm thấy như có dòng điện chạy dọc sống lưng khi Nikolaos ngồi vào cạnh cô. Cô bực mình nhủ thầm liệu rằng cô luôn có cảm giác như vậy mỗi khi anh ta đến gần cô hay không.

“Cô sẽ ở tại khách sạn của tôi tại Larnaca”, khi chiếc xe từ từ lặn bánh, anh nói. “Rõ ràng là cô cần vài ngày để làm quen với cuộc sống mới ở đây, và để soạn đồng hành lý này ra.” Anh nói giọng châm biếm khi nhắc về số hành lý cô mang theo. “Chúng ta sẽ bắt tay vào làm việc nghiêm túc từ tuần sau”.

“Tại sao tôi phải ở trong khách sạn của anh chứ?” Cô bực mình hỏi vì biết rằng cô sẽ thấy thoải mái hơn khi không phải chạm mặt anh chàng đẹp trai nhưng có vẻ khó chịu này.

“Bởi vì tôi đã hứa với Dimitri rằng tôi sẽ chăm sóc cô.”

“Tôi không cần ai chăm sóc tôi cả.” Cô giãy nảy ngay lập tức, “đặc biệt nếu đó là một nghĩa vụ phải làm. Anh thật ra còn không muốn thấy tôi ở đây chút nào, phải không thưa ngài Konstantin?”

“Nikolaos”, anh nhẹ nhàng ngắt lời cô, “tôi đã bảo với cô rằng hãy gọi tôi là Nikolaos mà.”

Nhưng Emily không muốn bị nhắc đến mối quan hệ giữa họ, dù chỉ là anh em họ hàng qua hôn nhân của bố mẹ, không có mối liên hệ huyết thống gì. Trong suốt thời gian còn lại trên xe, cô giữ thái độ im lặng, và cảm thấy đỡ bực bội hơn khi chiếc xe dừng lại bên ngoài một khách sạn nằm cạnh một công viên đi dạo nhỏ và hướng ra bến du thuyền phía xa.

Nikolaos dẫn cô đến một trong những căn phòng tuyệt vời nhất ở khách sạn này. Căn phòng có ban công nhìn ra biển, và ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng rọi qua những khung cửa sổ rộng.

“Căn phòng này đẹp lắm” Emily nói, tuy vẫn giữ thái độ bình thản một cách lịch sự, “Nhưng dĩ nhiên là tôi chỉ cần ở đây một vài đêm thôi.”

“Tại sao?” Nikolaos nheo mắt.

“Bởi vì tôi cần một nơi ở của riêng mình. Tôi không thể sống cả năm ở khách sạn mãi được. Có lẽ tôi nên tìm một căn hộ nho nhỏ nào đấy...”

“Và rồi làm sao cô trả tiền nhà?” Anh lạnh lùng hỏi. “Chừng nào cô chưa hoàn thành việc học ở đây, cô vẫn chưa thể thừa kế toàn bộ gia sản của Dimitri đâu. Và tôi nghi ngờ rằng cô không còn nhiều tiền mang theo người, nếu nhìn vào số hành lý này, vì chúng nói lên thói quen tiêu xài của cô rồi.”

Dĩ nhiên Emily cảm thấy đuối lý, bởi vì anh nói đúng. Tại sao chứ, tại sao cô lại lao mình vào việc mua sắm vô độ như vậy? Chính điều đó đã vét sạch toàn bộ số tiền dành dụm của cô, đồng thời đẩy cô vào tình trạng khó khăn tài chính như vậy. Và bất cứ vấn đề nào cũng sẽ càng trở nên khó khăn hơn, chừng nào anh ta vẫn còn can dự vào, cô thầm nghĩ.

“Tôi sẽ kiếm tiền trong khi học công việc kinh doanh khách sạn”, cô nói với giọng cương quyết, với một sự kiên định đấu tranh cho sự tự do của bản thân. “Tôi vẫn có thể trả chi phí chỗ ở nhờ vào số tiền đó.”

Nikolaos thoáng chút ngạc nhiên, vì anh cứ nghĩ rằng cô sẽ vui vẻ tận dụng cơ hội được ở trong khách sạn mà không cần tốn một xu nào. Anh khoát tay. “Cô nên ở lại khách sạn thì tốt hơn. Một khi cô bắt đầu khóa huấn luyện, cô sẽ làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm vì công việc kinh doanh khách sạn là một công việc hai-mươi-bốn-giờ-một-ngày. Chọn sống xa bên ngoài khách sạn là rất vô lý.”

“Tôi cứ nghĩ anh không muốn tôi làm việc ở đây, dưới quyền anh, thậm chí không đội trời chung với anh nữa mà.” Cô nói “Thật ra, dựa trên cách mà anh nghĩ về tôi, tôi thật không hiểu tại sao anh lại tự mình

giải quyết điều này. Chắc chắn sẽ hoàn toàn tốt hơn nếu anh để cho một ai khác làm nó thay anh chứ, đúng không?”

“Tôi không thể để ai làm thay cả”, Nikolaos gần giọng. “Tôi đã hứa với chú tôi rằng tôi sẽ tự mình giải quyết chuyện này, và tôi phải giữ lời. Tôi không chấp nhận bản di chúc của Dimitri, cũng như tôi không nghĩ rằng cô xứng đáng có quyền thừa kế đối với gia sản của ông, nhưng tôi vẫn sẽ làm mọi thứ để hoàn thành tâm nguyện của ông.”

“Tôi sẽ nói chuyện với cô vào sáng mai”, anh cố gắng giữ bình tĩnh khi hạ giọng, “Nếu cô muốn ăn chút gì đó, nhà hàng của khách sạn vẫn mở cửa như thường lệ.”

Sau khi anh đi khỏi, một vài nhân viên phục vụ khệ nệ khuôn đồng hành lý của cô vào, và cô lại cảm thấy xấu hổ khi nhận ra số tiền cô đã tiêu xài vào chúng.

Một lúc sau, cô xuống nhà hàng và gọi bữa tối, cô dần lấy lại cảm giác tự chủ hơn khi ngồi ở bàn ăn một mình. Tuy nhiên, đến cuối bữa ăn, khi chuẩn bị trả tiền, cô mới chợt nhận ra rằng Nikolaos đã ra chỉ thị rằng toàn bộ chi phí tiêu xài của cô sẽ được thanh toán bởi chính anh ta. Emily đã quen với việc tự chi trả, do vậy hành động của Nikolaos khiến cô thấy khó chịu và cô nghĩ điều đó nhất định phải được thay đổi. Cô định bụng sẽ nói chuyện rõ ràng với Nikolaos vào sáng hôm sau.

Tuy nhiên, đêm nay, cô chỉ muốn ngủ. Một ngày dài và nhiều cảm xúc xáo trộn, cùng với vài cốc rượu vang mà cô uống khi dùng bữa tối đang kéo sụp mi mắt cô xuống vì cơn buồn ngủ đang đến. Cô trở về phòng, rúc mình vào những tấm chăn lạnh tanh và thô ráp rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi cô thức giấc thì ánh bình minh đã chiếu những tia nắng nhẹ nhàng, nhàn nhạt xuyên qua những vòm mây xanh thẳm. Cô biết rằng Cyprus vào tháng Hai có thể trở lạnh và ẩm ướt, nhưng dù sao thì hôm nay cũng hứa hẹn một ngày ngập nắng, một sự thay đổi tuyệt vời so với thời tiết vốn ẩm đạm, xám xịt nơi nước Anh.

Emily nhanh chóng tắm rửa và thay đồ. Cô quyết định bỏ bữa sáng, vì cô không muốn ăn thêm bất cứ món gì trong khách sạn này cho đến khi cô giải quyết vấn đề chi trả chi phí ăn uống với Nikolaos. Cô rời khách sạn, và tản bộ về phía công viên nhỏ dành cho người đi dạo với những hàng cọ cao vút, trải dài dọc lối đi, nhắc cô nhớ đến miền nam nước Pháp xinh đẹp.

Cô thả bộ về phía bến tàu, nơi những chiếc du thuyền bằng bành trên sóng và nằm cạnh nhau trong tĩnh lặng, một số chiếc khá nhỏ, trong khi số khác có lớp sơn trắng muốt và đắt tiền. Mặc dù lúc này vẫn còn sớm, trên bến đã có nhiều đi dạo, một vài người trong số họ thông thả đi về phía bãi biển dù rằng nhiệt độ lúc này vẫn chưa đủ ấm áp để tắm nắng. Một số người khẽ mỉm cười chào Emily khi họ lướt qua cô, và cô chợt nhận ra mình cũng đang mỉm cười chào họ. Con người nơi đây dường như rất khác so với ở quê nhà. Thân thiện hơn, cởi mở hơn. Dĩ nhiên sự khác biệt đó là do tất cả họ đều đang tận hưởng kỳ nghỉ. Nhưng có điều gì đó rất nồng nhiệt ở không khí cuộc sống nơi đây, người ta ít ỏi gọi nhau và bông đùa khi mở cửa những cửa hàng nằm dọc lối đi dạo. Trông họ thật sự rất hạnh phúc với công việc của mình và luôn sẵn sàng đón chào một ngày mới đang đến. Điều này thật khác so với nhịp sống hối hả của thành phố lớn nơi Emily sinh sống và quen thuộc, nơi mà mọi người chen chúc, tranh thủ từng chút không gian trong những xe buýt, tàu điện ngăm chặt kín người, hay tất bật ngược xuôi trên đường, phớt lờ đi hết những gì xung quanh, chỉ tập trung làm sao đến sở làm không bị trễ giờ.

Chợt Emily giật thót, khi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc từ xa. Nikolaos đang bước nhanh về phía cô. Bữa nay anh diện rất trang trọng trong bộ com-lê màu đen cùng với chiếc áo sơ mi trắng chỉnh tề, trông anh toát lên vẻ quyền rũ hơn bao giờ hết.

Cô khẽ rít trong cổ họng. Anh ta đang làm gì ở đây? Đang đi tìm cô chăng? Khi Nikolaos đến gần hơn, ánh mắt của anh dừng lại nơi cô, và cô nhận ra rằng anh cũng tỏ ra ngạc nhiên khi gặp cô ở đây. Do vậy, sự gặp gỡ này hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Khi anh đến trước mặt cô, cặp chân mày đậm của anh nhíu lại cho thấy anh có vẻ khó chịu khi gặp cô.

“Cô dậy sớm thế?”, anh hỏi ngắn gọn.

“Chứ anh muốn thế nào?” cô đáp. “Anh muốn tôi nằm cả nửa buổi sáng trên giường à? Tôi không phải loại người lười biếng.”

“Tôi cứ nghĩ rằng, sau một chuyến bay dài ngày hôm qua, ắt hẳn cô phải thư giãn và gọi bữa sáng đến tận phòng chứ.” Nikolaos nói sau một thoáng im lặng.

Chính câu nói của anh đã nhắc Emily điều cô muốn giải quyết.

“Tôi sẽ không gọi thức ăn gì ở khách sạn của anh cho đến khi nào chúng ta giải quyết vấn đề chi trả một cách sòng phẳng.” Cô nói ngay.

Hàng chân mày của Nikolaos ngày càng cau lại hơn. “Mọi chuyện đã được sắp xếp hết rồi. Khách sạn sẽ thanh toán tất cả chi phí cho cô.”

“Tôi không cần điều đó.” Cô gay gắt. “Tôi đã quen với việc tự mình xoay sở chi phí cá nhân. Tôi không muốn được đối xử theo kiểu chịu ơn, bố thí như vậy.”

“Cô nghĩ gì vậy?” Nikolaos mỉa mai nói. “Đây là mảnh lời để gây ấn tượng với tôi à? Cô bày trò để cố thuyết phục tôi rằng cô không muốn bị lệ thuộc, và không chấp nhận xài tiền của người khác à?”

Emily cảm thấy sự uất ức dâng nghẹn trong lòng. Cô phải làm gì để khiến anh ta hiểu ra vấn đề? Tiếp tục thuyết phục anh ta rằng cô không thích những gì miễn phí chẳng?

“Tôi không phải loại người chỉ muốn được cho không thứ gì đó.” Cô phản ứng lại.

“Thế thì tại sao cô lại chấp nhận bản di chúc thừa kế mà Dimitri để lại cho cô?” Anh nói ngay lập tức.

“Chuyện đó... chuyện đó lại khác”.

“Khác như thế nào?” Giọng anh lạnh tanh.

“Khác ở mọi thứ.” Cô gắt. “Và dĩ nhiên là anh biết chứ!”

Sắc mặt anh trở nên nghiêm nghị. “Tất cả những gì tôi được biết là tôi phải có nghĩa vụ cung phụng cho cô mọi thứ mà cô muốn trong suốt thời gian tới. Và nếu cô muốn hoàn thành những điều khoản trong di chúc của Dimitri, thì cô phải có trách nhiệm là chấp nhận sự chu cấp đó của tôi. Và tôi đoán rằng cô sẽ chấp thuận điều đó”, anh tiếp tục với một sự mỉa mai. “Không điều gì có thể ngăn việc cô muốn chiếm đoạt toàn bộ gia sản của Dimitri phải không?”

Emily buông lời thờ dãi đánh thượt, và ngừng tranh cãi. Cô biết chắc rằng cô không thể nói hay làm bất cứ điều gì để thay đổi suy nghĩ của anh về cô. Anh ta đã gán cho cô cái nhãn “kẻ sẵn gia tài”, và đó sẽ là hình ảnh duy nhất của cô trong mắt anh mãi mãi về sau. Dù sao thì điều đó cũng không sao, cô tự nhủ bản thân. Cô đến đây để học cách điều hành khách sạn của Dimitri, những việc khác không hề đáng để cô bận tâm.

Cô quay đi, bỏ mặc Nikolaos phía sau, tản bộ phía bên tàu. Chợt cô thấy hơi bất ngờ khi biết rằng anh cũng đi bộ bên cạnh cô.

“Tại sao anh lại đi theo tôi?”, cô hoạnh hoệ. “Anh không cần phải theo dõi tôi suốt như vậy, tôi sẽ không làm gì ảnh hưởng đến danh tiếng của dòng họ Konstantin đâu.”

“Tôi không đi theo cô”, anh nói cộc lốc. “Tôi đang đi về phía bên du thuyền. Hôm nay, một số người bạn của tôi sẽ mượn thuyền của tôi. Tôi có một cuộc họp ngắn, nhưng trước khi tôi đi, tôi phải bảo đảm rằng mọi thứ trên tàu đã sẵn sàng cho họ.”

“Thuyền của anh?” Emily lặp lại. Ánh mắt cô lướt qua dãy tàu thuyền đang neo gần bến. “Là chiếc nào trong số đó? À không, để tôi đoán.” Cô tiếp tục nói với vẻ châm biếm. “Là chiếc to nhất và đắt tiền nhất.”

Đôi mắt đen của anh xoáy vào cô tỏ vẻ bức dọc. “Bộ cô nghĩ rằng tôi cần phải khoe khoang sự giàu có của bản thân à?” Nói đoạn anh bước về phía bên du thuyền, và nhanh nhẹn nhảy lên một chiếc thuyền cỡ vừa đang neo gần cầu tàu.

Emily cố nén tiếng thở dài. Dường như cô không biết phải nói gì với Nikolaos. Và đó chính là người mà cô phải làm việc cùng trong suốt năm tới!

Dĩ nhiên đó hoàn toàn là do lỗi của anh ta, cô tự nhủ với chính mình với sự quả quyết. Anh ta thật đáng ghét và kiêu ngạo. Nhưng mọi chuyện sẽ trở nên không thể tốt đẹp nếu giữa họ cứ tiếp tục như vậy trong suốt mười hai tháng sau đó. Thật ra, cô không nghĩ rằng cô có thể đổi mới vật điều này. Cô hoàn toàn tự chủ được, thậm chí không cần một ai để chia sẻ hay tâm sự cùng. Cần phải đạt được một vài thỏa thuận chung, nếu không, cô không thể tiếp tục trong suốt thời gian tới, cô sẽ lo lắng, hoảng sợ, hoặc có thể từ bỏ mọi thứ và về nhà.

Cô quyết định rằng giữa cô và anh cần phải nói chuyện với nhau. Và ngay lúc này luôn, trước khi sự dũng cảm rời bỏ cô.

Emily ngồi xuống băng ghế gần bến du thuyền, và đợi Nikolaos quay lại từ chiếc thuyền của anh. Cô chợt nhận ra trái tim cô đập rộn ràng hơn, và cô tự nhủ rằng điều đó thật là ngớ ngẩn, không có lý do gì để cô phải lo sợ Nikolaos cả. Tuy vậy điều đó không giúp cô thoát khỏi cảm giác như kiến đốt khi thấy anh trở lại.

Khi Nikolaos thấy cô đang ngồi đó, đợi anh, anh dừng lại và vẻ cau có nhanh chóng biến mất trên gương mặt anh.

“Tôi không có đủ thời gian, hay sự lịch sự để nói chuyện thêm với cô hôm nay”, anh cộc lốc nói.

Sự thô lỗ đầy chủ ý của anh gần như khiến Emily muốn đứng dậy và bỏ đi ngay lập tức. Nhưng thay vì vậy, cô tự ép mình ngồi lại. Cô biết rằng cô là người phải tỏ ra có thiện chí trước, dù rằng đó là việc khó khăn nhất trước giờ mà cô từng phải làm.

“Tôi nghĩ rằng có lẽ tôi nên xin lỗi anh”, cuối cùng cô lên tiếng, cố tỏ ra nhượng bộ, dù rằng cô biết cô không làm gì để phải xin lỗi anh ta cả. Cô thật sự chỉ muốn làm dịu đi thái độ của anh đối với cô.

Thay vì tỏ ra thông cảm, gương mặt Nikolaos chuyển sang vẻ mỉa mai. “Liệu tôi có thể phát hiện được sự không chân thật trong giọng nói của cô chẳng?”, anh châm biếm nhại.

Emily giật thót khi anh ta nhận ra điều đó quá dễ dàng. Liệu cô còn để lộ ra điều gì qua giọng nói của mình sao?

“Tôi... ơ... tôi...”, cô bắt đầu tỏ ra bối rối thật sự. Đoạn cô cố gắng bình tĩnh trở lại. “Tôi đang cố gắng làm điều gì đó thay đổi tình huống khó khăn này”, cô tiếp tục nói một cách nhẹ nhàng. “Tôi chỉ muốn dẹp bỏ những bất đồng giữa hai chúng ta.”

Nikolaos liếc nhìn đồng hồ trên tay. “Câu chuyện này phải tạm dừng ở đây thôi,” anh nói cụt ngắn. “Tôi đã trễ cuộc hẹn làm ăn của tôi rồi.”

Tuy nhiên, Emily biết rằng nếu cô từ bỏ ngay bây giờ, cô sẽ không đủ can đảm để giải quyết vấn đề này một lần nữa. “Tôi muốn đi bộ cùng với anh một đoạn”, cô đề nghị. “Tôi thật sự muốn nói chuyện với anh.”

“Tôi không đi bộ, tôi sẽ lái xe, đến Nicosia. Nếu cô muốn nói gì thì cô sẽ phải đi cùng tôi đấy.”

“Đến Nicosia sao?” Cô chớp mắt.

“Chỗ ấy chỉ cách đây năm mươi km thôi”, anh tỏ ra hết kiên nhẫn. “Tôi có đề nghị cô đi cùng tôi đến tận cùng thế giới đâu.”

“Nhưng... tôi sẽ làm gì khi đến đó?”

“Đó không phải là việc của tôi.”

“Tôi sẽ coi như đó là một chuyến đi chơi vậy”, sau một thoáng suy nghĩ, cô nói. “Cuộc hẹn làm ăn của anh kéo dài trong bao lâu?”

“Một vài giờ”.

“Và sau đó tôi có thể theo anh trở về Larnaca chứ?”

“Dĩ nhiên, tôi sẽ không bỏ cô lại Nicosia đâu.” Anh cộc lốc.

“Vậy thì tôi sẽ đi cùng anh.” Cô nói. Cô thật sự muốn nói chuyện với anh và cố gắng giải quyết tất cả mọi vấn đề trong ngày hôm nay, trong khi tinh thần cô vẫn đang đủ vững vàng và cô đủ dũng cảm để đối mặt với anh ta.

Chiếc xe của Nikolaos đang đợi sẵn trước khách sạn. Anh mở cửa cho cô vào, rồi ngồi vào băng ghế trước, ngay bên cạnh cô.

“Hôm nay không có tài xế sao?” Cô hỏi.

“Tôi chỉ cần anh ta trong những dịp trang trọng đặc biệt khi cần thiết thôi.”

“Đón tôi từ phi trường về khách sạn không thể nào là một việc cần sự trang trọng đến mức như vậy.” Cô vặn.

“Nhưng dù sao thì nó cũng là dịp đặc biệt, ghi dấu ngày cô lần đầu đến Cyprus. Dù tôi có thích điều đó hay không, thì ít nhất hiện thời, cô đã là thành viên của dòng họ Konstantin. Điều đó có nghĩa là cô phải được đón tiếp một cách trân trọng.”

“Thậm chí kể cả khi điều đó khiến anh cảm thấy khó chịu.” Cô châm biếm.

Nikolaos chỉ khẽ nhún vai. “Theo như bản di chúc của Dimitri thì cô chắc chắn sẽ đến Cyprus. Nhưng không có nghĩa là cô chắc chắn sẽ ở đây.”

Đột nhiên cô nhìn anh với vẻ nghi ngờ. “Ý anh là sao?”

“Ý tôi là giữa chúng ta cần phải có những sự việc đại loại như... như là dàn xếp thỏa thuận.”

“Dàn xếp, thỏa thuận?” Emily hỏi ngay lập tức. Đồng thời đôi chân mày vàng nhạt của cô nhíu lại gần nhau. Cô đã đồng ý đi cùng với anh chàng này bởi vì cô muốn thảo luận vài vấn đề cần thiết với anh, và cũng để cố gắng - dù rằng cô không hy vọng sẽ thành công trong việc đó - để xóa bỏ những định kiến mà anh dành cho cô. Cô hy vọng rằng có thể khiến anh nhận ra rằng mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn với cả hai nếu họ nỗ lực hòa giải sự bất đồng giữa hai người, dẹp qua một bên những khác biệt trong quá khứ và xây dựng một mối quan hệ tốt để cả hai cùng hợp tác ăn ý với nhau trong thời gian tới. Tuy nhiên, dường như Nikolaos Konstantin không có cùng mong muốn đó với cô.

“Dù cô định chiếm trọn toàn bộ tài sản của Dimitri,” anh bình thản nói tiếp. “Tôi bắt đầu nghĩ rằng cô không nên làm điều đó. Số tài sản ấy thuộc về gia đình ông.”

“Tôi chính là thành viên trong gia đình ấy.” Cô gắt lại. “Mẹ tôi là vợ của ông mà.”

“Chỉ một vài năm thôi mà,” Nikolaos nhấn mạnh. “Và ông thì chỉ là dưỡng của cô mà thôi. Theo tôi, cô không có bất cứ quyền lợi gì. Cô không có quan hệ ruột thịt, thậm chí còn không dùng họ Konstantin. Cô vẫn giữ họ của cha đẻ mình, Peterson. Dù vậy tôi chấp nhận điều đó. Cô không có quyền gì để đáng được gọi là Emily Konstantin.”

“Anh liên tục nói về quyền lợi,” Cô gắt gỏng. “nhưng tôi cảm thấy dường như anh muốn chối bỏ chúng đối với Dimitri, chú ruột của anh. Ông ấy có quyền tự định đoạt tài sản của mình và ông đã thể hiện những nguyện vọng trong chúc thư hết sức rõ ràng rồi. Ông ấy muốn để lại tài sản cho tôi. Tuy vậy, anh vẫn không chấp nhận điều đó, anh cứ cố gắng phớt lờ đi di nguyện của ông.”

“Cuộc hôn nhân với mẹ cô đã khiến Dimitri quên đi rằng ông vẫn còn rất nhiều nghĩa vụ với những người thân thuộc khác.” Giọng Nikolaos ngày càng cay nghiệt hơn. “Ông ta có ba người cô ruột, một cháu trai, và hai cháu gái. Dĩ nhiên có tôi trong số đó, dù rằng tôi không quan tâm đến một phần nào trong toàn bộ gia sản của ông cả. Nhưng gia đình tôi là bà con ruột thịt của ông, và do vậy họ xứng đáng được hưởng quyền thừa kế hơn, chí ít cũng là một phần nào trong tài sản đó.”

Emily cảm thấy hơi bất ngờ trước những lời Nikolaos nói, bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ rằng dưỡng cô còn những thành viên trong chính gia đình ông có thể thừa kế một phần từ gia sản của ông. Cô do dự nói.

“Ý anh là những người cô ruột, cháu trai, cháu gái đó của ông đang cần tiền à? Và nếu họ thừa hưởng một phần tài sản thừa kế đó, thì họ sẽ bớt khó khăn hơn chăng?”

“Dĩ nhiên là không rồi,” Nikolaos nói với vẻ khó chịu. “Họ là những người trong dòng họ Konstantine, không ai trong dòng họ này có thể gặp khó khăn về tài chính được. Tôi cam đoan như vậy.”

“Vậy chuyện thừa kế thì sao?” Emily tỏ vẻ bực bội.

“Ý tôi là họ xứng đáng có quyền được hưởng thừa kế hơn cô.”

“Liệu họ có cố giành quyền thừa kế đó không?”

“Không.” Anh nói sau chút ngập ngừng.

“Vậy thì có phải chính anh là người đã khiến mọi chuyện trở nên rối hơn phải không?” cô gắt gỏng. “Anh muốn chính họ phải thừa kế, chứ không phải là tôi. Thật ra, với anh, ai hưởng thừa kế cũng được, miễn người đó không phải là tôi, đúng không?”

Nét mặt Nikolaos trở nên nghiêm nghị. “Rõ ràng nói chuyện này với cô cũng vô ích thôi,” anh mĩa mai. “Đường như cô không có liêm sỉ hay lòng tự trọng gì cả. Cô chẳng qua là một “kẻ săn tiền thừa kế”, y như mẹ cô vậy.”

Câu nói của anh như giọt nước tràn ly, Emily trở nên mất bình tĩnh thật sự. Anh ta muốn nghĩ sao về cô cũng được, nhưng anh không có quyền sỉ nhục mẹ cô.

“Dimitri và mẹ tôi đã rất hạnh phúc bên nhau,” cô gào lên. “Ông ấy yêu mẹ tôi, ông ấy thật sự yêu bà. Và ông luôn muốn ở bên cạnh mẹ tôi.”

“Chú tôi đã bị mẹ cô mê hoặc,” Nikolaos tiếp tục chế nhạo. “Ông đã từ bỏ gia đình, nhà cửa, từ bỏ mọi thứ chỉ để thỏa mãn mong muốn là ở cạnh mẹ cô.”

“Ông ấy không bị mê hoặc. Ông yêu mẹ tôi thật sự!” Emily trừng mắt nhìn Nikolaos đầy giận dữ. “Anh không hiểu sao? Anh không biết tình yêu là gì, và khi yêu là như thế nào phải không?”

“Dĩ nhiên tôi hiểu tình yêu và những rò rỉ mà nó mang đến. Nhưng hôn nhân không chỉ dựa trên tình yêu thôi, mà nó cần phải có cả sự kính trọng, tình cảm thật sự, và những ràng buộc về lâu dài.”

“Cuộc hôn nhân giữa Dimitri và mẹ tôi có tất cả những điều đó. Nếu anh tận mắt nhìn thấy cách họ yêu thương nhau, anh sẽ hiểu điều đó. Anh có bao giờ kết hôn chưa?” Cô vặn hỏi.

“Chưa.” Anh đáp cộc lốc.

“Chà, do vậy, tôi không ngạc nhiên khi thấy những thành kiến trong lối suy nghĩ của anh đối với cuộc hôn nhân của người khác.” Cô tiếp tục. “Tôi hy vọng rằng những người phụ nữ ở Cyprus sẽ rất hạnh phúc nếu anh độc thân suốt đời.”

“Một ngày nào đó, khi tôi muốn có một tổ ấm riêng, thì tôi sẽ lập gia đình.” Anh nói với vẻ trịch thượng. “Nhưng tôi sẽ chọn lựa người bạn đời của tôi thật cẩn thận. Chỉ cần chọn lựa nhầm người, rất nhiều người sẽ bị ảnh hưởng từ hậu quả của cuộc hôn nhân sai lầm đó. Trong trường hợp của chú tôi, những người thân của ông bị gạt ra ngoài quyền thừa kế chỉ vì cuộc hôn nhân mù quáng của ông và mẹ cô. Còn tôi thì phải bỏ ra một năm trong cuộc đời tôi chỉ để chăm lo cho người phụ nữ vốn chẳng là gì của tôi cả.”

Những câu vừa rồi của anh cay nghiệt hơn anh nghĩ. Emily nhận ra những lời nói ấy đang day nghiêng cô nhiều như thế nào, và cô đáp trả cũng gay gắt không kém để cố kìm nén sự tức giận đang sục sôi. “Anh không cần phải quan tâm, chăm sóc tôi. Tôi không ngu ngốc hay đang tuyệt vọng, tôi hoàn toàn đủ khả năng tự chăm lo cho bản thân mình. Và dường như là anh quên rằng sự dàn xếp này đã hủy hoại cuộc đời tôi, cũng như chính cuộc đời anh. Nhưng tôi không giống anh ở chỗ, tôi sẽ cố hết sức để đạt được nó. Đó là lý do tại sao tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với anh hôm nay, với hy vọng rằng chúng ta sẽ dẹp bỏ mọi thù địch. Nhưng điều đó không thể nào thực hiện được. Anh rõ ràng không muốn một sự hòa giải nào, hay khiến mọi việc dễ dàng hơn, và tốt đẹp hơn cho cả hai ta.”

“Tôi không muốn giúp cho cuộc đời cô dễ dàng hay tốt đẹp hơn đâu.” Anh tiếp tục xát muối vào tim Emily. “Nhưng tôi có thể thấy cô có một động cơ to lớn để vượt qua những tháng tiếp theo với ít rắc rối nhất. Dù sao thì, khi thời hạn kết thúc, cô cũng sẽ có được tài sản thừa kế của mình. Đó mới là thứ cô mong muốn nhất, đúng không?”

“Ôi, tôi chịu thua anh rồi,” Emily nói trong sự tuyệt vọng, chán chường. “Cố gắng nói chuyện phải trái với anh cũng vô ích thôi. Anh luôn giữ những quan niệm thành kiến và cố chấp về tôi, và anh không bao giờ muốn thay đổi chúng, đúng không?”

“Phải,” anh ngắn gọn đáp, đoạn anh nhấn ga cho chiếc xe vọt tăng tốc.

Trên đường đến Nicosia, họ không nói với nhau nửa lời. Emily ước gì cô chưa bao giờ bước chân lên chiếc xe này, chưa bao giờ dạt dẹo đi đôi co, lí sự với Nikolaos Konstantin, và cô mong chuyến đi sẽ qua nhanh.

Khi họ đến Nicosia, Emily nói ngắn gọn để được thả xuống bên ngoài bảo tàng Cyprus.

“Cô định mở mang kiến thức à?” Nikolaos không quên châm chọc.

“Tôi đủ nhận thức để hiểu rằng anh không biết tôi cần mở mang trí tuệ.” Cô đáp trả.

“Ngược lại, tôi nghĩ rằng cô rất thông minh và thậm chí khá tinh quái là đằng khác.”

“Anh cũng nghĩ rằng tôi tham lam, giả dối và không có lòng tự trọng nữa.” Cô nói như kết tội anh.

“Đó là do tự cô nói đẩy nhé, không phải tôi đâu.” Anh nhìn đồng hồ trên tay. “Tôi sẽ đón cô sau hai giờ nữa.” Đoạn, ngay khi Emily vừa bước khỏi xe, anh phóng xe đi mất.

Lúc này, Emily không còn tâm trạng nào để thưởng lãm nền văn hóa cổ xưa của hòn đảo Cyprus nữa. Tuy vậy, cô không muốn mình đi lang thang trong suốt hai giờ đồng hồ tới, nên cô đành bước từng bước nặng nề trên lối vào chính của bảo tàng.

Khi cô đi dạo loang quanh qua các căn phòng trong bảo tàng, cô thấy những tượng chiến binh, tượng kỵ sĩ và quái vật Minotaur[3] trong truyền thuyết bằng đất nung, những tượng làm bằng đá, đồng và cẩm thạch, những vũ khí, mũ giáp, những ly cốc, vòng đeo cổ và nôi vạc lớn với những hoa văn trang trí là quái vật Griffin[4] và những mỹ nhân ngư. Cô nhanh chóng cảm thấy thích thú đắm mình vào những hiện vật này. Nơi đây tái hiện lại lịch sử đầy thú vị nhưng nhiều xáo trộn của xứ Cyprus với những thời khắc chiến tranh đẫm máu, kéo dài từ thời kỳ đồ đá mới. Hòn đảo này đã từng bị cai trị bởi người La Mã, bị xâm lược bởi người du mục Saracen[5] xứ Ả-rập, bị chinh phục bởi Richard Trái Tim Sư Tử[6]. Những thương gia người xứ Phoenicia[7] đã cập bến đến những bãi cát vàng óng tuyệt đẹp của hòn đảo này, những thương nhân xứ Veneto[8] đã buôn bán hàng hóa trên những con phố sầm uất ở Nicosia, rồi những Hiệp sĩ của Thánh John[9] đã giành quyền quản lý những đất đai trù phú để trồng nên những cây mía đường và loại rượu Cyprus lừng danh.

[3] Minotaur: Theo thần thoại Hy Lạp, Minotaur là quái vật thân người, đầu bò mộng, về sau bị giết bởi anh hùng trong thần thoại Theseus.

[4] Griffin: Theo thần thoại Hy Lạp, Griffin là quái vật mình sư tử nhưng có đầu và cánh đại bàng. Vì sư tử là biểu tượng chúa tể muôn loài, còn đại bàng là chúa tể các loài chim, nên Griffin được cho là loài có sức mạnh và oai dũng vô song.

[5] Saracen: Là tộc người sinh sống tại vùng hoang mạc xứ Ả-rập và một phần Bắc Phi (tức Syria) vào thời La Mã cổ đại.

[6] Nguyên văn: Richard The Lionheart - vị vua của nước Anh vào thế kỷ XII.

[7] Phoenicia: tên một đế chế cổ đại sống ở khu vực ngày nay là Lebanon (Li-băng), Syria (Xi-ri) và Israel vào thế kỷ XIII đến thế kỷ VI trước công nguyên.

[8] Veneto: ngày nay là một tỉnh của nước Ý, có thủ phủ là thành phố Venice.

[9] Nguyên văn: Knights of St John - tên một nhánh của đạo Thiên Chúa giáo xuất hiện từ cuối thế kỷ XI.

Emily đã dừng lại thật lâu trước bức tượng cẩm thạch của nữ thần Aphrodite. Bà là nữ thần tình yêu trong truyền thuyết, chọn Cyprus là quê hương, là người phụ nữ quyến rũ đối với mọi đàn ông trên thế gian, hiện thân cho sự không chung thủy trong hôn nhân, luôn muốn thay đổi nhiều người tình. Tuy vậy, theo huyền thoại, một trong những người tình của bà, Adonis, bị giết bởi một người tình khác cải trang thành một chiếc thuyền. Nỗi đau đớn khôn nguôi đã khiến nữ thần Aphrodite khóc thương thảm thiết, và từ những giọt nước mắt ấy của nữ thần đã mọc lên loài cỏ chân ngỗng mang sắc đỏ, trắng nhuộm khắp hòn đảo này.

Emily nở nụ cười buồn. Một tình yêu mãnh liệt trong đời sẽ như thế nào nhỉ? Cô hoàn toàn không giải thích nổi. Cô từng trải qua vài mối quan hệ nửa vời, nhưng chưa hề yêu thật sự. Đôi lúc, cô nghĩ rằng con tim cô không bao giờ rung động thật sự. Phần nào đó trong cô luôn sợ hãi, né tránh tình yêu, vì cô biết - giống như Nikolaos - tình yêu chỉ mang lại những buồn phiền và đau khổ mà thôi.

Cuộc hôn nhân thứ hai của mẹ cô, với cha ruột cô, không mang lại hạnh phúc thật sự, và từ khi còn là một đứa trẻ, cô đã sớm nhận ra trái đắng khi dư vị tình yêu không còn. Thậm chí cô còn từng phải chịu đựng đau khổ từ mối quan hệ của cha mẹ cô, khi cơn thịnh nộ khủng khiếp của cha cô trút xuống không thương tiếc với bất kỳ ai. Emily chột rùng mình khi những ký ức đau thương ngày ấy tràn về. Cô cố xóa chúng ra khỏi tâm trí ngay lập tức, giấu thật kín ở những góc khuất nhất của tâm hồn, nơi mà chúng vô hại đối với cô. Về sau này, cô còn không còn bị những ký ức đen tối ấy ám ảnh nữa. Sự khoan dung, độ lượng, sự ân cần đáng ngạc nhiên và tình yêu thương của Dimitri đã giúp xoa dịu vết thương lòng thuở ấu thơ trong cô. Và hạnh phúc mà ông và mẹ cô có được đã khiến cô tin rằng một mối quan hệ có thể trở nên tuyệt vời nếu tình yêu thương giữa hai người thật sự sâu đậm.

Cô lững thững tạm biệt bức tượng nữ thần Aphrodite quyền rũ, rời khỏi bảo tàng, băng qua bên kia đường và đi vào vườn hoa thành phố. Cô tìm thấy một băng ghế được phủ bóng mát phía dưới hàng cọ, và ngồi đợi Nikolaos quay lại.

Thật ra cô không trông mong được trở về Larnaca. Niềm an ủi duy nhất của cô đó chính là với tốc độ lái xe của Nikolaos, đường về không quá xa xôi. May mắn thay, anh là một tay lái cừ khôi khi điều khiển chiếc ô tô to đùng mà đáng vẻ vẫn hết sức thoải mái, tự tin.

Nikolaos dừng xe trước bảo tàng nửa giờ sau, cực kỳ chính xác thời gian. Emily rảo bước về phía xe anh, nhưng chột bước chậm lại khi nhận ra anh không đi một mình.

Một người phụ nữ, trông có vẻ hơn cô vài tuổi, ngồi cạnh Nikolaos. Cô có mái tóc đen nhánh bóng mượt xõa trên bờ vai, và đôi mắt đen láy. Gương mặt cô tuy không phải rất đẹp, nhưng cũng khá ưa nhìn, trông hơi rắn rỏi, khỏe mạnh, và cặp môi căng đầy. Cô cũng toát ra nét đẹp đậm màu quyền rũ như Nikolaos, dù rằng nét đẹp của cô dịu dàng và nữ tính hơn.

Khi Emily chui vào băng ghế sau, cô chột nhận ra sự tự tin và sắc sảo từ người phụ nữ ấy, điều đó khiến cô cảm thấy như đang ở tình thế bất lợi. Cô không thể nào nhận ra điều đó là gì, dù chỉ là một khoảnh khắc. Quá nhiều chuyện đã xảy đến với công trong mấy tháng vừa qua, sự căng thẳng từ việc phải giải quyết mọi thứ đã khiến cô đánh mất sự tự tin vốn có của bản thân, dù rằng cô vẫn có khả năng xoay sở, hoặc đưa ra quyết định khi cần thiết. Tuy vậy, tâm trí cô thường bị đè nặng và sự tự tin cũng bị ảnh hưởng đối với Emily.

Khi chiếc xe bắt đầu rời bánh, người phụ nữ ngồi cạnh Nikolaos quay lại nhìn Emily. Cô cố gắng nở một nụ cười xã giao.

“Tôi là Emily Peterson...” Cô tự giới thiệu mình trước.

“Đây là Sofia,” Nikolaos ngắt lời, “cô ấy là em họ của tôi.”

Emily đột nhiên giật thót. Nếu người phụ nữ này cũng thuộc dòng họ Konstantin, ắt hẳn cô ta sẽ không dành cho cô một chút thiện chí nào.

Và cô đã đúng. Sofia không đáp lại nụ cười của cô. Thay vào đó, ánh mắt đen láy của Sofia ném vào Emily cái nhìn đầy dò xét. “Nikolaos và tôi biết nhau từ hồi còn rất bé.” Cuối cùng thì Sofia cũng lên tiếng, với một giọng nói trầm và hơi khàn. “Chúng tôi là những người bạn rất thân, cũng như là những người anh em họ tốt của nhau.” Cô ta muốn Emily hiểu ngầm ý của cô và nhìn xoáy sâu vào gương mặt Emily như để chắc chắn rằng cô hiểu rõ ý của cô ta. Emily cố gắng giữ thái độ thật bình thản, nhưng không chắc rằng có thành công trong việc đó không.

Vẫn với giọng nói lạnh lùng, Sofia nói tiếp. “Dĩ nhiên tôi biết cô là ai. Tôi đã nghe nói nhiều về cô từ những người trong gia đình tôi.”

Vốn tiếng Anh của cô ta cũng tốt như Nikolaos. Không có chút biểu hiện thân mật nào trong giọng nói của Sofia. Emily buông tiếng thở dài rất nhẹ. Cô nghĩ Sofia đã biết tất cả về di nguyện của Dimitri và cũng như

Nikolaos, cô ta phản đối quyết định để lại tài sản thừa kế của Dimitri.

Cô thở dài một lần nữa, lần này to và rõ ràng hơn. Những tháng tiếp theo này sẽ trở nên vô cùng khó khăn cho cô nếu toàn bộ gia đình nhà Konstantin đều chống lại cô. Cô phải nỗ lực để thuyết phục một vài người trong số họ đứng về phía cô, cô tự nghĩ. Chắc chắn không thể thuyết phục anh chàng Konstantin này rồi, vì định kiến của anh dành cho cô là không thay đổi được, và dường như không có điều gì trên thế gian này có thể giúp cô lên tiếng hay thay đổi nó được. Nhưng Sofia là một phụ nữ, và cũng trạc tuổi cô. Họ có thể tìm thấy nhiều điểm tương đồng, nếu họ vượt qua sự thù địch ban đầu này.

Emily cố gắng nở một nụ cười thân thiện khác, dù không nhận được phản hồi tích cực nào. Cô vẫn quyết không từ bỏ. Thay vào đó, cô hỏi với một giọng nói ảm áp và thân thiện hơn: “Cô đang sống ở Nicosia à?”

“Gia đình tôi có một căn hộ ở đó.” Sofia vẫn lạnh nhạt. “Chúng tôi cũng có một căn nhà ở Limassol, và một căn khác ở dãy núi Troodos.”

Emily bắt đầu nhận ra rằng gia đình nhà Konstantin giàu có và đầy quyền lực hơn cô từng nghĩ. Trước khi cô lên đường đến Cyprus, cô ngây thơ cho rằng Dimitri chính là người một biểu tượng thành công nhất trong dòng họ này, người đã nâng tầm khách sạn lên hàng khách sạn 5 sao cao cấp. Nhưng cô đã sai lầm hoàn toàn. Từ những gì cô biết được, công việc kinh doanh của Nikolaos còn rộng khắp và đa dạng hơn, và dĩ nhiên là thành công về mặt tài chính hơn. Nhưng nếu gia đình này có rất nhiều tiền rồi, thì họ cần gì phải làm căng thẳng thêm vấn đề tài sản thừa kế của Dimitri để lại cho cô? Emily tự hỏi với những thắc mắc trong đầu.

“Cô sẽ thật sự làm việc cho Nikolaos trong vài tháng tới?” Sofia lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Emily.

Emily nhún vai. “Tôi không có nhiều lựa chọn. Đó là điều khoản nằm trong di chúc của Dimitri.”

“Di chúc của Dimitri!” Sofia lặp lại với một vẻ thiếu kiên nhẫn. “Tôi không thể hiểu tại sao di chúc ấy có thể gây ra bao rắc rối như vậy. Anh có thể phá bỏ những điều khoản trong di chúc đó phải không Nikolaos?”

Anh quay đầu lại và nhìn Sofia với ánh mắt chịu đựng, như thể anh đã quen với sự mất bình tĩnh của cô. “Nếu chỉ mình anh thôi, thì anh có thể làm và anh sẽ làm như vậy. Nhưng những người còn lại trong gia đình Dimitri sẽ không đồng ý.”

“Anh không nói chuyện với họ được sao?”

“Anh đã nói chuyện rồi. Nhưng quyết định của họ rất kiên định, và anh không thể thử thay đổi ý kiến họ một lần nữa. Họ có quyền làm điều gì mà họ cho là tốt nhất.”

“Vậy thì việc đó tùy vào anh cả đấy.” Sofia kết luận, đoạn quay lại Emily. “Cô thừa biết là di chúc đó không công bằng, cô phải nói với luật sư của cô rằng cô không muốn chấp nhận bản di chúc thừa kế đó.”

Nhưng Emily cảm thấy mệt mỏi với việc những người trong gia đình nhà Konstantin bảo cô phải làm cái này hay không được phép làm cái kia rồi. Cô cũng dần phát hiện ra mình không thích cô nàng Sofia này cho lắm. Có cái gì hằn học và tự cao tự đại trong ánh mắt cũng như trong cách nói của cô nàng này, đồng thời giọng nói của cô ta thể hiện sự ngang tàng và cố chấp. Emily dẹp bỏ luôn mọi ý định cố gắng làm bạn với cô ta.

“Tôi không định sẽ đi ngược lại di nguyện của Dimitri”, cô nói một cách bình tĩnh.

“Nikolaos, làm ơn làm cái gì đó đi chứ!” Sofia nói như van nài, kèm theo giọng khàn nhẹ, “Anh phải khiến cô ả từ bỏ việc thừa kế này.”

Nhưng cuộc nói chuyện này đến đây là quá đủ đối với Emily. “Di thư của Dimitri rất rõ ràng, không có lý do gì và cũng không có ai có thể chống lại được”, cô khẳng định một cách rất điềm tĩnh. “Và nếu các người muốn gây thêm khó khăn cho tôi, thì tôi buộc phải nhờ đến pháp luật can thiệp để bảo vệ bản thân vậy.”

Cô muện màng nhận ra câu nói ấy như một lời đe dọa. Và linh tính Emily mách bảo với cô rằng không ai đủ minh mẫn dám buông lời đe dọa như vậy với Nikolaos Konstantin. Thậm chí Sofia cũng trở nên thẳng thốt, như thể cô chưa bao giờ nghe ai nói điều gì vội vàng như thế trước đây.

Nikolaos ngược nhìn qua gương chiếu hậu, để anh có thể trừng mắt nhìn Emily. Cô chột rùng mình dưới ánh mắt đầy giận dữ đó, nhưng rồi tự nhắc mình rằng anh ta không thể làm gì mình được. Nhất là khi anh ta đang lái xe và ngay cả cô em bà con đang ngồi cạnh anh ta cũng vậy.

Đoạn anh nói, nhắc nhở cô rằng có rất nhiều cách gây đau đớn, không chỉ bằng hành động.

“Nếu cô dùng bất cứ trò gì từ pháp luật để chống lại tôi, tôi hứa với cô rằng cô chắc chắn sẽ phải hối tiếc vì điều đó.” Giọng anh thể hiện sự đe dọa.

Vẻ giận dữ của Nikolaos khiến Emily không nói nửa lời, và ngay cả Sofia cũng lặng thinh. Chiếc xe tiếp tục hướng về Larnaca, xuyên qua những quả đồi tròn thấp được phủ một màu xanh tươi mát khi trời đang vào xuân, điểm xuyết những vết đốm li ti đầy màu sắc của loài hoa chớm nở. Nhưng không một tiếng nói nào cất lên trên chiếc xe ba người trong suốt cuộc hành trình còn lại.

3. Chương 3

Khi họ về tới Larnaca, thay vì đưa Emily đến thẳng khách sạn, Nikolaos dừng xe ở sảnh ngoài một toà cao ốc lớn.

“Tôi cần gặp một vài người để bàn chuyện làm ăn”, anh nói nhanh. “Cô không phiền chờ một chút chứ, chỉ vài phút thôi, Emily, sau đó tôi sẽ đưa cô về khách sạn ngay”.

“Được thôi”, cô mềm mỏng. Hành trình từ Nicosia về đây quả là dài đằng đẵng. Kéo dài thêm một chút nữa cũng không vấn đề gì.

Sau khi anh bước vào toà nhà, một bầu không khí yên lặng bao trùm. Sofia kiêu hãnh ngẩng cao đầu và không tỏ ra có ý muốn trò chuyện, thế nên Emily là người đã phá vỡ nó.

“Cô tình cờ gặp Nikolaos ở Nicosia à?”

“Không!”, Sofia lạnh nhạt. “Cuộc hẹn đã được sắp xếp từ trước. Nikolaos và tôi có vài công việc kinh doanh gia đình cần có mặt ở đây, và tối nay chúng tôi sẽ đi ăn cùng nhau”.

“Oh”, Emily bỗng cảm thấy khó chịu hơn cô nghĩ. Cô đã nhận ra rằng cô không thích ý nghĩ về việc Nikolaos và Sofia cùng chia sẻ với nhau một điều gì đó như là một bữa ăn thân mật vậy. Thật là buồn cười, tất nhiên vì đó hoàn toàn không phải chuyện của cô. Cô tự nhắc mình rằng cô thực sự không quan tâm là Nikolaos và Sofia có một cuộc hẹn ăn tối.

“Tôi... tôi cho rằng Nikolaos và cô rất hay gặp nhau đúng không?” Emily đang ép mình phải nói.

Ánh mắt Sofia đột nhiên loé lên đầy căm ghét. “Vâng. Nhưng cô sẽ còn gặp anh ấy nhiều hơn nữa trong một vài tháng tới đây!”.

Emily nhận được thông điệp ngay lập tức. Cô đã quyết định sẽ dẹp chuyện hiểu lầm này sang một bên. Cô không thích Sofia, và hẳn đối tượng bên kia cũng thế, thế nhưng không cần thiết phải có một sự thù địch giữa nhau chỉ vì Nikolaos, cho nên cô định sẽ làm rõ chuyện này.

“Nào, nói thẳng ra nhé”, giọng cô chắc chắn. “Nikolaos và tôi sẽ làm việc với nhau - nhưng chỉ có thể thôi!”.

“Làm ơn đừng có cho rằng tôi khờ khạo”, Sofia cau gắt.

Emily nghĩ rằng, khờ khạo sẽ là từ cuối cùng cô dùng để chỉ một người tinh vi lọc lõi như Sofia. Cô quyết định sẽ làm rõ tới cùng, trước khi Nikolaos quay lại.

“Tôi ở Cyprus để học công việc kinh doanh của Dimitri mà thôi. Nikolaos không hề muốn tôi ở đây, nhưng chỉ vì những điều khoản trong di chúc mà anh ta phải dành một năm tiếp theo để dạy tôi những thứ tôi cần biết. Trường hợp này thì không hay ho gì cả, nhưng chúng ta đều là người lớn, tôi tin chúng ta có thể xử

lý nó". Nhưng trong thâm tâm, Emily hoàn toàn nghi ngờ về khả năng xử lý của cô với Nikolaos, nhưng cô chắc chắn sẽ không thừa nhận nó với Sofia.

Tuy nhiên, ánh mắt Sofia lại đang chĩa thẳng vào cô với một sự căm ghét khác. "Và tại sao cô lại cho rằng Dimitri có thể viết những điều khoản điên khùng như thế trong di chúc nhỉ?"

"Tôi nghĩ rằng điều đó là hiển nhiên..."

"Tất nhiên là hiển nhiên!" Sofia giận dữ ngắt lời. "Dimitri đã luôn là một kẻ lãng mạn ngốc nghếch. Thậm chí một đứa trẻ cũng có thể nhận ra ông đang nghĩ gì trong đầu, ông đang buộc cô, cô con riêng yêu quý của vợ mình và Nikolaos, cháu trai thân cận nhất, làm việc chung với nhau và dành thật nhiều thời gian cho công việc của mỗi người!"

Emily chớp mắt ngạc nhiên cực độ khi cô nhận ra Sofia đang ám chỉ điều gì. Cô ấy mà là một người khờ khạo ư? Đó có thực là những gì Dimitri đã muốn? Cô nhớ lại đã từng có lần ông trêu chọc cô về việc cô đã gần hai mươi tư mà vẫn chưa kết hôn. Cô biết ông rất muốn nhìn thấy cô hạnh phúc bên chồng con và luôn tỏ ra quan tâm mỗi khi cô nói rằng sự nghiệp quan trọng với mình hơn tất cả. Nhưng chắc chắn ông sẽ không đi quá xa, lừa gạt cô vướng vào những mối quan hệ như thế.

"Không! Cô lầm rồi", cô lắc đầu nhanh. "Dimitri sẽ không bao giờ làm thế".

"Tất nhiên là ông ấy có thể chứ!", Sofia đáp lại khinh bỉ. "Trong tâm tưởng của ông, đó sẽ là giải pháp hoàn hảo nhất. Cô không nghĩ rằng Dimitri định để cho một người như cô quản lý khách sạn của ông ấy chứ? Ông ấy chỉ muốn mang cô và Nikolaos lại gần nhau, và như thế cô sẽ có thể có một cuộc hôn nhân toàn vẹn và Nikolaos lúc này, với tư cách là chồng cô, sẽ điều khiển mọi công việc kinh doanh của Dimitri".

Kết hôn với Nikolaos - trong một khoảnh khắc ngỡ ngàng, Emily đã tự cho phép mình tự hỏi sẽ ra sao nếu cô cưới một người đàn ông như thế. Chia sẻ mọi thứ với anh - kể cả chiếc giường. Và cô đã ép mình đẩy tất cả những suy nghĩ mới manh nha ra khỏi đầu. Điều đó sẽ không bao giờ thành hiện thực; nó hoàn toàn bất khả thi. Và ngay lập tức cô cố gắng thuyết phục bản thân tức giận vì sự lãng mạn ngấm ngấm mà Sofia đã dành cho cô khi nói rằng cô không đủ năng lực điều hành khách sạn.

"Dimitri không định làm người mai mối khi ông lập di chúc. Cái ông quan tâm là tương lai của khách sạn", cô nói đầy giận dữ. "Và tôi sẽ chứng minh cho cô thấy quyết định của Dimitri là đúng khi giao phó toàn bộ cho tôi, ngay khi tôi học xong những gì cần thiết. Nhưng nếu cô vẫn lo lắng về khoảng thời gian tôi ở bên Nikolaos, có lẽ có một điều sẽ khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn. Nếu như Dimitri đã làm thế để ràng buộc chúng tôi trong những mối quan hệ kiểu vậy thì nó chắc chắn sẽ không có hiệu quả. Tôi thà chết và xuống địa ngục còn hơn là phải cưới Nikolaos Konstantin!". Emily đã nhận thức rất rõ. Những gì cô đang nói là vì thói kiêu hãnh hơn là đang cố thuyết phục người khác. Và bây giờ thì cô rất muốn thoát ra khỏi cái bầu không khí ngột ngạt và kim hãm trong xe. Cô trèo ra ngoài và sắp mạnh cửa lại. Sau đó, cô quay về phía Sofia. "Hãy nói với Nikolaos là tôi muốn đi bộ về khách sạn", cô thêm vào đầy hằn học. "Tôi không muốn ở đây thêm bất kỳ giây phút nào với bất kỳ thành viên nào của nhà Konstantin nữa!".

Khi về đến khách sạn, cô lên thẳng phòng mình, khoá cửa lại, và cuối cùng thì cũng được an ủi khi có thể đổ sụp xuống với hai hàng nước mắt đầm đìa. Cô dường như đã khóc vì quá nhiều điều. Cô đã mất mẹ vì một cơn đột quỵ khủng khiếp nhất. Không như những người tầm tuổi bà, bác sỹ đã báo trước cho họ, nhưng... nó đã đến. Và rồi, chỉ sau vài tháng, một sự thật phũ phàng lại ập đến khi đến lượt Dimitri ốm nặng. Bệnh tình đã phát triển với tốc độ khủng khiếp. Emily đã phải bỏ căn hộ của cô, xin nghỉ việc dài hạn để dọn về chăm sóc cho ông trong những tuần cuối cùng của cuộc đời. Nhưng rồi cuối cùng thì họ cũng đều ra đi, bỏ lại cô với nỗi cô đơn trống vắng khủng khiếp, tình trạng mất kiểm soát đáng sợ mà cô đang vướng phải và những cơn chấn động sẽ còn kéo dài trong tương lai.

Khi trận khóc như mưa như gió chỉ còn là những tiếng nấc nho nhỏ thì cũng là lúc Emily kiệt sức đến mức cô thiếp đi trong chốc lát. Khi cô tỉnh dậy, cơn mệt mỏi vẫn còn nhưng nỗi đau đã tạm lắng xuống như thể nước mắt đã cuốn trôi đi bao buồn phiền trĩu nặng. Dòng nước mát lạnh từ vòi sen đã góp phần làm cô thêm tỉnh táo và giờ thì đến lượt dạ dày lên tiếng. Nhưng Emily không thích ngồi một mình trong nhà hàng, thế nên cô gọi cho Phòng Dịch Vụ yêu cầu mang lên một bữa tối đơn giản.

Ăn xong, cô lại tiếp tục làm một giấc thật dài cho đến tận khi trời hửng sáng, cô bắt đầu mơ màng tỉnh dậy

vì tiếng gõ cửa dè dặt. Emily mở mắt, chớp chớp vài cái và nhận ra anh phục vụ phòng trẻ tuổi đã bước vào và bắt đầu thu dọn quần áo của cô vào hành lý.

“Anh đang làm gì thế?”, Emily hỏi giọng khó hiểu. “Tôi ngờ rằng anh nhầm phòng rồi”.

“Dạ không thưa quý cô”, anh ta có vẻ căng thẳng. “Tôi đến theo lệnh của ngài Konstantin. Cô sẽ phải dọn đi”.

Emily chớp mắt. Nikolaos đang ném cô ra khỏi khách sạn ư? Nhưng tại sao? Vì ngày hôm qua ư? Có phải Sofia đã kể lại tất cả mọi chuyện sau khi anh bỏ lại bọn họ trong xe hơi? Hay là do cô đã cả gan đe dọa kiện anh? Anh ta hoàn toàn không phải như thế!

Cô bật ra khỏi giường và bước vội về phía phòng tắm. Trước khi muốn đổi đầu với Nikolaos Konstantin thì phải chỉnh trang nghiêm túc đã. Anh ta chắc chắn không muốn nghe cô nói, nhưng cô quyết sẽ để cho anh biết, cảm nhận của cô về một người đàn ông ném một người phụ nữ ra đường vì cô ta có một hệ thần kinh có khả năng đối kháng với anh ta, trong bất kỳ tình huống nào cũng không thể chấp nhận được!

Cô bấm thang máy lên tầng trên cùng, bước những bước dài trên hành lang, đi thẳng qua người thư ký đã bối rối chặn cô lại. Cô mở tung cửa văn phòng, bước vào và dừng lại trước bàn làm việc của Nikolaos, đôi mắt xanh chiếu thẳng vào ánh nhìn tối tăm mắt kiêu nhẵn của anh.

“Tôi đã nghĩ rằng, nếu anh không là gì cả thì ít nhất cũng phải ra dáng một người đàn ông chứ!”, cô buộc tội giận dữ.

Thư ký của anh, người vừa bước vội vào phòng ngay sau cô, trông đầy lo lắng. Nikolaos liếc nhanh cô ấy và lắc đầu ngắn gọn. “Yên tâm, tôi sẽ giải quyết được”.

Cô ta hồi hã bước ra với vẻ mặt nhẹ nhõm. Đây hoàn toàn không phải là tình huống thường xảy ra và cô không tự tin có thể giải quyết nó.

Ánh nhìn của Nikolaos xoay lại chiếu thẳng lên gương mặt Emily. Cô nao núng trước ánh nhìn chăm chú đầy áp lực phát ra từ đôi mắt đen đỏ nhưng đã buộc mình phải đứng thẳng kiêu hãnh.

“Tôi đang bận”, anh nói rành rọt. “Bất cứ điều gì cô cần nói với tôi, thì ngắn gọn thôi”.

“Được, tôi sẽ nói rất ngắn gọn”, cô đáp trả. “Thực ra thì tôi chỉ cần nói một câu thôi. Tôi sẽ không để anh đuổi tôi ra đường đâu! Ít nhất là cho tới khi tôi tìm được chỗ trọ khác.”.

Nikolaos kinh ngạc. “Tôi không hiểu cô đang nói gì”.

“Anh đang bắt tôi phải rời khách sạn!”. Emily cáo buộc.

“Đúng, tôi đang định chuyển cô tới Limassol”.

“Chuyển... chuyển tôi tới Limassol?”, Emily lặp lại, trong lời nói đã bớt phần gay gắt.

“Đưa cô đến đó chỉ là sắp xếp tạm thời thôi. Tôi cứ ngỡ cô biết rồi chứ”.

“Làm sao mà tôi biết được? Có ai thêm báo cho tôi câu nào đâu?”.

“Lỗi là ở tôi. Tôi rất lấy làm tiếc”. Anh trả lời kiểu cách.

Emily gần như ngã ngửa ra sau vì ngạc nhiên. Nikolaos xin lỗi người khác vì một điều gì đó ư? Đây chắc chắn phải là lần đầu tiên! Nhưng dù thế cô cho rằng cô cũng phải đáp lại lời xin lỗi đó.

“Trong trường hợp này - thì tôi cũng có lỗi”, cô nói một cách khó nhọc. “Lẽ ra tôi không nên xông vào và buộc tội anh như thế. Lẽ ra tôi nên để anh giải thích vì sao anh lại muốn tôi rời khách sạn”.

“Đúng, lẽ ra là thế”, anh nhẹ nhàng đồng ý. “Và bởi vì chúng ta hiện giờ đang thảo luận vấn đề một cách rất bình tĩnh cho nên... có cô ý kiến gì về việc chuyển đến Limassol không?”

“Ah... à không...”, cô đáp lời, thầm ước giá mà mình có thể nghĩ ra một lý do phản đối chính đáng. “Ngoại trừ chuyện tôi không hiểu vì sao tôi phải chuyển đi”.

“Tôi cần đến Larnaca công tác vài ngày, và đó có nghĩa là phải đem cô đi cùng tôi vì cô không quen bất kì ai khác trên đảo hết. Khách sạn của tôi ở Limassol cũng là nơi tôi định để cho cô thực tập. Một khi cô đã có nền tảng vững chắc trong việc điều hành khách sạn, chúng ta sẽ chuyển đến Paphos, nơi có khách sạn của Dimitri”.

“Tôi ước giá mà anh nói với tôi tất cả những điều này”, Emily nói với một chút bực bội. Người đàn ông này thật vô lý! Anh ta ngang nhiên thực hiện mọi kế hoạch theo ý muốn mà không thèm báo với ai một câu.

“Tôi nhớ rằng tôi đã xin lỗi về việc này rồi cơ mà”, Nikolaos trả lời nhẹ nhàng nhưng không có bất kỳ dấu vết nào của sự hối lỗi chân thành trong giọng nói của anh ta.

“Anh có đảm bảo là anh không ép tôi vào thế bị động đấy chứ?”, Emily hoài nghi.

“Làm ơn, tôi không có thời gian chơi ba cái trò trẻ con đó. Tôi đã hứa với Dimitri rằng tôi sẽ làm cho cô tất cả những gì ông đã từng làm cho tôi, và tôi sẽ thực hiện điều đó”.

Emily nhìn anh đầy tò mò. “Ông đã từng làm gì cho anh? Anh nói thế là sao?”.

Nikolaos trông như đã hối hận vì thừa nhận điều đó. Ngừng một chút, rồi anh bắt đầu kể, “Từ khi tôi còn nhỏ, sức khỏe của cha tôi đã rất tệ, và tôi phải đảm nhận công việc kinh doanh của ông. Dimitri đã dạy tôi tất cả những gì tôi cần biết và cung cấp cho tôi mọi hỗ trợ trong những ngày đầu đó. Tôi cũng sẽ làm như thế với cô. Và việc cô sử dụng những kiến thức đó như thế nào sẽ là chuyện của cô”.

“Anh chắc hẳn phải rất tự hào về ông chú của mình”, Emily nói chậm chậm.

“Đúng thế. Đó chính là lý do vì sao, mặc dù tôi không tán thành ông tái hôn với mẹ cô, tôi vẫn đồng ý sáp nhập khách sạn của ông vào chuỗi khách sạn của tôi và điều hành nó thay ông trong thời gian ông sống ở Anh. Là lý do vì sao tôi chấp nhận những điều khoản trong bản di chúc”.

Emily bắt đầu hiểu ra sự mâu thuẫn đằng sau sự chán ghét anh thường thể hiện với cô. Chính tình cảm sâu sắc với Dimitri đã khiến anh hứa danh dự sẽ thực hiện, mặc dù thực lòng anh không muốn.

“Nhưng rõ ràng anh biết rằng, khi một năm kết thúc, khách sạn của ông ấy sẽ thuộc về tôi, phải không?”, cô nói với mong muốn mọi chuyện được thẳng thắn giữa họ. “Cho dù anh cho rằng tôi có đủ khả năng hay không ư?”.

“Tôi thừa nhận cô là người thừa kế hợp pháp của Dimitri”, anh nói ngắn gọn. “Mặc dù cũng có lúc tôi tự hỏi cô sẽ làm thế nào để xoay sở”, anh thêm vào, đôi mắt đen hẹp lại. “Tôi cho rằng nó thực sự không quá khó. Dimitri đã rất yếu và lâm vào tình trạng tồi tệ khi ông lập di chúc - dù vậy, ông vẫn luôn mềm lòng trước những người phụ nữ xinh đẹp”.

Cú shock đập thẳng vào cô ngay khi cô nhận ra anh đang muốn nói gì.

“Thật kinh tởm khi nói ra điều đó!”, cô khó khăn thốt lên trong giọng nói nghẹn ngào.

Anh ngồi im trước cách phản ứng của cô. “Thế ư? Nhưng một cô nàng xinh đẹp thì có những thứ mình muốn dễ hơn những con vịt xấu xí nhiều đấy”.

Đây là lần thứ hai anh nói cô là xinh đẹp. Nó thậm chí còn ném cô văng xa hơn khỏi trạng thái cân bằng; cô vẫn còn rất bực bội; nhưng đồng thời cũng bị rối loạn; anh thật sự có thể nghĩ rằng cô xinh đẹp ư? Hay anh ta làm thế là vì mục đích khác? Cố tình làm thế để lung lạc cô và như thế thì sẽ dễ đối phó hơn chẳng?

Cô biết cô cần phải rút lui, cân bằng lại bản thân trước. Cô lui về phía cửa, chợt nhận ra cô đã có quá nhiều vấn đề cần giải quyết với Nikolaos Konstantin trong một ngày hôm nay!

Ánh mắt đen của anh lấp lánh một cách đáng sợ, nhưng thế anh đã biết rất rõ là cô định chạy trốn, nhưng hiện tại thì cô không quan tâm. Thoát khỏi sự hiện diện áp đảo của anh ta là điều quan trọng nhất trong thời điểm hiện tại. Emily rời văn phòng, thậm chí không thèm nhìn lại cô thư ký khi bước vội qua bàn cô ta, và đi thẳng về phòng mình.

Cô vào phòng, ngay lập tức bước đến trước gương, nhìn chăm chú vào hình ảnh phản chiếu của mình. Trong đó hiện ra một đôi mắt xanh thẳm, những lọn tóc vàng óng ả, hình dáng gương mặt, gầy hơn so với trước đây do sự ra đi đột ngột kinh khủng của mẹ và Dimitri đã gây nên, nhưng có lẽ, sự mảnh mai này hợp với cô

hơn, nó tôn lên một khung xương hoàn hảo phía dưới. Rồi ánh mắt chuyển đến cái miệng xinh hồng hồng ẩm ướt do khi nãy cô đã liếm môi đầy căng thẳng.

Cô nhận ra trông cô không còn u sầu, nhợt nhạt như vài ngày trước đó, có lẽ những tia nắng vàng rực rỡ mà êm dịu của hòn đảo Cyprus đã tạo nên một chút nhiệm màu. Nhưng xinh đẹp ư? Emily nhìn lại bản thân tự hỏi, hoàn toàn không có câu trả lời. Nhưng cô chắc chắn Nikolaos không hề ám chỉ điều đó khi anh nói ra cái từ nhạy cảm này. Về ngoài đậm chất Anh của cô hoàn toàn không phải là sở thích của anh ta. Anh ta sẽ đổ vỡ vì những cô nàng da ngăm rám nắng nóng bỏng và đầy sức sống - kiểu như cô em họ Sofia kia.

Emily bất chợt lắc đầu, đánh thức mình khỏi giấc mơ hão huyền. Điều này thật buồn cười, cô tự bảo mình. Tất cả chỉ vì một từ vô nghĩa đã trượt qua đầu môi chót lưỡi. Và nếu anh ta đã sử dụng nó một cách có mục đích, thì đó chính là để làm cho cô nhầm tưởng. Giờ thì anh ta chắc hẳn sẽ cực kì hài lòng khi biết được anh ta đã thành công rực rỡ!

Cô ép mình rời xa tấm gương, bắt đầu với việc đóng gói hành lý. Đã đến lúc cần quay lại là một Emily dày dặn, thông minh và đầy năng lực, một người có thể tự xử lý tất cả mọi vấn đề trong cuộc sống riêng, nhờ vào sự động viên của Dimitri. Và nếu như có lúc nào đó một Emily từng trải bị gục ngã, và khó khăn để đứng dậy một lần nữa, thì cô quyết định sẽ không cho ai biết về điều đó.

Khi cô đã sẵn sàng lên đường, cô nhận ra xe hơi của Nikolaos đã chờ trước khách sạn để đưa cô đến Limassol. Không có Nikolaos, chỉ có người tài xế giúp bỏ hành lý của cô vào cốp xe, nhã nhặn mở cửa mời cô vào trong xe và chở cô đến Limassol.

Đó là một thị trấn lớn hơn rất nhiều so với Larnaca, ngoại trừ một điểm chung - khách sạn của Nikolaos lúc nào cũng ngự trị ở vị trí kiêu hãnh hướng ra biển. Và một lần nữa, Emily lại được sắp xếp cho một phòng nhìn ra cảnh sắc tuyệt đẹp bên ngoài. Bờ biển rộng của vịnh Akrotiri trải dài trước cửa sổ phòng cô và bản thân căn phòng cũng rất rộng rãi, sang trọng. Cô cho rằng đó là vì cô là một thành viên trong nhà Konstantin - mặc dù Nikolaos không muốn công nhận điều đó - nên mới được đối xử ưu đãi thế này.

Sau khi hoàn thành việc tháo dỡ đồ đạc, Emily lang thang xuống nhà hàng và gọi một bữa trưa gọn nhẹ. Cô không có kế hoạch gì cho buổi chiều, nhưng cô biết rằng cô ngồi chơi nhàn rỗi quá đủ. Cô muốn bắt đầu làm việc nghiêm túc. Ngay khi Nikolaos đến, cô sẽ hỏi anh khi nào thì bắt đầu khoá huấn luyện. Giá mà cô không phải làm việc dưới quyền anh ta, cô hẳn nhớ với bản thân. Đó là trở ngại lớn nhất trong tất cả những sắp đặt Dimitri đã làm!

Cô chợt nhớ lại Sofia cho rằng Dimitri đã cố tình ném cô và Nikolaos lại gần nhau, với hi vọng một kiểu quan hệ lãng mạn nào đó sẽ nảy nở. Cô nhăn mặt lần nữa. Thậm chí nếu đó đã từng là ý định của Dimitri - nhưng cô không tin dù chỉ một khoảnh khắc, rằng đó là một kế hoạch - thứ có lẽ đã sụp đổ ngay từ lúc bắt đầu.

Khi cô đang nhấm nháp một tách café đen kết thúc bữa ăn, một người đàn ông cao to, dễ nhìn tiến về phía cô. “Tôi là quản lý khách sạn, Alexandros Stavrolakis”, anh ta tự giới thiệu. “Ngài Konstantin đã yêu cầu tôi quan tâm riêng đến cô. Mọi thứ ổn cả chứ?”.

“Vâng, tôi hoàn toàn hài lòng”, cô nói. “Nhưng ông Konstantin không ở đây, trong khách sạn này à?”.

“Tôi nghĩ rằng ngài ấy có một vài cuộc họp kinh doanh ở chỗ khác”, người quản lý đáp lời. “Chúng ta sẽ gặp lại ngài ấy trong vài ngày tới”.

“Ồ”, Emily thất vọng. Có lẽ là cô lại phải chờ cho đến lúc được làm việc rồi.

“Ngài Konstantin muốn tôi nói với cô về lễ hội hoá trang”, người quản lý tiếp tục. “Hôm nay có một cuộc diễu hành lớn. Ngài ấy nghĩ cô sẽ muốn tham gia, nếu không có kế hoạch gì. Tất cả mọi người đều đi dự lễ hội hoá trang ở Limassol”, sự hào hứng đang lớn dần trong giọng nói của anh ta. “Có rất nhiều các xe rước và các ban nhạc, mọi người sẽ có khoảng thời gian thật tuyệt. và tối nay sẽ có một dạ hội hoá trang ở khách sạn. Tất cả các vị khách đều được mời và việc thuê trang phục tối nay sẽ được sắp xếp”.

“Tôi không chắc về buổi khiêu vũ, nhưng tôi rất thích đến lễ hội hoá trang”, Emily trả lời.

“Cô sẽ thích nó”, anh ta hứa hẹn. “Và cô cũng phải đến buổi khiêu vũ nữa. Một cô gái dễ thương như cô sẽ rất vui đấy”.

Emily không chắc cô có quyền được vui vẻ không nữa. Nó không có vẻ đúng khi cô vẫn đang phải để tang. Nhưng hồi còn sống, mẹ và dượng cô - Dimitri đều đã tận hưởng cuộc sống của họ hết mức có thể khi trở lại với nhau - cô biết họ sẽ không muốn cô tự giam cầm bản thân, tiếp tục chìm trong nỗi buồn đau suốt ngày sau một tháng cô đơn, trống rỗng.

Cô quyết định sẽ dành thời gian suy nghĩ về buổi tiệc khiêu vũ sau nhưng chắc chắn sẽ đến lễ hội hoá trang. Sự háo hức trong lòng cô lớn dần khi cô bước ra khỏi khách sạn dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Tuyến đường của lễ hội đã được vạch sẵn với những đám đông người ồn ào phấn khởi. Emily chen lấn qua đám đông tiến đến phía trước để nhìn rõ hơn những chiếc xe rước đã sẵn sàng lăn bánh.

Lễ hội là một quang cảnh ồn ào, náo nhiệt và đầy màu sắc. Những hoạ tiết lớn bằng giấy bồi dán hờ trên những chiếc xe diễu hành trông như thể sẽ rơi xuống đám đông người đang cười nói bất cứ lúc nào. Những hoạ tiết trang trí đầy màu sắc chói lọi, vẽ trên ấy những cái đầu bự, miệng cười toe toét và đôi khi trông thật hài hước. Emily thấy mình cười lại với một anh hề to lớn mặc quần dài màu đỏ và vàng, giày chấm bi đỏ và chiếc áo choàng nhiều hình thù rực rỡ. Những chiếc xe khác cũng được trang trí với những chú chim hay thú khổng lồ, mọi người nhảy múa ca hát, âm nhạc rộn ràng khi những ban nhạc diễu hành ngang qua, và trẻ con trông thật đáng yêu trong những bộ trang phục tự làm kĩ lưỡng. Bầu không khí thật vui tươi thoải mái, và Emily yêu tất cả những khoảnh khắc này. Cô đã sợ rằng, khi đi một mình, có thể cô sẽ cảm thấy cô đơn, nhưng tất cả mọi người đều rất thân thiện, họ cười nói với cô, khiến cô cảm thấy như hoà mình vào cùng không khí ngày hội.

Khi đám rước cuối cùng cũng kết thúc, Emily thấy mình đang thì thầm hát nhỏ trong lòng ngực khi cô trở về khách sạn. Đã quá lâu rồi cô mới thấy tuyệt như thế này.

Alexandros Stavrolakis đã đứng ngay trước sảnh khách sạn và tươi cười với cô ngay khi cô bước vào.

“Cô thích lễ hội này chứ cô Peterson?”

“Ồ vâng”, cô đáp, gương mặt vẫn còn đang ửng hồng rạng rỡ.

“Và giờ thì cô có muốn chọn một bộ trang phục cho dạ tiệc tối nay không?”

Vui vẻ bởi cảm giác nhẹ nhõm theo cô trong suốt lễ hội, Emily gật đầu.

“À có chứ”

Người quản lý dẫn cô sang phòng bên, nơi bày đầy những dạ phục hoá trang. Một số vị khách khác cũng đang ở đây, lựa chọn phục trang cho mình, cười đùa chọc ghẹo nhau khi thử mặc lên những bộ đồ hoàn toàn không thích hợp. Chỉ một vài người trong số họ trò chuyện với Emily, hỏi xin ý kiến hay đề nghị giúp đỡ lựa chọn và cô cũng dễ dàng hoà nhập vào bầu không khí thân mật, thoải mái. Cuối cùng cô quyết định chọn một bộ váy thiết kế như thời Trung Cổ với thân trên bó sát, cổ vuông và những ống tay áo dài suông nhẹ. Chiếc váy màu đỏ đậm với một cái mặt nạ là phụ kiện đi kèm.

Emily bước lên phòng, tắm rửa và uốn tóc thành những lọn vàng bồng bênh. Cô thích thú khi mặc lên chiếc váy dài màu đỏ. Một lớp son bóng màu đậm nhằm nhấn mạnh bộ dạ phục và đôi mắt xanh lấp lánh ẩn sau chiếc mặt nạ.

Khi cô bước xuống đến nơi, buổi dạ vũ đã được bắt đầu. Âm nhạc nổi lên trong căn phòng lớn nơi tổ chức bữa tiệc với ánh sáng dịu nhẹ và những bộ xiêm y xoay tròn rực rỡ trên sàn nhảy.

Đột nhiên cảm thấy e thẹn, Emily tiến về phía lối vào và chợt nhận ra cô đang ước giá mà Nikolaos có ở đây, không phải bởi vì cô muốn khiêu vũ với anh - tất nhiên là không, cô tự bảo mình - mà vì ít ra anh là gương mặt quen thuộc duy nhất ở đây. Nhưng chỉ không lâu sau đó, một người đàn ông với nụ cười thân thiện và đôi mắt ấm áp hiền lành sau chiếc mặt nạ bằng lụa tiến đến mời cô ra sàn nhảy.

Ngay khi bản nhạc kết thúc, một người đàn ông khác háo hức thế chỗ anh ta và rõ ràng rằng cô không hề thiếu bạn nhảy đêm nay. Những người đàn ông tươi cười giới thiệu bản thân, mời cô khiêu vũ và giúp cô lấy thức ăn. Một số người nhảy rất giỏi, một số khác dẫm vào chân cô và xin lỗi đầy nhả nhận. Emily không phiền, sự rụt rè đã hoàn toàn biến mất và cô thích thú tận hưởng khoảnh khắc này, vui mừng vì đã quyết định tham dự.

Đêm dần qua... Emily thi thoảng trao tặng một nụ hôn nhẹ cho người bạn nhảy của mình khi bản nhạc kết thúc. Những nụ hôn không hàm chứa bất kỳ điều gì ngoài một sự trao đổi thân thiện, một phần của tình thân lễ hội hoá trang. Hầu hết đàn ông ở đây đều đi cùng vợ và những sự đẩy đưa chỉ rất hờ hững.

Thời gian trôi chậm chậm, nửa đêm đến rồi qua, những ánh đèn được vặn nhỏ hơn và bầu không khí càng trở nên thân mật, đắm say. Emily quyết định đã đến lúc rời đi. Nụ hôn cuối cùng cô nhận được có vẻ mạnh mẽ hơn so với tất cả những cô không muốn vướng vào bất kỳ chuyện cặp kè nào như thế. Cô vẫn còn đang ửng hồng rạo rực từ những cú lướt vòng quanh sàn nhảy, và trước khi kết thúc đêm nay, cô muốn một thức uống mát lạnh nào đó, lần này là nước trái cây, bởi vì cô đã uống quá nhiều thứ rượu ngon hảo hạng trong truyền thuyết của Cyprus và cô biết men đang ngấm dần vào não mình.

Nhưng khi cô chưa kịp tìm cho mình một ly nước hoa quả, một vòng tay rắn chắc đã đột ngột khoá quanh người cô, kéo cô trở lại sàn nhảy. Bạn nhảy lần này của cô cao to, và một chiếc mặt nạ bằng lụa đen đã che hầu hết gương mặt anh ta. Cô mỉm cười với anh trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, chờ đợi anh tự giới thiệu về bản thân nhưng anh không nói gì trong khi điều luyện dẫn cô lướt khắp sàn khiêu vũ. Một bàn tay anh ấn nhẹ vào hõm nhỏ sau lưng cô, tay còn lại lồng chặt vào tay cô.

Emily nhận ra cô bắt đầu cảm thấy choáng váng. Cô không rõ đó là vì hơi ẩm toả ra từ anh hay chính sự hiện diện ngọt ngào của người bạn nhảy này. Anh dường như đã tác động mạnh lên nhịp thở của cô; có lẽ vì anh ôm cô chặt hơn những người khác. Nhưng cô thậm chí gần như đang thở dốc khi anh kéo cô lại gần hơn, tiếng dội thình thịch trong tai cô át đi cả tiếng nhạc nền. Hay đó là nhịp đập của trái tim? Và bàn tay cô nóng dần trong bàn tay anh, như thể những đốm lửa đang nhảy múa trên đầu ngón tay và chạy dọc theo lòng bàn tay vậy.

Nhạc chậm dần và trở nên êm dịu. Cơ thể anh chuyển động cọ xát vào cô trong một vũ điệu đầy gợi cảm và cô nhận ra mình đang đáp lại. Đôi bàn chân cô như chạm được xuống sàn nhà, làn da cháy bỏng và cô cảm thấy mình phải hít lấy một chút không khí, nếu không cô sẽ đổ gục trong vòng tay anh. Nhưng vòng tay đó rất vững chãi và nó chắc chắn sẽ không để cô ngã xuống sàn; vì cô có thể nhận ra những cơ bắp cuộn cuộn áp vào mình.

Bài khiêu vũ kết thúc. Emily vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vừa thấy bối rối một cách kì lạ. Anh là ai? Có phải anh sẽ rời khỏi cô ngay bây giờ và tìm cho mình một bạn nhảy khác? Vẫn không nói với cô một lời? Và anh có trao tặng cô một nụ hôn tình bạn, như những người đàn ông khác đã làm không?

Cô run lên với viễn cảnh trước mắt. Nhưng đó là một dạng rung động kì lạ, dường như là háo hức. Cô không thể nhớ đã bao giờ cảm thấy một cảm giác khao khát như thế này. Và rồi anh hôn cô, nhưng nó không hề giống với bất kì nụ hôn nào cô nhận được trong đêm hôm nay.

Một nụ hôn sâu, táo bạo và trừng phạt - và khi nó kết thúc, Emily thấy mình run rẩy. Và sự rung mình càng tăng lên khi bạn nhảy của cô cuối cùng cũng cất tiếng.

“Cô thích nó chứ, Emily?”, giọng Nikolaos vang lên khắc nghiệt. “Có phải cô định hôn tất cả đàn ông trong phòng tối nay và kéo danh tiếng của nhà Konstantin xuống vực đúng không?”

Anh gỡ mặt nạ ra, Emily như bị hút vào đôi mắt đen lấp lánh ấy. Cô không thể nói, cũng không thể cử động. Và rồi, như thể không kiểm chế được bản thân mình, anh cúi đầu xuống và hôn cô lần nữa.

4. Chương 4

Nụ hôn thứ hai cũng cuồng nhiệt mê đắm như nụ hôn đầu, và Emily có một ấn tượng lạ lùng rằng nó cũng khiến cho anh xao động nhiều như đối với cô. Và rồi, Nikolaos buông cô ra, lùi về một bước, nhìn đắm đắm vào cô.

Emily vẫn không thể thốt lên một tiếng. Dường như nụ hôn đã khiến cô tê liệt hoàn toàn.

Đôi mắt đen vẫn đang chiếu thẳng vào cô, dường như muốn đọc hết những suy nghĩ đang chạy trong đầu Emily. Rồi với một nỗ lực dứt khoát, anh dời ánh mắt đi nơi khác.

“Tôi muốn gặp cô ngay sáng sớm ngày mai”, anh thông báo ngắn gọn. “Tại văn phòng lúc 8 giờ”.

Anh quay người bước đi, bỏ lại Emily vẫn chưa thể hô hấp lại bình thường cho đến khi anh rời khỏi căn phòng và khuất hẳn tầm mắt.

Cô run rẩy bước về phía lối đi, ánh mắt ngây dại bàng hoàng. Cho đến lúc cô nhận ra thì buổi dạ vũ đã kết thúc tự bao giờ! Cô liếm đôi môi khô rát nhưng ngay lập tức ngừng lại khi ý nghĩ xuất hiện trong đầu rằng mùi vị của anh vẫn còn vương trên đầu lưỡi.

Ngừng lại ngay! Nụ hôn đó thực sự không có ý nghĩa gì cả, không có ý nghĩa gì cả, không có ý nghĩa gì cả, cô tự bảo mình hàng ngàn lần như thế khi đi như chạy lên phòng. Nó sẽ không bao giờ xảy ra nếu cô biết người khiêu vũ cùng mình lúc ấy là Nikolaos.

Tại sao cô lại không thể nhận ra anh? Cô tự hỏi. Tất nhiên bóng tối góp một phần quan trọng, nhiệt độ, âm nhạc - và cả cái mặt nạ đen che kín gần hết gương mặt. Nhưng lẽ ra cô phải biết rằng đó là anh - lẽ ra phải có cái gì đó ngăn cản cảnh báo cho cô chứ.

Khi về đến phòng, cô cởi bỏ bộ váy đỏ, vắt nó lên thành ghế và bước ngay vào nhà tắm. Cô vẩy vòi nước thật mạnh và để cho dòng nước lạnh làm mát làn da đang nóng bừng bừng như cháy cho đến khi cô run rẩy. Sau đó, cô bước vào giường và cố nhắm mắt lại.

Nhưng điều đó tất yếu là không thể. Emily cứ nhớ hoài đến cuộc hẹn 8 giờ sáng mai với Nikolaos. Mỗi khi cô nghĩ về nó, những dây thần kinh như nhói lên và cô lại bắt đầu trở mình trần trọc không nguôi.

Khi mặt trời đã lên cao vào sáng hôm sau, cô chỉ mới có thể ngủ được vài giờ, còn lại thì chỉ chập chờn nửa mơ nửa tỉnh. Cô bò ra khỏi giường, ngắm gương mặt tái nhợt, đôi mắt thâm quầng trong gương và nhăn mặt. Cô không định sẽ hù chết ai với cái ngoại hình này hôm nay đâu!

Cô không ngại đóng bộ nghiêm chỉnh cho một buổi phỏng vấn. Nhưng thay vào đó, cô mặc một chiếc quần ống suông dùng để chạy bộ và nhét chân vào đôi giày thể dục. Sau khi chịu đựng bài diễn thuyết của Nikolaos - cô hoàn toàn chắc chắn về lý do anh gọi cô đến văn phòng, để giáo huấn một bài dài lê thê về cách hành xử của cô đêm qua - cô sẽ chạy bộ. Dù không quá chú trọng đến việc giữ eo, cô cảm thấy một cuộc chạy bộ nhẹ nhàng sẽ giúp cô được thư giãn. Và tất nhiên là cô rất cần một thứ gì đó khiến cho cô được thoải mái sau khi bị Nikolaos “hành hạ”.

Với cái đầu bướng bỉnh - mặc dù cô không muốn tỏ ra có một chút ngang ngạnh nào - cô bước thẳng đến văn phòng, gõ mạnh cửa và bước vào trong.

Cô bỗng nhiên cảm thấy hơi choáng vì Nikolaos sáng nay ăn mặc rất nghiêm chỉnh với bộ complet sáng màu được cắt may khéo léo. Một cái đồng hồ nhỏ bằng vàng lấp lánh trên cổ tay anh, và màu trắng sáng của chiếc sơ mi càng khiến cho mái tóc thêm đen bóng và đôi mắt dường như sâu thẳm hơn bình thường. Ngược lại, cô cảm thấy mình quá xuềnh xoàng với chiếc quần chạy bộ cũ kỹ.

Điều đó làm cho cô cảm thấy sự đối nghịch hơn cô nghĩ. “À...?”, cô mở lời đầy thách thức. “Tôi đây”.

Cô căng thẳng chờ đợi anh khơi lại chủ đề đêm qua. Hai nụ hôn đó - Anh sẽ nói gì về nó? Thâm tâm Emily run rẩy khi chờ bài giáo huấn được bắt đầu.

Thay vào đó, Nikolaos nói nhanh, “Tôi quyết định đã đến lúc cô bắt đầu công việc được rồi”.

Emily chớp mắt ngạc nhiên. “Làm việc ư?”, cô lặp lại hoàn toàn bất ngờ - đúng như anh đã đoán từ trước.

“Đó là lý do cô ở đây”, anh nhắc cho cô nhớ, không hề có dấu vết mỉa mai nào trong lời nói của anh như cô đã nghĩ. Anh lướt mắt qua cô. “Theo tôi thì cô cần một bộ đồ nào đó phù hợp hơn”.

“Tôi... tôi đang định chạy bộ”, cô bối rối. Anh ta không định nhắc gì về đêm qua ư? Thậm chí không một chút nào à?

Hiển nhiên là không, bởi giọng nói của anh vẫn cứ đều đều lạnh nhạt khi anh cất tiếng.

“Tôi đề nghị cô nên hoàn tất ba giai đoạn chạy bộ, đi tắm, và sau đó thay một bộ đồ khác thích hợp hơn. Một tiếng nữa quay lại đây. Sau đó chúng ta sẽ bàn về việc cô sử dụng thời gian một cách hữu ích nhất trong mấy tháng tới”.

“À vâng... đúng”, Emily cố gắng nhận thức, vẫn chưa thể tin được rằng anh ta không hề có ý định nói bất kỳ một từ nào về buổi dạ vũ. Nikolaos đang bắt đầu lướt qua các giấy tờ, thể hiện rõ ràng rằng cuộc đối thoại đặc biệt này đã kết thúc. Cô bước ra khỏi phòng làm việc của anh, hít một hơi thật sâu và cuối cùng thì cũng nhẹ nhõm được đôi chút. Có lẽ vì anh ta quá bận nên đã quên mất buổi tối hôm qua, cô tự bảo mình đầy hi vọng. Nhưng rồi cô lắc đầu. Mặc dù cô không thể lý giải, nhưng cô hoàn toàn chắc rằng anh ta chưa hề quên những nụ hôn đó. Anh ta hẳn đã quyết định lời đi và cư xử như thể nó chưa từng xảy ra.

Emily cũng rất hân hạnh đồng tình với việc đó. Tất nhiên cô cũng chưa quên được những nụ hôn, nhưng cô chắc cô sẽ làm được, chỉ cần có thời gian mà thôi. Ít ra thì đó là tất cả những gì cô tự nhủ lòng mình. Dù sao thì nó cũng sẽ không lặp lại lần nữa, thế nên đó cũng không phải là vấn đề.

Cô quyết định bỏ qua chuyện chạy bộ, lên thẳng phòng tắm rửa, sau đó mặc một chiếc váy đen và áo sơ mi trông có vẻ đứng đắn. Cô không tốn nhiều thời gian cho việc chải đầu - những lọn tóc vàng luôn biết chỗ của nó - cô vén tóc ra sau với hai cái kẹp tắm, và trang điểm với tông trầm nhẹ nhàng để làm dịu đi sắc xanh long lanh trong đôi mắt và màu đỏ của làn môi bị cắn quá nhiều vì căng thẳng.

Cô nhìn lại mình trong gương lần cuối, nhăn mũi và tự bảo: “Mi trông thật là giống Miss Plain Jane, cô thư ký hoàn hảo, nhưng ít ra thì Nikolaos sẽ không thể chê bai bất cứ điểm nào về ngoại hình của mi!”

Emily cố tự thuyết phục mình là cô cảm thấy thật thoải mái, tự tin khi cô bước vào văn phòng của Nikolaos. Nhưng sự thực là cô hoàn toàn bị căng thẳng. Anh dường như dễ dàng tác động đến cô; khiến cho cô như trở về tuổi 16, là một cô bé con thích hành xử giống người lớn vậy.

Nikolaos liếc lên khi cô bước vào và rồi bắn một tia nhìn thứ hai vào cô, ngay lập tức bị giật mình bởi sự thay đổi. Nhưng dù sao thì anh cũng không bình luận gì cả. Thay vào đó, anh mời cô ngồi vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc.

“Một năm thực sự rất ngắn để học tất cả những gì cô cần biết”, anh vào thẳng vấn đề không cần mào đầu. “Nếu cô thật sự nghiêm túc muốn tiếp quản khách sạn của Dimitri, cô sẽ phải làm việc rất cực khổ trong thời gian dài”.

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc”, Emily cam đoan không do dự. “Và nếu cần thiết, tôi có thể chịu đựng sự vất vả dài lâu. Tôi đang chờ điều này, đặc biệt là được học về lĩnh vực tài chính. Anh biết đó, tôi học ngành kế toán. Xử lý những vấn đề tài chính của khách sạn sẽ là một kinh nghiệm tốt cho công việc của tôi”.

Nikolaos nhìn cô đắm chiêu một lúc, đôi mắt trầm mạnh mẽ của anh khiến cho chỗ ngồi của cô như nóng bỏng nhưng Emily buộc mình không nhúc nhích. Cuối cùng, anh gật đầu.

“Tôi cũng thấy không còn lý do nào để trì hoãn việc này nữa, cô nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Tôi sẽ sắp xếp để quản lý đưa cô tới bộ phận kế toán của khách sạn này. Một khi cô đã hiểu kỹ càng về nguồn lợi nhuận - và thua lỗ - mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng hơn. Và thứ mà cô cần tiếp theo sẽ là kinh nghiệm thực tiễn - điều mà tôi sẽ dạy cho cô. Và một điều nữa. Đừng mong được khoan nhượng hay đối xử ưu ái cho dù cô là ai”, anh cảnh báo.

“Tôi cũng không cần những thứ như thế”, cô trả lời khá bức bối.

“Vậy thì tôi cho rằng chúng ta nên bắt đầu thôi”.

Từ vẻ u ám trong ánh mắt của anh, Emily đoán rằng cô sẽ bị “hành” kinh khủng hơn nhiều so với toàn bộ những nhân viên khác. Anh ta muốn đẩy cô đến giới hạn cùng cực, để xem cô có thể làm gì - hay sẽ ngã gục.

Nhưng cô chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, cô tự bảo mình đầy quyết tâm. Đây là một thử thách mà cô muốn đi tới cùng. Và cô có một cảm nhận rằng, dù Nikolaos sẽ khiến cô làm việc cho đến khi cô muốn từ bỏ, anh ta chắc chắn sẽ công bằng. Anh sẽ không bao giờ đẩy cô đi quá xa, vượt quá giới hạn chịu đựng.

Emily rời phòng làm việc của anh với một phong thái tự tin mới. Dường như cô đang bước những bước đầu tiên đưa cuộc sống trở về trạng thái cân bằng. Cô sẽ lại làm việc, làm những thứ gì đó tích cực và cô chắc rằng cô có thể thành công. Cô thực sự muốn thế, vì bản thân và vì Dimitri.

Trong suốt những tuần tiếp theo, cô chắc chắn đã làm việc vất vả hơn nhiều so với cả quãng đời trước đây. Vấn đề tài chính khá đơn giản; Emily có một năng khiếu bẩm sinh với những con số, cô có thể đọc một bản quyết toán dễ dàng như đọc tiêu đề một tờ báo vậy. Khi cô đã nắm được các bản báo cáo kê khai và quyết toán, cũng như hiểu được các bộ phận tài chính khác nhau trong khách sạn kết hợp với nhau như thế nào, Nikolaos bắt đầu cho cô đi thực tiễn kinh nghiệm. Anh đưa cô đến tất cả các bộ phận phòng ban của khách sạn, giới thiệu cô với nhân viên, giải thích rõ ràng chi tiết về mọi thứ hoạt động và phối hợp nhuần nhuyễn trong một mạng lưới như thế nào. Dưới sự giám sát của anh, cô làm quen với công việc lễ tân, nhận đặt phòng và thanh toán hoá đơn, học cách thức các quầy bar và nhà hàng xử lý những vụ xô xát của thực khách trong giờ cao điểm, tham quan quầy bán hàng nhỏ đặt dưới sảnh khách sạn, nơi cung cấp những dịch vụ phụ trợ cho khách hàng - tiệm làm đầu, cắt tóc, bán quần áo thiết kế thanh lịch và nữ trang.

Nikolaos còn đưa cô đến từng góc ngách để cô có thể hiểu rõ tầm quan trọng của những người khuôn vác hành lý, những anh chàng phục vụ, bảo vệ và nhân viên dọn phòng. Nhưng việc học hỏi kinh nghiệm của cô chưa giới hạn ở đó; anh đưa cô đi cùng trong rất nhiều cuộc họp kinh doanh. Emily gần như bị mê hoặc bởi cách anh điều hành cuộc họp, đưa ra ý tưởng mạnh mẽ rõ ràng, thuyết phục tất cả mọi người về quan điểm của anh với phong thái quyền rũ đến. Cô cũng bắt đầu học được rất nhiều thứ từ niềm đam mê công việc của anh, kể từ khi anh quyết định cô cần nhiều kinh nghiệm thực tiễn không chuyên môn. Anh đưa cô đến một trong những trang trại trồng nho của mình, nơi cô được dành vài giờ mê mải với quá trình sản xuất rượu. Trong một dịp khác, họ dừng lại ăn trưa trong một nhà hàng cao cấp phục vụ những đặc sản của đảo Cyprus. tại đây, Nikolaos giới thiệu với cô món meze - một sự pha trộn hoàn hảo của bánh mì nướng chấm vùng, salad, xúc xích hun khói, giăm bông, lá nho cuộn cơm và thịt cừu non, thịt heo nướng vỉ, pho mát sữa cừu, và rất nhiều thức ăn hấp dẫn khác.

“Hãy thử những gì cô thích và ăn thoải mái đi nhé”, Nikolaos bảo cô, và Emily, với cái bụng đói ngấu, đã vâng lời một cách triệt để. Cho đến tận lúc kết thúc bữa ăn, khi cuộc trò chuyện giữa Nikolaos và người bồi bàn trượt lọt vào tai cô, Emily mới biết anh là chủ nhà hàng này. Và hiển nhiên nó mới chỉ là một trong hàng loạt các chi nhánh mà anh sở hữu trên khắp hòn đảo.

Mỗi đêm đến, cô ngã lăn ra giường và ngủ say như chết, hoàn toàn mệt mỏi rồi nhưng cô hài lòng vì những điều đã hoàn thành trong ngày hôm ấy. Cô vẫn biết ánh mắt của Nikolaos vẫn dõi theo cô mỗi ngày, quan sát và đánh giá cô. Thi thoảng, cô cho rằng anh ta đang chờ đợi cô phạm phải một sai lầm quan trọng. Hoặc bỏ cuộc vì không thể chịu nổi áp lực của công việc.

Nhưng Emily không mắc phải bất cứ thứ nào trong cả hai điều đó. Ồ, cô đương nhiên là có gây ra một vài lỗi nhỏ nhỏ, nhưng vì nhân viên trong khách sạn đều là những người thân thiện và tốt bụng, thế nên cô có thể nhanh chóng khiến mọi việc trở lại bình thường. Và mối quan hệ giữa cô với họ cũng khá tốt đẹp, những nhân viên cười đùa và chọc ghẹo cô, có khi bằng tiếng Anh, có khi lại bằng tiếng Hi Lạp, thứ ngôn ngữ mà cô nói vẫn còn ngượng ngập, nhưng đã tự tin hơn khi được thực hành nhiều. Cô đã từng được học vài câu căn bản từ Dimitri, nhưng đây mới là cơ hội đầu tiên cô sử dụng đến nó.

Khi cô hoàn toàn nắm được cách các bộ phận khác nhau của khách sạn phối hợp làm việc với nhau như thế nào, cô bắt đầu bị thu hút bởi điều đó. Rất nhiều người, làm những công việc khác nhau, nhưng cùng một mục đích chung nhất - đó là cung cấp những dịch vụ và tiện nghi hàng đầu cho các vị khách đến du lịch tại hòn đảo xinh đẹp này. Và bản thân khách hàng cũng thay đổi liên tục, khiến kiểu cách phục vụ cũng phải đa dạng linh hoạt hơn. Nhiều người hài lòng và đánh giá cao cung cách làm việc của nhân viên, một số lại đòi hỏi nhiều hơn nữa, thậm chí còn có những kẻ cực kì thô lỗ và ngạo mạn. Emily đã học được cách xoa dịu những “thượng đế” nóng tính và cùng lúc kiềm chế chính bản thân, ngay cả trong vài trường hợp bị họ lăng mạ sỉ nhục. Cuối cùng, Nikolaos quyết định cho cô đảm nhận trách nhiệm điều hành vài bộ phận khác nhau của khách sạn trong một vài ngày để cô có thể hiểu được những vấn đề đa dạng mà người quản lý phải đối mặt.

Cô có rất ít thời gian rảnh, nhưng sau một tuần làm việc dài đầy căng thẳng, trên đường trở về từ một cuộc họp mà cả hai cùng tham gia, Nikolaos đã cho xe rẽ khỏi đường chính, đưa cô đến một vùng đồi. Cô nhìn

anh đầy ngạc nhiên, nhưng khi anh không biểu hiện có bất kỳ lời giải thích nào, cô đành ngồi im, thư giãn và bắt đầu tận hưởng không khí ngoại ô yên bình cùng ánh nắng vàng vuốt ve làn da. Cô chợt nhận ra mùa xuân ở Cyprus đã lan ra khắp hòn đảo, thật nhẹ nhàng, êm ái, trong khi cô vẫn còn đang làm việc cật lực. Nhiệt độ tăng nhẹ đều đều và vùng ngoại ô bây giờ được phủ trong một thảm sắc hương khi những đoá hoa mùa xuân nở bừng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời ấm áp. Những cánh đồng anh túc đỏ tươi và cúc vàng chói lọi trong mắt cô khi Nikolaos lái xe qua một con đường nhỏ, hoa hồng đá[10] trải đầy trên sườn đồi, những bụi quế trúc và những đoá hoa diên vĩ biếc xanh nổi bật trên nền cỏ mơn mẩn đầy sức sống. Cam đang độ chín, mùi hương thoang thoảng lan khắp mọi nơi, biển bầu không khí trên hòn đảo này ngập trong một mùi dịu ngọt.

[10] Hoa hồng đá (rockrose): danh pháp khoa học Cistaceae.

images

Nikolaos lái xe đến một ngôi làng nhỏ nằm dưới ngọn đồi phía sau Limassol. Anh lượn qua hàng loạt những khúc quanh với tốc độ khiến Emily phải nhắm mắt lo sợ, nhưng thực ra thì không cần thiết phải thế bởi anh điều khiển chiếc xe vượt qua những góc hẹp một cách cực kỳ điêu luyện; và rồi ô tô đỗ lại ở ngoại ô của ngôi làng. Họ dành nửa tiếng thư giãn đi bộ cùng nhau trên những con đường làng thanh tịnh, cuối cùng dừng lại tại một quán ven đường, uống một cốc rượu trắng sủi bọt. Người chủ quán giúp vui với câu chuyện về một con rắn lớn được cho là sống trong nghĩa trang địa phương và thường bò quanh ngôi làng về đêm. Ông có vẻ thất vọng khi câu chuyện nổi tiếng của mình về loài bò sát kia không làm cho Emily run, nhưng đó là do cô chưa bao giờ sợ bất cứ thứ gì ngoằn ngoèo uốn éo hay bò trườn trên mặt đất cả. Cô chỉ cười và bảo rằng, thật là tiếc vì con rắn đó không đi dạo cả ban ngày. Vì như thế thì những người khách du lịch sẽ có thể trông thấy và chụp ảnh, và nó sẽ trở thành “người nổi tiếng”.

Khi họ trở về chỗ chiếc xe và quay lại khách sạn, Emily chợt hiểu ra lý do của chuyến đi bất ngờ này. Nikolaos cần vài giờ thư giãn để nghỉ ngơi sau lịch làm việc kín đặc mà anh tự đặt ra cho mình. Nhưng tại sao anh phải đưa cô theo? Cô tự hỏi đầy tò mò. Anh ta chắc chắn không cho rằng có cô bên cạnh là thoải mái đấy chứ?

Dù sao, họ cũng đã làm việc với nhau thuận lợi một cách đáng ngạc nhiên trong suốt những tuần vừa qua. Giữa họ chỉ xảy ra rất ít những cuộc tranh cãi hoặc những lúc thần kinh căng thẳng - nhưng luôn chỉ từ phía Emily - khi cô nhận ra khoảng cách vật lý giữa họ bị rút ngắn đến mức nào. Chỉ cần đứng bên cạnh cô, anh vẫn có thể khiến cho từng đầu dây thần kinh của cô bị xáo trộn, nhưng cô biết cô vẫn có thể điều khiển phản ứng của mình và do đó anh sẽ không biết rằng sự hiện diện của anh làm cho cô không thể tập trung được.

Khi họ về tới khách sạn, Nikolaos có một cuộc gọi khẩn. Anh nhận điện thoại và tiến về phía cô với một cái cau mày nhẹ. “Đó là người quản lý trực đêm. Anh ta không được khoẻ và sẽ không thể làm việc trong những ca kế tiếp”. Anh dừng lại một chút như thể đang suy tính chuyện gì, và rồi anh quyết định, “Tôi muốn cô tạm thời giữ vị trí đó cho đến khi anh ấy quay lại làm việc”.

Emily chớp mắt. “Ý anh là tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ khách sạn? Suốt đêm ư?” Cô biết cô đang nói lắp, nhưng cô không thể kiềm chế sự ngạc nhiên này.

“Nếu cô nghĩ cô có thể đảm nhận trách nhiệm này”

“Tất nhiên là tôi có thể”, cô nói ngay lập tức, hi vọng thể hiện được đầy đủ sự tự tin trong giọng nói của mình.

“Cô không nên tự xử lý những tình huống, nhưng dù sao thì khách sạn cũng thường khá yên lặng vào ban đêm”.

“Thậm chí cho dù có chuyện gì, tôi cũng có thể giải quyết được”. Emily đảm bảo. Cô quyết tâm chứng minh cho Nikolaos thấy rằng cô hoàn toàn có đủ năng lực, và cô đã học được rất nhiều từ những tuần huấn luyện căng thẳng vừa qua.

Nikolaos nhìn cô đánh giá một lúc; sau đó anh gật đầu và bước đi.

Emily lên thẳng phòng mình để chuẩn bị sẵn sàng. Khi cô nhìn vào gương, cô thấy mình trong đó với đôi

mắt đang sáng lên vì háo hức. Gắn kết trách nhiệm với một khách sạn lớn, cho dù chỉ là trong buổi tối - khi mọi thứ bình ổn hơn so với ban ngày thì đó cũng là một viễn cảnh vừa thú vị vừa đáng lo. Cô hoàn toàn chắc rằng cô đã sẵn sàng cho một nhiệm vụ thế này, dù sao thì cô cũng rất mong chờ điều ấy.

Emily gần như bị cụt hứng khi buổi tối trôi qua thật yên bình mà không có bất kỳ một vụ lùm xùm nào cho cô giải quyết cả. Nhà hàng dần vắng khách khi họ lục tục kéo nhau lên phòng, quán bar đóng cửa và lợi nhuận được kiểm kê, sau đó đưa đến cho trưởng phòng kế toán. Có một bữa tiệc thân mật nho nhỏ được tổ chức tại một trong những phòng dành riêng cho các sự kiện đặc biệt của khách sạn, và Emily đứng chờ để có thể nói lời chúc buổi tối tới các vị khách của mình, thận trọng kiểm tra xem họ có thoải mái hay không, có bất kỳ lời phàn nàn nào không. Và rồi, khách sạn dần trở nên tĩnh lặng khi các nhân viên ca tối trở về nhà và các vị khách chìm vào giấc ngủ.

Đèn được tắt bớt tại nhà hàng, quầy bar, bếp ăn và các phòng chức năng, chỉ còn sáng tại khu vực lễ tân và thang máy. Emily quay trở lại văn phòng nhỏ của cô, định tiếp tục với các giấy tờ, nhưng ngay lúc đó cô nghe thấy Maria, cô gái ở bàn lễ tân, gọi mình.

Khi cô đến gần, cô có thể thấy rằng Maria đang rất lo lắng. “Có chuyện gì vậy?”, Emily hỏi.

“Có một vụ náo động trên tầng hai”, Maria nói. “Phòng 22. Một vài vị khách trong các phòng gần đó đã gọi xuống than phiền là họ không thể ngủ được”.

“Ok, chị sẽ giải quyết chuyện này”. Emily nói ngay lập tức.

“Em có cần gọi bảo vệ đi cùng chị không?”

“Không cần”, Emily nói sau vài giây suy nghĩ. “Chị có thể gọi họ khi nào cần thiết. Nhưng chị chỉ lên xem coi có chuyện gì xảy ra thôi. Ai ở trong phòng 22 vậy?”

“À, Ngài Ron Carson. Anh ta nhận phòng vào chiều muộn và sẽ ở đây vài ngày cho chuyến công tác”.

“Một mình thôi à?”

Maria gật đầu.

“Có thể là anh ta vừa gặp được bạn mình khi đến đây và họ đang dùng bữa”, Emily lạnh nhạt. “Chị sẽ tổng cổ bản cứ ai không nên ở lại và lịch sự nhắc nhở anh ta về chuyện những người khác đang cố bật tai để ngủ”.

“Cẩn thận nha”, Maria cảnh báo.

“Yên tâm, chị sẽ ổn mà”, Emily an ủi cô.

“Chị chắc là chị không cần bảo vệ đi theo đấy chứ?”

“Không, chị sẽ cố giải quyết chuyện này một mình. Đây là một cơ hội tốt để thực hành và chị cần kinh nghiệm để xử lý, những tình huống kiểu này sẽ còn xảy ra nhiều lần trong các khách sạn”.

Maria trông có vẻ không mấy yên tâm nhưng Emily nở nụ cười an ủi cô, sau đó tự tin bước nhanh về phía cầu thang. Lịch sự nhưng kiên quyết, cô tự nhủ lòng. Cô tin rằng, Carson sẽ nghe cô giải thích.

Ngay khi cô bước đến phòng 22, ngay lập tức cô nhận ra lý do vì sao khách các phòng kế bên phàn nàn. Cô có thể nghe thấy một giọng nam trầm hát rất to và chói tai phát ra từ đó, ngưng lại trong chốc lát và rồi lại tiếp tục, cùng một bài, như thể người hát không biết bất kỳ ca khúc nào khác.

Emily gõ nhẹ lên cánh cửa, và hẳn nhiên là anh ta không nghe thấy gì, cô gõ mạnh hơn. Cánh cửa phòng bên bật mở và một cái đầu giận dữ thò ra. “Lạy Chúa”, anh ta cầu nhàu. “Nó kéo dài hàng thế kỷ rồi đấy”.

“Tôi rất lấy làm tiếc. Tôi sẽ dừng việc này lại ngay”, cô nói. “Mong anh chấp nhận lời xin lỗi của tôi về chuyện này và quay lại giường ngủ nhé”.

Người khách có vẻ như đã được xoa dịu và biến mất sau cánh cửa phòng. Emily gõ cửa phòng Carson thêm một lần nữa, và rồi vặn thử nắm cửa. Nó mở ra dễ dàng, rõ ràng cửa không hề khoá. Một cách cẩn trọng, cô đẩy cửa bước vào.

Căn phòng có kích cỡ trung bình và được xếp một cái giường đôi, một cái ghế bành, tủ quần áo và rất nhiều giá đỡ ly tách. Carson đang ngồi sụp xuống chiếc ghế bành, tựa lưng vào tường. Anh ta trông khoảng tầm bốn mươi, khá thừa cân và gương mặt đỏ bừng. Hẳn nhiên là anh ta đang say rượu.

Anh ngước lên nhìn cô, và ngay lập tức gương mặt đanh lại.

“Cô là ai?”, anh hỏi. “Và cô đang làm cái trò gì trong phòng tôi vậy?”

“Tôi là Emily Peterson”, cô nói. “Tôi là giám đốc trực ca đêm của khách sạn này. Ngài Carson, tôi rất tiếc là chúng tôi đã nhận được quá nhiều lời than phiền. Anh đang làm ồn và khiến cho một số khách của chúng tôi không thể ngủ được”.

Anh ta không để ý chút nào đến những gì cô vừa nói, mà thay vào đó nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt anh ta có một chút hoang dại và mất kiểm soát. “Đây là phòng cá nhân”, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng với một giọng tức giận. “Cô không có quyền bước vào đây”.

“Tôi không chỉ có quyền bước vào đây mà còn hoàn toàn có thể yêu cầu anh ra khỏi khách sạn nếu như anh tiếp tục gây rối”, Emily nói, rất cẩn thận giữ giọng mình thật bình tĩnh và lịch sự. “Đã khuya rồi, anh Carson ạ, và tôi nghĩ là đã đến lúc anh nên dừng ca hát, uống rượu - và cố gắng ngủ đi một chút nhé”.

Anh ta loạng choạng đứng dậy, và Emily vô thức lùi về sau một bước. Anh ta là một người đàn ông có vóc dáng to lớn và đột nhiên trông đầy vẻ đe dọa. Cô bắt đầu hối hận vì đã quyết định đến đây một mình, nhưng tự bảo mình là cô phải tự giải quyết được chuyện này.

“Đừng có nói với tôi cái gì tôi có thể hay không thể làm”, anh ta gay gắt. “Tôi đã trả tiền thuê phòng, tôi hoàn toàn có quyền”.

Emily quyết định xoay sang xử lý theo cách khác. “Anh đến đây công tác, đúng không anh Carson?”

“Đúng thế”, anh ta hoài nghi. “Nhưng đó không phải là việc của cô”, anh thêm vào, hơi lảo đảo trên bước chân của mình và nhìn trừng trừng vào cô.

“Anh sẽ cần một cái đầu tỉnh táo để tham dự các cuộc họp và thương lượng các hợp đồng mà. Tại sao anh không ngủ đi một lúc? Khi anh tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh sẽ cảm thấy thật sảng khoái và thoải mái, và sẵn sàng cho mọi công việc”, cô cố thuyết phục.

Đôi mắt của Ron Carson đột nhiên trở nên u ám. “Cô có thể giúp tôi thư giãn đó”, anh ta lè nhè. “Một cô gái đáng yêu như cô - tôi cá rằng cô sẽ thật tuyệt cho những việc như thế”.

Emily đương nhiên đủ hiểu biết để nhận ra tình huống đã bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát. Cô chưa bao giờ nghĩ ngợi về tính quyết tâm tự giải quyết sự việc của mình, để chứng minh rằng cô có thể xử lý bất kỳ rắc rối nào xảy ra. Nhưng đã đến lúc cần giúp đỡ.

Cô bắt đầu tiến ra phía cửa. “Cô đang định đi đâu đó?”, Ron Carson hỏi ngay lập tức.

“Tôi cần đi gặp một người”, Emily trả lời, và lần này thật sự cần một nỗ lực để giữ cho giọng cô không run. “Chút xíu nữa tôi sẽ quay lại”.

Anh ta bất ngờ lao tới chỗ cánh cửa, chuyển động với một tốc độ đáng ngạc nhiên khi ai đó quá say rượu. “Cô không được rời khỏi tôi”, anh ta hét lên. “Tất cả mọi người đều rời bỏ tôi, kể cả vợ tôi cũng bỏ rơi tôi, cô ấy nói rằng tôi là một ông chồng tồi tệ. Tôi đã quá mệt mỏi, điều đó không thể tiếp diễn nữa, cho nên cô sẽ ở lại đây với tôi!”.

Tim cô bắt đầu đập loạn đến mức nó khiến cho cô choáng váng, nhưng cô biết cô phải ra khỏi căn phòng này. “Tôi sẽ không đi đâu đâu”, cô run rẩy cố gắng thuyết phục anh ta, nhưng những cánh tay anh ta vung lên điên cuồng và dường như anh ta hoàn toàn không thể tự chủ được nữa.

“Không”, anh ta gầm gừ, “Cô phải ở đây. Tôi sẽ buộc cô phải ở lại”.

Emily cúi xuống tránh anh ta, cô sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào, tất cả những gì cô cần làm là lách khỏi anh và mở được cánh cửa đó. Ngay khi cô di chuyển, một cánh tay anh ta trượt qua và đánh mạnh vào cô, khiến cho cô mất thăng bằng và gần như ngã sấp xuống sàn nhà. Nỗi ám ảnh ngay lập tức đánh mạnh vào

tâm trí cô, nỗi sợ về bạo lực thể chất, thứ đã ngủ yên bao nhiêu năm qua đột nhiên quay về bùng mạnh lên. Cô cảm thấy toàn thân tê liệt méo mó; thậm chí không thể thở nổi và hiển nhiên là không thể chạy trốn.

Cánh cửa chợt bị đẩy mạnh, một bóng đen lướt nhanh vào phòng và chỉ một giây sau Ron Carson đã bị ghì chặt xuống giường bằng đôi tay chắc khỏe.

Nikolaos nhanh chóng quay đầu lại nhìn Emily, đôi mắt đen của anh rực sáng với sự pha trộn của tức giận và căng thẳng. “Cô ổn chứ?” anh hỏi. “Anh ta có làm gì cô không?”

Emily chắc rằng anh ta đang rất bức mình với cô bởi vì cô đã không thể kiểm soát nổi tình hình. Cô cố để nói một điều gì đó; nhưng cổ họng cô nghẹn cứng. Và mặc dù cô đang toát mồ hôi vì hoảng sợ, người cô lạnh như băng, cô có thể cảm thấy cơ thể mình run rẩy dữ dội.

Nikolaos vẫn giữ Ron Carson nằm im chỉ với một tay khi anh với lấy cái điện thoại. Anh nói nhanh và ngắn gọn trong vài giây và ngay lập tức hai người bảo vệ xông vào giữ chặt lấy Ron Carson.

“Coi chừng hân”, Nikolaos lạnh lùng. “Các anh biết phải làm gì rồi”. và rồi anh quay lại Emily. “Cô đi được chứ?”

“Bằng cách nào đó, cô đã tìm lại được giọng nói của mình. “Tôi đi được”, cô thì thào.

Chân cô vẫn còn run đến nỗi anh phải ôm lấy tay cô dìu cô đứng dậy. Anh dẫn cô qua hành lang, ngang qua những vị khách đang mắt to mắt nhỏ nhìn xem vụ náo động gì vừa xảy ra, và nhấn thang máy đưa cô lên dãy phòng của anh ở tầng trên cùng khách sạn.

Emily đã từng lên văn phòng anh, nhưng không phải là những phòng được sử dụng cho mục đích cá nhân. Chúng được trang bị đồ đạc sang trọng cùng tông màu trơn; anh đưa cô đến ngồi trên một chiếc ghế da mềm, và rồi chiếu thẳng ánh nhìn vào cô.

“Được rồi”, anh nói với giọng khá giận dữ, “giờ thì nói cho tôi biết chính xác chuyện gì đã xảy ra”.

“Có... có vài lời than phiền về sự ồn ào ở phòng 22”, Emily nói giọng run run. “Tôi lên đó và người đàn ông... anh ta say rượu... và hát... và tôi giải thích rằng những người khác cần được ngủ, nhưng anh ta không quan tâm; sau đó tôi cố tìm cách để nhờ sự giúp đỡ, nhưng anh ta đã đóng cửa lại. Cánh tay anh ta vung lên, tôi bị đánh văng đi...”

“Anh ta đánh cô?”, Nikolaos cắt ngang đầy ngờ vực. Trong một khoảnh khắc, anh trông thật sự tức điên lên khiến cho Emily co rút lại. Nhưng rồi cô nhận ra không phải anh đang giận cô mà cơn thịnh nộ của anh nhắm thẳng vào người đàn ông hành xử thô lỗ ấy.

“Không... uhm, ah vâng... anh ta không có ý đó, tôi chắc rằng anh ta không hề định làm thế”, cô càng nói càng ấp úng, hàm răng đánh vào nhau lập cập khi cô nhớ lại tất cả cô đã sợ đến thế nào, nó đã kinh khủng ra sao, khi say xỉn, anh ta hoàn toàn có ý định đánh cô.

“Cô bị đau ư?” anh hỏi nhanh. “Cô có cần bác sĩ không?”

“Không, không. Tôi không bị đau”.

Mắt anh vẫn khoá chặt vào đôi đồng tử đang mở lớn hết cỡ của cô. “Nhưng có vấn đề gì đó đã xảy ra. Cô chắc hẳn đã nhìn thấy đàn ông say rượu rồi, hầu hết phụ nữ đều thế, cô biết một khi say họ có thể hành xử ngu ngốc thế nào mà. Đêm nay cô đã có một kinh nghiệm không dễ chịu chút nào - và nó sẽ càng nguy hiểm hơn nếu như Maria không biết đường gọi điện cho tôi nói về rắc rối đó - nhưng cô bảo rằng cô không bị thương, và cô đã giải quyết những vị khách phiền phức trong suốt những tuần qua rất tốt. Tại sao đêm nay lại khác? Toàn thân cô từ đầu đến chân đã run lên bần bật khi tôi bước vào căn phòng đó. Cô vẫn đang run đây này”, anh chỉ ra.

Emily cố để lấy lại một chút kiểm soát sự run rẩy của mình. “Tôi ổn mà”, cô lảo khào.

“Không, hoàn toàn không”. Anh đến gần hơn và nhìn chăm chú vào cô. “Đã có chuyện gì xảy ra với cô vậy, Emily?”

“Tôi ổn mà”, cô khẳng khái, điên cuồng chống lại những giọt nước mắt đã bắt đầu rưng rưng trên khoé mi. Cô cố gắng gượng dậy. “Tôi phải trở về văn phòng. Tôi vẫn còn đang làm việc.”

Chỉ với một động tác nhanh gọn dễ dàng, anh ấn cô ngồi trở lại chiếc ghế bành.

“Cô sẽ không được rời khỏi đây cho đến khi tôi hiểu ra tất cả chuyện này là sao”.

“Nhìn này”, cô nói, nỗ lực hết sức để trấn tĩnh lại mình. “Tôi đã có một kinh nghiệm tồi tệ, nhưng giờ thì nó đã qua rồi mà, và tôi muốn được trở lại làm việc”.

“Tôi sẽ cho cô nghỉ việc đêm nay. Và tôi nghĩ là cô cần ai đó bên cạnh. Cô đang không được ổn định để ở một mình. Tôi sẽ gọi Maria lên ngồi với cô một lúc”.

“Tôi không cần ai ở với tôi cả”, cô cứng đầu.

Nikolaos ngồi xuống đối diện cô, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh đang lúng túng.

“Tại sao không?”

“Bởi vì...”, cô ngập ngừng. Và rồi im thin thít. “Đó không phải là việc của anh”.

“Đây là khách sạn của tôi, người đàn ông đó là một trong những khách của tôi và tôi đang biến nó thành chuyện của mình đây”, Nikolaos cứng giọng. “Tôi cho cô hai lựa chọn. Hoặc là kể cho tôi nghe tại sao cô lại phản ứng một cách tồi tệ như thế về những gì xảy ra tối nay, hoặc tôi sẽ gọi bác sỹ. Cô đang hành xử rất lạ lùng đấy Emily”.

“Đừng! Tôi không muốn gặp bác sỹ”, cô nói ngay lập tức. “Tôi không muốn bất kỳ người nào biết về...”

“Về chuyện gì?”, Nikolaos không ngần ngại hỏi ngay, đôi mắt đen của anh như xuyên thấu thẳng vào trong cô.

“Rằng... rằng tôi vẫn bị ảnh hưởng bởi những thứ như thế”, cuối cùng cô thì thào.

Anh nhăn trán. “Cái gì đã khiến cô rối loạn đến thế? Sự say xỉn của anh ta ư?”

Cô lắc đầu. “Không”, cô trả lời với một giọng trầm đục. Đã đến lúc cô phải ép những từ ngữ ra từ đáy lòng mình. Đó là một nỗi sợ riêng tư, điều mà cô chưa từng nói với bất cứ ai. “Đó là... là nỗi sợ bị bạo lực. Cách anh ta tấn công tôi.”

“Nhưng cô đã nói đó chỉ là tai nạn”, Nikolaos nhanh chóng nhắc cho cô nhớ. “Và rằng cô không bị thương”.

“Đúng, nhưng nó... gọi lại những ký ức tồi tệ”, cô thì thào, nhỏ đến mức chỉ anh có thể nghe thấy.

Đôi mắt Nikolaos ngay lập tức tối lại. “Về một người nào đó đã cố tình đánh cô?” Anh nói giọng khắc nghiệt. “Và làm tổn thương cô ư?”

Emily không trả lời anh. Cô dường như không thể nói gì hơn nữa. Thậm chí cả Dimitri cũng không hề biết gì về điều này, cô và mẹ đã cẩn thận tránh nói đến chủ đề này trong tất cả những năm tháng ấy.

“Ai hả, Emily?” Nikolaos hỏi. “Người yêu ư?” Và rồi thái độ của anh đột ngột thay đổi. “Không thể là Dimitri”, anh kiên quyết. “Đừng cố nói với tôi là Dimitri có thể làm những việc như thế!”.

“Không, tất nhiên không phải là Dimitri”, Emily đáp ngay. “Ông ấy là một trong những người đàn ông tốt bụng và lịch thiệp nhất mà tôi từng biết. Nó... nó xảy ra đã lâu trước khi ông ấy bước vào cuộc sống của chúng tôi. Khi tôi còn nhỏ...”

Ánh nhìn hoài nghi lan rộng trên gương mặt căng thẳng của Nikolaos. “Cha cô?” anh rõ ràng là không thể tin được. “Có phải cô đang nói về cha cô không?”

Emily nhận ra đó là phản ứng tự nhiên của đàn ông Hi Lạp, người sẽ đưa sự bảo vệ và tình yêu dành cho gia đình mình lên trên tất cả, và hoàn toàn không thể nghĩ rằng một người đàn ông khác lại có thể làm ngược lại. Cô hiểu sự khác biệt đó. Cô ngẩng đầu lên và chiếu tia nhìn băng giá vào anh. “Anh cho rằng tôi đang nói dối anh à?” Cô kéo ống tay áo của mình lên. “Sờ vào tay tôi”, có một chút cay đắng trong giọng nói. “Hãy tự cảm nhận đi!”.

Những ngón tay ấm áp của anh trượt dọc theo làn da mịn màng của cô, và rồi dừng lại tại một điểm. “Có một vết sẹo cũ ở đây”, anh nói chậm rãi. “Và xương cánh tay có trục trặc gì đó”.

“Cha tôi đã đánh tôi ngã xuống đất mạnh đến nỗi tay tôi bị gãy”, giọng Emily nghẹn ngào. “Xương bị vỡ, sau đó không thể lành lặn hoàn toàn được nữa. Và có gì đó trong tôi cũng mãi mãi không thể nào hàn gắn. Bạo lực vẫn ám ảnh tôi, tôi ghét nó, tôi hận nó!”

Và rồi, cùng với sự khiếp đảm trong giọng nói của cô, những giọt nước mắt này giờ bị kìm nén đã trào ra trên gương mặt cô như dòng suối không thể chặn lại được nữa.

5. Chương 5

Gương mặt Nikolaos tối sầm, nhưng giọng nói của anh lại dịu dàng đến không ngờ khi anh thì thầm nhẹ nhàng với cô, như những gì anh có thể làm với một đứa trẻ hoảng loạn. Emily thấy cô được trao một chiếc khăn tay trắng và rồi những ngón tay ấm áp của anh bao bọc bàn tay cô cho đến khi nó ngừng run rẩy. Khi cơn đau qua đi, anh đổ cho cô cốc uống lấy một chút rượu mạnh đủ để giúp cô tự cân bằng được.

Khi cô cuối cùng cũng có thể ngược lên nhìn Nikolaos với đôi mắt mọng đỏ, ngay lập tức cô co rút lại về giận dữ vẫn hiện rõ trên gương mặt anh.

“Tôi... tôi xin lỗi”. cô lắp bắp. “Lẽ ra tôi không nên nói với anh, không nên để tình cảnh đáng xấu hổ này diễn ra. Anh không cần phải làm gì cả, đó không phải là vấn đề của anh”.

“Cô vẫn nghĩ là tôi đang tức giận với cô à?”, anh lớn tiếng hoài nghi.

“Không phải ư?”, cô nhỏ giọng.

“Tôi đang tức giận với bất kỳ ai, đàn ông hay là phụ nữ, đã đối xử với một đứa trẻ như thế”, anh nói với một giọng khá tự chủ. “Kiểu lạm dụng đó là không thể tha thứ, không có gì trên thế gian này có thể biện minh cho hành động như thế được”.

Emily lắc đầu mỗi một. “Anh không thể nói thế; anh không hiểu tình huống đó...”

“Tôi không cần phải biết”, anh cắt ngang khó chịu.

“Ông ấy... cha tôi... ông ấy hoàn toàn không giống vậy trong suốt quãng thời gian. Và khi mọi chuyện xảy ra, sau đó ông ấy đều xin lỗi. Những món quà đắt tiền, sự chiều chuộng đặc biệt...”

“Để rồi sau đó lại tái phạm”, Nikolaos nói tàn nhẫn.

Bởi Emily biết đó là sự thật, nên cô không đáp lại.

“Cô có yêu ông ấy không?”, sau một vài giây, anh bất ngờ hỏi lại.

“Tôi không biết”, Emily mềm mỏng. “Tôi đã cố, tôi biết rằng tôi phải thế, ông ấy là cha tôi. Khi ông chết, tôi đã buồn, nhưng một phần lớn trong tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm. Và điều đó đã khiến tôi cảm thấy tội lỗi trong suốt một thời gian dài, vì tôi biết rằng tôi không nên cảm thấy như thế.”

“Tại sao ông lại chết?”

Cha tôi làm việc trên dàn khoan, đó là một tai nạn, một vụ nổ...”

“Khi đó cô mấy tuổi?”

“Mười. Gần mười một”.

“Đó là độ tuổi rất nhạy cảm. Ông ta đã đánh đập cô bao lâu rồi?” Nikolaos hỏi thẳng đến mức lẽ ra nó có thể khiến cô đau lòng, nhưng không.

“Tôi không chắc. Tôi không thể nhớ chính xác. Tôi cho rằng bắt đầu từ khi tôi năm hay sáu gì đấy.”

Nikolaos lẩm bầm gì đó như chữ rửa trong miệng.

“Anh đang khiến cho nó nghe như thể ông ấy hành hạ tôi mỗi ngày nhưng thật ra không phải thế đâu”, Emily bèn vực. “Và giờ khi tôi trưởng thành tôi có thể hiểu rõ điều đó hơn. Cuộc hôn nhân thứ hai của mẹ tôi - đã không có hạnh phúc. Bà cưới cha tôi như một sự vực dậy, sau khi ly hôn với Dimitri. Bà vẫn còn yêu Dimitri, thực sự bà chưa hề yêu ai khác. Và cha tôi ắt hẳn biết điều đó; tôi nhớ những cuộc cãi vã, những lời buộc tội. Và tôi không nghĩ là...” Emily ngập ngừng trong chốc lát, bởi nó đã đi quá xa giới hạn riêng tư, nhưng cô đã giấu kín trong lòng mình quá lâu rồi, cô thật sự cần chia sẻ với ai đó. “Tôi không nghĩ là mẹ tôi còn ngủ với ông suốt những năm cuối cùng”, cô thốt ra. “Nó khiến cha tôi giận dữ, thất vọng, và ông chửi rủa điên cuồng khi mọi chuyện trở nên quá sức chịu đựng. Và đôi khi, chỉ là tôi đứng trong tầm mắt của ông”.

“Cô đang biện hộ cho ông ta”, Nikolaos khắt nghiệt. “Tất cả những gì ông ta đã làm là không thể dung túng được”.

“Không, tôi không bao che cho ông ấy”, giọng cô trầm đục. “Tôi chỉ muốn nói rằng, bây giờ khi tôi đã là người lớn, tôi có thể thấu rõ điều gì có thể khiến một người đàn ông hành xử như thế. Còn khi tôi là một đứa bé, tất cả chỉ là... uhm... hoàn toàn hoang mang”.

“Và sợ hãi”, Nikolaos thêm vào, giọng anh vẫn rất gay gắt.

“Đúng, rất đáng sợ”, cô thừa nhận yếu ớt. “Tôi đã không hiểu tại sao nó lại xảy ra, tôi cứ chỉ nghĩ rằng tôi đã làm sai một điều gì, rằng bằng cách nào đó, là lỗi của tôi...”

“Mẹ cô”, Nikolaos cắt ngang, “bà chắc chắn phải biết chuyện gì đang xảy ra. Vì cái chết tiệt gì mà bà không ngăn nó lại?”

“Bởi vì bà ấy cũng sợ y như tôi”, Emily đáp lời đơn giản. “Ông ấy chỉ đánh đập tôi một vài lần, nhưng mẹ thì hứng chịu những trận đòn thường xuyên, và vài lần ông đánh rất tàn nhẫn”.

“Bà ấy lẽ ra nên bỏ đi, và mang cô theo”.

“Bà hoàn toàn biết rằng ông sẽ tìm được bà, cho dù bà chạy trốn xa đến đâu. Và cha tôi đã luôn đe dọa rằng, ông sẽ giết cả hai chúng tôi, nếu có một lần nào ông về nhà và không thấy chúng tôi ở đó”.

“Điều quỷ quái gì đã khiến bà ấy lấy một người như thế chứ?” Nikolaos hỏi.

“Mẹ tôi nói rằng ông không hề giống thế hồi họ mới cưới nhau.. Chỉ là hôn nhân đã đi sai đường khi bạo lực bắt đầu xuất hiện. Rồi ông bắt đầu uống rượu say, và khiến mọi thứ trở nên tệ hơn nữa. Tôi thật không thể biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như ông không chết trong tai nạn đó. Tôi cho là mẹ tôi sẽ phải rời bỏ ông - bà ấy chắc chắn sẽ phải làm thế, để tự bảo vệ mình. Nhưng nếu giả sử ông ấy tìm thấy chúng tôi, ông có thể giết chết tôi và mẹ. Ông hoàn toàn đủ khả năng, một khi ông chìm trong men rượu”.

Nikolaos im lặng một lúc sau đó. Và rồi cuối cùng anh nói, “Tôi cho là cô nên đi nghỉ đi. Đêm nay quả là một đêm dài đằng dặc. Cô có muốn một cốc brandy nữa không, để giúp cô ngủ ngon ấy?”

Emily lắc đầu. “Không. Tôi nghĩ là tôi ổn rồi. Tôi xin lỗi vì đã gây ra tất cả những rắc rối này”.

“Cô đã gây cho tôi biết bao nhiêu rắc rối ngay từ khi chúng ta mới gặp nhau lần đầu tiên rồi”. Đột nhiên giọng anh trở nên dịu dàng, và khi cô đứng dậy bước ra cửa, anh đi theo cô.

Emily cảm thấy mình nuột vọt. Nói với anh tất cả những điều thầm kín về bản thân cô dường như đã khiến cho mối quan hệ của họ tiến thêm một bước. Và từ ánh nhìn nồng ấm sáng lên trong mắt anh, cô hiểu rằng anh cũng nhận ra điều đó.

Cô liếm môi đầy căng thẳng, rồi ngay lập tức nhận thấy lẽ ra cô không nên làm thế. Ánh nhìn của anh chiếu thẳng vào khuôn miệng mềm mại ẩm ướt của cô giống như anh muốn nuốt trọn nó vậy. Tự nhiên làn da cô nóng bừng, và ngực cô đau nhức, như thể chúng đang được sờn sóc một cách cẩn thận vậy. Nhưng anh không chạm một ngón tay nào vào cô, cũng không cố để hôn cô.

Nikolaos hít một hơi thật sâu và quay lưng bước khỏi cô. “Tôi sẽ sắp xếp cô làm ca muộn ngày mai, như thể cô có thể thức dậy muộn hơn”, anh nói với một giọng kiềm chế. “Chúc ngủ ngon, Emily”.

“Chúc ngủ ngon”, cô thì thầm. Rồi cô thúc mình đi nhanh ra khỏi phòng anh trước khi nói ra... hay làm... một điều ngớ ngẩn nào đó. Như kiểu thốt ra rằng cô muốn được ở lại lâu hơn, muốn được trò chuyện thêm nữa. Và có thể, không chỉ là trò chuyện đơn thuần...

Trở về phòng mình, Emily đi tắm và chui vào giường. Cô cảm thấy tốt hơn là đã nghỉ. Dòng nước mát đó có lẽ đã cuốn trôi đi phần nào những hồi ức tồi tệ của một tuổi thơ bất hạnh và đáng sợ. Phải mất rất lâu cô mới có thể chìm vào giấc ngủ, dù thế, cô cảm giác không phải tất cả là do vụ xô xát với Ron Carson. Mà là chuyện cô đã tiết lộ khá nhiều về bản thân mình với Nikolaos...

Khi Emily tỉnh dậy, việc đầu tiên ập đến tâm trí cô là ký ức về đêm qua và bất chợt cô cảm thấy có chút căng thẳng. Và rồi cô từ từ thư giãn trở lại khi nhận ra mình vẫn ổn, cô đã chôn sâu một phần của bóng ma quá khứ và giờ là lúc tiến về phía trước. Cô liếc qua chiếc đồng hồ đặt ở đầu giường ngủ, và cặp lông mày vàng nhạt vụt nhướng cao. Đã mười một giờ trưa! Cô đã ngủ hết cả một buổi sáng rồi!

Cô nhanh chóng bò ra khỏi giường và hướng về phía phòng tắm thì bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Oh, tốt, cô nghĩ, một nhân viên tốt bụng nào đó chắc mang cho cô một ít café đây. Cô vẫn còn đang buồn ngủ và cần cái gì đó để làm cho mình tỉnh táo.

Emily đi chân trần ra mở cửa. Và rồi đôi mắt ngái ngủ của cô mở to khi cô thấy rõ người đối diện mình chính là Nikolaos.

Mặt cô từ từ ửng đỏ. Quá muộn khi cô nhận ra rằng cô chỉ mặc một chiếc áo thun cotton rộng thùng thình khi cô bò vào giường đêm qua. Ngay bây giờ, Emily ước giá mà cô đang mặc một bộ pyjama thật đứng đắn.

“Tôi... ơ... tôi ngủ quên”, cô lắp bắp.

“Tôi biết”, Nikolaos khô khốc. Khi mắt anh chiếu tia nhìn vào cô, cô biết rằng anh đã thấy mọi thứ, từ những lọn tóc vàng rối bù cho đến đôi chân trần của cô.

“Tôi...kh... không thường ăn mặc như thế này khi mở cửa cho người khác”, cô lúng túng, và thật sự cảm thấy bối rối vì lời nói lắp của mình. Cô thật sự cần phải vượt qua sự căng thẳng kinh khủng này mà anh đã gieo vào thần kinh cô. “Tôi nghĩ... uh... tôi nghĩ đó là một nữ nhân viên mang đến cho tôi tách café”.

Cô đang khát khao mong ước rằng giá mà anh đừng nhìn cô như thế nữa. Có gì đó trong đôi mắt anh sáng nay khiến cho từng đầu dây thần kinh của cô vặn xoắn lại và nhảy loạn lên một cách khó chịu. Chúng lấp lánh sáng như những ngọn lửa nhỏ đang bập bùng sâu trong ánh mắt anh.

Nikolaos cuối cùng cũng nhận ra anh đang nhìn chằm chằm vào cô. Gương mặt anh đành lại và giọng nói của anh, cuối cùng thì anh cũng lên tiếng, trở lại nghiêm túc như thường.

“Khi nào mặc quần áo xong thì lên văn phòng tôi”.

Emily định nói gì đó nhưng thật kỳ lạ, cổ họng cô khô khốc. Cô cố thanh lọc giọng nói của mình và cất tiếng.

“Mười phút nữa tôi sẽ có mặt ở đó”.

Lần này cô đã cố để không nói lắp nhưng giọng cô lại hoàn toàn run rẩy. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với cô sáng nay vậy? Cô bức bối.

Cho dù nó là cái gì thì cô cam đoan là nó sẽ còn tiếp tục thêm nữa nếu như Nikolaos không quay đi. Anh ta định đứng đây cả ngày và ngó cô chằm chằm đầy khó chịu như vậy sao?

Khi anh cuối cùng cũng quay bước đi, cô bỗng cảm thấy nỗi thất vọng vặn xoắn trong mình. Cô nhanh chóng đóng cửa lại và tựa hẳn người vào đó vì lúc này, đầu gối cô đang run lẩy bẩy.

Tại sao cô lại phản ứng như thế? Cô tự hỏi đầy lo lắng. Và không phải là Nikolaos cũng hành động một cách kỳ quái ư? Thật sự thì mọi thứ đã trở nên khác thường từ ngày hôm qua. Và giờ cô vẫn chưa thể tin được là cô đã kể với Nikolaos tất cả những chuyện riêng tư ấy về mình, kể với anh về cha mình, thổ lộ hoàn toàn những bí mật của tuổi thơ cô.

Emily lắc lắc đầu. vụ va chạm với Ron Carson ngày hôm qua đã ảnh hưởng tới cô nhiều hơn cô nghĩ, nếu không cô sẽ không nói quá nhiều về tâm tư của mình như thế. Sự thật là giờ anh đã biết quá nhiều về cô khiến cho cô cảm thấy yếu đuối kinh khủng.

Nhưng cô vẫn phải đến văn phòng anh. Anh định nói gì với cô khi cô đến đó? Lúc Emily tắm xong và mặc đồ, cô nhận ra rằng chân cô vẫn đang đứng không vững.

Khi mọi thứ xong xuôi, cô bấm thang máy lên văn phòng anh. Cô dừng lại một lúc trước cửa phòng anh, hít thở thật sâu. Bỗng nhiên cảm thấy bức bối với bản thân khi cô đã để anh ảnh hưởng tới cô như thế này, cô hất đầu, khiến cho những lọn tóc vàng buông lơ xoã tung và mở cửa bước nhanh vào.

Nikolaos đang ngồi sau bàn làm việc, dáng vẻ mạnh mẽ và môi anh mím lại thành một đường thẳng.

“Ngồi đi”, anh nói, và có cái gì đó trong giọng nói của anh khiến Emily ngay lập tức vâng lời.

“Sau sự cố đêm qua, tôi muốn đặt ra vài luật lệ phòng cho mai mốt”, anh tiếp tục. “Sau này nếu như nhận được tin báo có vấn đề ở bất cứ phòng nào cô cũng không được đi một mình. Tương tự thế, với những trường hợp say xỉn ở bất cứ chỗ nào trong khách sạn cũng sẽ được xử lý bằng một nhân viên nam”.

Mặc dù người đàn ông này làm cho cô cảm thấy yếu đuối - và rất nhiều thứ phiền phức khác nữa! - nhưng Emily sẽ không để cho anh ta đối xử với cô như với một đứa trẻ. “Coi này, tôi biết là tôi đã gây ra vụ lộn xộn đêm qua”, cô nói, “nhưng nếu cô trường hợp tương tự thế xảy ra trong tương lai, tôi chắc chắn sẽ giải quyết được”. Cô kiên quyết sẽ không để anh ta dùng thất bại đêm qua làm minh chứng đánh giá việc cô không đủ khả năng. Cô ép mình nặn ra một cái nhếch mép. “Tôi hiểu là lẽ ra tôi nên xử lý khác đi ngay từ đầu, kêu gọi giúp đỡ ngay khi tôi thấy tình trạng của anh Carson. Tôi đã đủ hiểu là tôi không nên tự xử lý chuyện này một mình”.

Đôi mắt đen của anh xuyên thấu cô. “Nếu là bất cứ chuyện gì xảy ra đêm qua, nó cũng cho thấy là kinh nghiệm xử lý của cô đối với những tình huống như thế rất hạn chế. Thực sự là với một cô gái ở tuổi như cô, cô có vẻ ngây thơ đến đáng ngạc nhiên về đàn ông và cách họ có thể hành động”.

“Tôi không cho rằng tôi khờ khạo”, cô tức tối. “Và tôi biết về đàn ông. Tôi đã từng có bạn trai”.

“Tôi không nói về kinh nghiệm tình dục”. Nikolaos cộc lốc, khiến cho làn da cô đột ngột cháy bừng khi cô nhận ra cô đã phạm sai lầm tệ hại. “Dù cho cô làm gì ở buổi dạ vũ đêm đó thì rõ ràng là cô không phải không biết gì về chuyện ấy”.

“Anh đang ám chỉ cái gì đấy?”, cô nổi giận,

Đôi mắt đen của anh chợt lấp lánh đầy nguy hiểm. “Chỉ là cô đã hôn hầu hết những người đàn ông trong phòng. Và tỏ ra thích thú vì nó”.

“Tôi không hôn tất cả mọi người đàn ông ở đó”, Emily chối, cảm thấy bị xúc phạm. “Chỉ có một số. Và chúng đều là những nụ hôn thân mật kiểu bạn bè! Ngoại trừ...” Cô chợt ngưng lại, bởi vì cô định nói, ngoại trừ những nụ hôn mà anh đã trao cô đêm đó. Chỉ có nó là không thành thạo. Không chút nào hết.

Cô chợt nhận ra là ánh nhìn của anh đã chuyển đến đôi môi cô, dường như anh cũng đang nhớ về những nụ hôn đó. Anh đứng dậy từ sau bàn làm việc, và cô vội lùi lại. Căn phòng đột nhiên trở nên đầy căng thẳng, không giống với bất kỳ giây phút nào cô từng trải qua trước đó. Bầu không khí đặc quánh lại đến mức cô dường như có thể trông thấy được những tia lửa điện đang xẹt qua giữa họ.

“Có một cách rất dễ dàng để kiểm tra xem cô có kinh nghiệm đến mức nào đấy”, anh dụ dăng. Và trước khi Emily có cơ hội hỏi hộp hỏi xem đó là gì thì anh đã cúi người xuống và đưa tay trượt vào mái tóc vàng của cô khiến những sợi tóc cuộn qua kẽ tay anh; rồi anh nắm lấy tóc cô khiến cho cô không thể đẩy anh ra được nữa.

Miệng anh bao phủ lên môi cô, dữ dội đến đau đớn và đủ dày dặn kinh nghiệm để biết cách nhấn chìm nụ hôn cuồng nhiệt trong làn sóng cuộn trào khoái cảm. Emily chưa từng được hôn như thế bao giờ trước đây; một phần trong cô co rút lại vì nỗi sợ thể chất đơn thuần, nhưng một phần khác lại cháy bùng lên như những dòng cảm xúc mới mẻ cuộn cuộn chạy qua người cô. Thật là một điều đáng báo động, bởi cô cảm thấy mình đang mất dần tự chủ, và cô chưa bao giờ như thế với bất kỳ người đàn ông nào trước đây.

Nụ hôn cứ kéo dài mãi, cho đến khi cô không thể thở nổi, không thể suy nghĩ được gì, không thể nghe thấy bất cứ cái gì ngoại trừ trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực. Một bàn tay của Nikolaos vẫn giữ trong tóc cô để đảm bảo cô không thể trốn tránh. Bàn tay còn lại trượt qua eo cô, di chuyển dần lên cánh tay; làn da cô bồng bồng dưới sự đụng chạm của anh và cô muốn anh đi xa hơn nữa, cô yêu cảm giác này. Và Nikolaos biết điều đó; cô hoàn toàn chắc chắn là anh biết điều đó. Cô nghe hơi thở anh dồn dập, cảm nhận cơ thể cường tráng của anh căng ra, và phía dưới anh cứng lại, như thể anh muốn ngay lập tức chìm trong sự ấm áp và mềm mại của cô. Khát khao giữa họ nổ tung ra như con thú nguy hiểm xổng chuồng, sẵn sàng bùng nổ, ngẫu nhiên bất cứ lúc nào. Nhiệt cuộn cuộn trong người Emily, cô choáng váng, nhức nhối, khát khao nhiều hơn nữa, sợ hãi vì những gì đang xảy ra, toàn bộ những đầu mút thần kinh buốt nhói, nhưng tất cả đều là vì thèm muốn.

Và anh biết chính xác cách để thỏa mãn ham muốn đó; những ngón tay anh tìm thấy đúng những đường cong và chỗ trũng nhạy cảm, môi anh có thể biến một nụ hôn thành hỗn hợp rối loạn của những xúc cảm khác nhau. Và khả năng kiềm chế khát khao của anh đứt phụt, anh kéo cô lại chặt hơn nữa, sự gần gũi nóng bỏng giữa họ thậm chí mang đến nhiều hơn sự thỏa mãn và mong muốn dữ dội được liên kết thân mật với nhau hơn.

Emily cảm thấy thân mình run lên khát khao, nhắm mắt lại khi tay anh trượt xuống dưới lớp áo cotton mềm mại của cô. Và rồi người cô cứng lại khi nghe thấy tiếng gõ cửa dè dặt và nhận ra Nikolaos cũng đóng băng.

“Ngài Konstantin”, giọng người thư ký rụt rè, “có người muốn gặp ngài”.

Nikolaos ngay lập tức lùi lại, mắt anh sâu thẳm như đêm tối. Anh lấy lại tự chủ khá nhanh, nhưng với Emily thì cô phải mất một lúc mới có thể cất tiếng.

“Tôi... tốt nhất là tôi nên đi”, cô cố thì thào vài tiếng.

“Tôi cũng nghĩ như thế”, anh nói khô khan.

Emily luồn tay chải lại những lọn tóc rối, và cố gắng hít thở bình thường khi cô thất thần lao ra cửa.. Cô đã nghĩ, trong khoảnh khắc ấy, Nikolaos có thể ngăn cô rời bước, nhưng anh đã không làm. Cô cho rằng anh đã nhận ra mọi sự đã tiến gần đến việc mất kiểm soát hoàn toàn như thế nào. Và từ sự im lặng của anh, cô đoán là anh không thích điều này tí nào; có lẽ chuyện mất tự chủ là một thứ gì đó hoàn toàn mới với anh.

Khi Emily ra đến phòng ngoài, nơi làm việc của thư ký Nikolaos, cô bật dừng lại choáng váng vì thấy người em họ của Nikolaos, Sofia đang đứng chờ ở đó.

Sáng nay trông Sofia cực kỳ trang nhã, trong bộ đầm xinh đẹp màu vàng kem và đôi giày cao gót quai nhỏ. Mỗi lọn tóc đen bóng đều ở đúng chỗ của nó một cách hoàn hảo, và cô chỉ trang điểm vừa đủ để làm nổi bật những đường nét mạnh mẽ sinh động của mình.

Ngược lại, Emily vẫn đang thấy nóng bừng bừng và cực kỳ bối rối vì nụ hôn bạo liệt đó. Cô cũng cảm nhận được sức nóng trên má mình rằng mặt cô lúc này đang ửng đỏ một sắc màu cuồng nhiệt, và nghi ngờ là đôi mắt cô đang quá lấp lánh.

Ánh mắt tối tăm của Sofia trượt qua cô và dường như nhận thấy toàn bộ những chi tiết đó.

“Tôi cứ nghĩ là cô đang làm việc cơ đấy, chứ không phải là dành toàn bộ thời gian trong văn phòng của Nikolaos đâu”, cuối cùng cô cũng mở lời, giọng khá lạnh lẽo.

“Tôi... chúng tôi... có vài thứ chúng tôi cần thảo luận”, Emily nói đứt đoạn.

Sofia nhìn như thể cô đã biết rõ những chuyện vừa xảy ra. Và không hề thích thú một chút nào. Dù vậy, Emily cảm thấy nhẹ nhàng hơn khi cánh cửa văn phòng Nikolaos bật mở vào lúc đó, và chính anh bước ra.

“Emily, tôi...”, anh nói giọng sắc nhọn. Chợt anh nhìn thấy Sofia, gương mặt liền thay đổi, nở một nụ cười thật ấm với cô em họ của mình.

“Chúng ta có hẹn ăn trưa”, Sofia nhắc anh, bước đến bên anh, đặt một bàn tay lên cánh tay anh đầy sở hữu.

“Vậy thì đi giờ luôn”, anh nói, đứng rất sát với cô em xinh đẹp của mình.

“Anh còn gì muốn nói với Emily nữa không?”, Sofia hỏi đầy chủ ý.

“Không có gì quan trọng đâu”, anh trả lời trơn tru.

Emily nhận thấy ngay ẩn ý và hấp tấp bước ra khỏi phòng. Cô rất thấu hiểu sự ghen tuông trong sâu thẳm khi nhìn thấy Nikolaos và Sofia bên cạnh nhau. Ngu ngốc, tất nhiên đó không phải là chuyện của cô khi anh ta đi ăn trưa với ai, hoặc dành thời gian với ai - thậm chí là ngủ với ai.

Một cơn run rẩy vô thức chạy dọc xương sống Emily khi cô nghĩ đến hình ảnh anh nằm trên giường với Sofia xinh đẹp. Chắc chắn là nó đã từng xảy ra. Nikolaos có thể có một thái độ tiêu cực đối với tình yêu, nhưng anh vẫn là một người đàn ông cực kỳ gợi cảm. Cô lắc đầu tự bảo mình không nghĩ về nó nữa; anh ta cứ việc ngủ với người mà anh ta thích, và đó hoàn toàn không liên quan gì đến cô.

Cô làm việc cật lực suốt ngày hôm ấy. Hai mươi bốn giờ trôi qua thật khó chịu theo tất cả các cách cảm nhận, nhưng cô biết rằng cô sẽ khiến mình điên lên nếu như không ngừng nghĩ về họ. Cô tự ép bản thân tập trung vào công việc đang làm. Đến cuối ca làm, cô tự thưởng cho mình vì đã làm tốt mọi thứ. Cô mệt rũ rời, nhưng không lấy làm ngạc nhiên vì khối lượng công việc của cô gấp ba lần người khác. Cô đã không nghĩ đến Nikolaos trong - ồ, gần nửa tiếng đồng hồ (=), cô tự bảo mình đầy hạnh diện.

Và rồi một người phục vụ phòng đưa đến cho cô một mẫu tin nhắn. Nikolaos muốn gặp cô tại sảnh khách sạn càng sớm càng tốt.

Sự điềm tĩnh vừa mới hình thành của Emily ngay lập tức lại sụp đổ. Cô vội chạy ngay đến chiếc gương gần nhất để kiểm tra coi mái tóc vàng của mình liệu có bị xù ra trong khi cô làm việc hay không. Và rồi lại ngay lập tức giận dữ với chính mình vì hành động như thế. Cô tự bắt mình phải quay lưng bỏ đi nhưng lại không thể kiềm một cái liếc mắt để chắc là cô chưa hoàn toàn trắng bệch đi vì căng thẳng.

Tất nhiên, chẳng có lý do gì phải căng thẳng cả, cô tự nhủ trên đường đi xuống sảnh khách sạn. Đó chỉ là một vài việc nhỏ về chuyện quản lý khách sạn mà anh cần phải bàn với cô; anh chắc chắn là không có lý do khác cần gặp cô.

Khi cô xuống đến nơi, sảnh khá đông, và ngay lập tức hiểu ra vì sao anh lại chọn nơi này để gặp gỡ. Với rất nhiều người xung quanh như thế này, chắc chắn tình huống mất kiểm soát giữa họ sẽ không xảy ra lần nữa.

Nhưng lúc đó, nhịp tim Emily vẫn đập thình thịch đến khó chịu khi cô bước về phía Nikolaos. Lúc ánh mắt đen của anh quay lại chạm vào người cô, lúc cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh, đường môi mím lại cứng rắn, chân cô gần như muốn sụp xuống hoàn toàn.

Với một nỗ lực, cô bước những bước cuối cùng đưa cô đến bên cạnh anh.

“Anh muốn gặp tôi?” cô hỏi, ngạc nhiên về mức độ bình tĩnh trong giọng nói của mình, bởi vì trong thâm tâm cô vẫn đang rất rối loạn.

“Đúng”, anh trả lời cụt ngắn. “Những gì xảy ra sáng nay chỉ là... tai nạn. Nếu chúng ta còn tiếp tục làm việc với nhau thì có lẽ chúng ta cần phải đảm bảo là những chuyện như thế sẽ không tái diễn nữa”.

“Với tôi thì được thôi”, cô nói dối. “Tôi chưa từng gặp rắc rối nào như thế với ông chủ trước đây, và tôi sẽ rất hạnh phúc nếu không bị thế một lần nữa”.

“Tôi không phải là ông chủ của cô, theo đúng nghĩa nghiêm túc của từ đó”, anh nhắc cô. “Cô chỉ đơn giản là làm việc với tôi để thu thập kinh nghiệm. Và cô cũng tự do rời bỏ khi nào cô muốn”.

Đây có phải là cái anh ta muốn nói tới không? Emily bực tức. Anh ta đang hi vọng là cô sẽ ngoan ngoãn bỏ đi và xử lý vấn đề còn lại ư?

“Tôi không có đi đâu hết”, cô kiên quyết.

“Vậy trong trường hợp này thì cần phải làm rõ rằng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ chỉ dừng lại ở mức công việc nghiêm túc”.

“Tôi đồng ý”, cô nói với vẻ chắc chắn nhất mà cô có thể thể hiện được. “Anh chỉ muốn gặp tôi vì chuyện này thôi à?”

Nikolaos ngừng trong chốc lát. “Đúng”, giọng anh lập lờ.

“Emily nhanh chóng rời khỏi sảnh khách sạn và tiến về phòng mình. Ca làm của cô đã hết, và cô đã quá mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần đến nỗi giờ cô chỉ muốn lết vào giường ngủ trong vài giờ tới.

Tới nửa chừng cầu thang, cô chợt dừng lại. Cô bỗng nhớ ra bữa ăn trưa của Nikolaos và Sofia. Có phải chính nó đã tác động đến lời tuyên bố lúc nãy của anh không? Sofia đã nhìn thấy gương mặt ửng hồng của cô khi đó, và chắc đã đoán ra chuyện gì. Hay chính cô ấy đã cảnh cáo Nikolaos chăng?

Chắc hẳn là không. Emily tự quyết định. Nikolaos không phải là dạng người sẽ đáp ứng bất kỳ loại tội hậu thư nào, và vì Sofia đã quen biết anh trong một thời gian rất dài, cô ấy đương nhiên phải hiểu điều đó. Nhưng có lẽ Sofia sẽ làm rõ là anh không thể cùng lúc có cả cô ấy và cô em họ bé nhỏ đến từ Anh quốc.

Emily thở dài. Có lẽ chính Nikolaos đã tự đưa ra lựa chọn. Đương nhiên nó chưa bao giờ là một cuộc chiến.

Cô cố hết sức để tự an ủi mình rằng đó không phải là vấn đề với cô, cô đã không - hoàn toàn không thể - muốn Nikolaos cho riêng mình.

Ham muốn Nikolaos - những từ ấy vọng lại trong đầu cô khi cô chậm chậm bước lên cầu thang. Cụm từ ám ảnh ấy khó xua đi đến mức đáng báo động, và giờ thì nó đã chui vào yên vị trong tâm trí cô rồi.

6. Chương 6

Những ngày sau đó, Emily lao đầu vào công việc với sự tập trung cao độ. Cô luôn tự nhắc mình liên tục rằng cô đã quên tất cả những việc ngớ ngẩn trước đây liên quan đến Nikolaos, rằng còn có rất nhiều việc quan trọng khác đáng quan tâm hơn. Nếu như có ai đó hỏi cô những việc quan trọng ấy là gì, có lẽ cô không thể trả lời họ được, thế nên cô cứ lờ đi.

Cuối tuần, cô nhận được tin nhắn từ người thư ký của Nikolaos. Anh có một buổi họp suốt buổi sáng, và mời cô dùng bữa với anh ở một nhà hàng gần khách sạn.

Emily chạy về phòng ngay lập tức và bắt đầu soạn tung tũ quần áo của mình. Cô ước thử nhiều bộ rồi lại thay ra, và mất cô tỏ ra bối rối khi cô không thể tìm được bộ đồ ưng ý cả.

Đoạn cô chợt dừng lại và sững người. Cô đang làm gì thế này? Đó chẳng qua chỉ là một bữa trưa thôi mà, không phải một buổi hẹn hò. Cố gắng giữ bình tĩnh lại một chút, cô chọn ra một chiếc váy giản dị cùng áo khoác ngắn tay bằng lụa mềm. Cô xoa tóc tự nhiên, vì không có nhiều thời gian để sửa soạn kiểu tóc, nhưng cô vẫn kẹp những lọn tóc xoăn vàng óng bằng chiếc lược rộng để mái tóc gọn gàng hơn. Sau đó cô hít thở sâu để giữ bình tĩnh và rời khách sạn.

Nhà hàng tọa lạc trên một con đường dạo. Hàng cây hai bên đường khẽ dong đưa trong cơn gió se lạnh mơn man từ biển xanh tĩnh lặng phía xa thổi vào, không khí thật trong lành, thoáng đãng, và mặt trời tỏa ánh nắng dịu nhẹ trên cao. Những con thuyền lướt nhẹ trên sóng nước lăn tăn, hoặc hướng về phía cảng cũ, hoặc chuẩn bị rời bến, sẵn sàng cho một chuyến du hành mới đang chờ đón, nhưng Emily không để ý chúng lắm. Đôi mắt cô đang hướng về phía Nikolaos, anh ngồi ở bàn ăn bên ngoài khách sạn và đang đợi cô.

Cô cảm thấy cực kỳ căng thẳng, mặc dù cô đã chuẩn bị tinh thần trước rằng giữa hai người sẽ không nói chuyện gì quá đối thân mật trong bữa trưa hôm nay. Anh lại hẹn cô ở một nơi công cộng, và cô e rằng mọi cuộc gặp trong tương lai sẽ diễn ra ở những nơi tương tự như vậy.

Khi cô ngồi xuống đối diện anh, anh chuyển cho cô bản thực đơn.

“Cô muốn gọi món gì?” anh hỏi ngay.

Emily hoàn toàn không còn cảm thấy đói nữa, nhưng cô cố gắng nhìn qua thực đơn rồi cuối cùng chọn món avgolemono, món súp gà có hương chanh để dùng kèm với cơm. Nikolaos chọn món papoutsakia, cà tím nhồi thịt băm và cà chua xay nhuyễn, có rắc một ít ruột bánh mì và trứng.

Khi thức ăn mà Emily gọi được dọn ra, trông thật thơm ngon, hấp dẫn, nhưng cô chỉ có thể ăn được một ít. Cô đang lo lắng muốn biết tại sao Nikolaos lại mời cô đi ăn trưa hôm nay.

Cô không phải đợi lâu. Nikolaos ngừng ăn, rồi nhìn thẳng về cô. Đôi mắt đen láy của anh thật lạnh lùng, như thể anh chưa từng chạm vào cô, chưa từng hôn cô, chưa từng đến gần cô để mất tự chủ.

“Mùa du lịch chính đang đến rồi.” Anh không cần dạo đầu mà đi thẳng vào vấn đề. “Tôi nghĩ rằng đã đến lúc tôi chuyển cô đến làm việc ở Paphos, ở đó em có thể tiếp quản công việc điều hành khách sạn của Dimitri.”

Emily chớp mắt. “Điều hành khách sạn? Ý anh là... tôi sẽ chính thức làm việc à?”

“Dĩ nhiên là dưới sự giám sát của tôi nữa.”

“Nhưng tôi không nghĩ... uhm... tôi nghĩ mình cần một thời gian dài trước khi sẵn sàng cho một bước thay đổi lớn như vậy chứ.”

“Cô chưa thật sự sẵn sàng đâu.” Nikolaos nói. “Để trở thành một người quản lý khách sạn tốt, cần mất nhiều năm, chứ không phải vài tháng là được. Có một-trăm-lẻ-một thứ mà cô còn chưa biết, nhưng cách tốt nhất để học tất cả những điều ấy là bắt tay vào công việc thật sự. Tôi quyết định rằng chúng ta sẽ có một tháng để thử thách. Sau khoảng thời gian đó, tôi sẽ biết rằng liệu cô có đủ khả năng để đảm nhận công việc một mình hay không.”

“Chắc chắn tôi đủ khả năng.” Emily nói giọng chắc nịch. Tương tự khi nghĩ đến việc được giao phó nhiều trách nhiệm như vậy thật là tuyệt. Và Nikolaos sẽ luôn có mặt ở đó, quan sát mọi việc cô làm. Họ sẽ cùng làm việc, dành thời gian nhiều hơn cho công việc của nhau.

Emily nuốt xuống, hơi ngần ngừ. “Như vậy sẽ thật bất tiện cho anh, vì phải lãng phí thời gian thay vì dành nó cho công việc của mình. Anh có thường đi nghỉ hè ở Paphos không?”

“Không”, anh xác nhận, “nhưng ở đó vài tuần cũng không thành vấn đề với tôi. Tôi có nhiều mối làm ăn ở khu vực đó, và hiện tôi đang quản lý một khu phức hợp giải trí - khách sạn đang được xây dọc bờ biển. Tôi hoàn toàn dễ dàng kết hợp công việc kinh doanh của tôi với việc giám sát cô.”

Emily cố gắng tự an ủi bản thân rằng họ đã thống nhất với nhau là sẽ có một mối quan hệ công việc thật nghiêm túc trong tương lai. Điều đó khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, một cảm giác an toàn hơn, nhưng... vì một số lý do khác, nó không khiến cô thấy thoải mái như vậy.

“Khi nào chúng ta đến Paphos?” Cô lên tiếng hỏi.

“Đầu tuần tới.” Ánh mắt anh tỏ vẻ tinh quái. “Tôi nghĩ rằng tôi nên cho cô nhiều thời gian để chuẩn bị, với cái đồng hành lý mà cô mang theo lúc mới đến đây.”

Chỉ chút xíu nữa thôi là Emily nói ra lý do vì sao cô mua những đồng quần áo ấy: sự suy sụp tinh thần đã kéo cô vào mua sắm không tiếc tay. Nhưng đến phút chót, cô ngăn mình lại. Có lý do nào cô nói ra đủ khiến Nikolaos hiểu cô, hay thậm chí là tin cô không?

“Tôi nghĩ rằng đồng quần áo ấy là việc riêng của tôi.” Cô tỏ vẻ cứng rắn.

Đôi mắt đen của anh nhìn chăm chăm vào cô. “Cô chắc là đang đếm ngược thời gian còn lại cho đến ngày cô nhận tài sản thừa kế ấy nhỉ. Mua thật nhiều những thứ hàng hiệu mốt nhất để chất đầy cái tủ quần áo của cô đấy.”

Thật đau lòng khi anh vẫn giữ ý nghĩ đó về cô, rằng đối với cô, tiền là thứ quan trọng nhất trên đời. Tuy vậy, cô vẫn tỏ ra đủ bình tĩnh, không để anh biết cô nghĩ gì về lời nói của anh ta.

“Dĩ nhiên rồi,” cô nói với giọng mạnh mẽ. “Đó là lý do tại sao tôi làm tất cả những việc đó, đúng không? Thế thì tôi mới có thể hưởng tài sản thừa kế của Dimitri chứ nhỉ?”

Gương mặt Nikolaos tối sầm lại. Anh đứng phắt dậy. “Tôi phải đi, tôi còn một cuộc hẹn khác.”

Emily cũng đứng dậy ngay. “Vậy thì tôi chẳng việc gì phải giữ anh lại. Tôi cũng có rất nhiều việc để làm.”

Anh ta lăm băm điều gì đó trong miệng, rồi quay lưng bỏ đi.

Emily lại ngồi xuống bởi chân cô đứng không vững nữa. Sự đối đầu giữa cô và Nikolaos trở nên ngày càng khó giải quyết hơn. Và cô vẫn còn phải chịu đựng thêm nhiều tháng nữa trước khi thời hạn của di chúc kết thúc!

Tuy nhiên, cô đang mong chờ để đến Paphos. Vì cô muốn lần đầu tiên tận mắt thấy khách sạn của Dimitri. Cô chưa có một dịp đặc biệt nào để đến đó trước đây, vì cô muốn đợi đến khi cô có thể đường hoàng bước vào khách sạn ấy với tư cách là người quản lý nó.

Việc đó diễn ra sớm hơn cô mong đợi. Dĩ nhiên là vẫn dưới sự giám sát của Nikolaos, nhưng cảm giác thực hiện được mục tiêu của mình vẫn khiến cô sung sướng.

Cô và Nikolaos đến Paphos vào thứ hai của tuần tiếp theo bằng xe của anh. Cô cảm thấy vừa hồi hộp vừa phấn khích khi họ rời khỏi Limassol. Cuộc đời cô thay đổi nhanh đến chóng mặt trong vài tháng vừa qua: cô lên đường đến Cyprus để điều hành một khách sạn lớn, thay vì đang ngồi miệt mài sau bàn làm việc trong phòng kế toán ở London, tính toán với hàng hà các cột số liệu rồi đưa ra lời tư vấn cho khách hàng. Emily phải thừa nhận rằng công việc mới này tuy thú vị hơn, nhưng cũng đầy khó khăn hơn.

Nikolaos liếc qua Emily. “Khi chúng ta đến khách sạn, tôi đề nghị cô nên dành ra vài ngày đầu tiên để làm quen với toàn bộ nhân viên, xem qua các sổ chứng từ, tài chính, và làm quen với cách thức hoạt động của khách sạn. Đừng cố làm nhiều việc quá sớm.”

“Nhưng tôi chỉ muốn bắt tay vào công việc thực tế ngay thôi.” Emily trả lời ngay lập tức. “Và tôi đã thừa biết cách điều hành một khách sạn là như thế nào mà.”

“Mỗi khách sạn sẽ có cách điều hành khác nhau. Cô phải nắm được những tính chất riêng của nó, nếu không mọi chuyện sẽ thất bại ngay từ khi mới bắt đầu.”

“Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ để tôi tự làm mọi việc theo cách của riêng tôi chứ?” cô tỏ vẻ khó chịu. “Rằng tôi sẽ có cơ hội thể hiện khả năng thật sự của mình? Nhưng bây giờ anh lại bắt tôi phải làm theo trình tự của anh.”

Ánh mắt Nikolaos trở nên khó chịu hơn. “Khách sạn này có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với Dimitri. Tôi không muốn nó bị sụp đổ dưới sự bất tài hay thiếu kinh nghiệm của cô.”

Emily cố lấy một hơi thật sâu để sẵn sàng tranh cãi với anh ta, nhưng rồi lại thôi. Cô nghĩ rằng, anh nói đúng, dù khiến cô thấy khó chịu thật. Cô hoàn toàn non nớt và thiếu kinh nghiệm. Sẽ hợp lý hơn nếu bắt đầu từng bước chậm rãi và tiếp nhận bất cứ lời khuyên nào dành cho cô. Vẫn còn rất nhiều thứ phải học, và cô thật sự mong muốn thành công trong việc đó.

Họ đến Paphos vừa lúc giờ ăn trưa, và Emily hoàn toàn bị mê hoặc ngay từ ấn tượng đầu tiên. Những con thuyền được sơn màu sắc neo đậu xung quanh cảng Paphos vốn vẫn được bảo vệ bởi một pháo đài trung cổ phía xa xa. Những con sóng nhỏ dập dềnh trên mặt nước lóng lánh, và những con thuyền lặng lẽ nhấp nhô như thể chúng chỉ muốn lười biếng neo đậu hơn là hướng ra biển xanh bao la ngoài kia. Những khách du lịch ăn uống và trò chuyện ngoài những bàn ăn xếp dọc cảng biển dưới ánh nắng ấm áp, một chú bò nông lịch bạch đi qua lại như thể đây là “nhà” của chú vậy, và không khí trên cảng biển rất hoạt náo và sôi nổi.

Giây lát sau, Nikolaos dừng xe trước một khách sạn nguy nga, lộng lẫy.

“Khách sạn này à?” Emily ngược nhìn tòa nhà to lớn ấy, dè dặt hỏi. “Đây là khách sạn của Dimitri sao?”

“Đây là khách sạn Konstantin, khách sạn cao cấp tiêu chuẩn năm sao. Tôi luôn muốn giữ chất lượng “năm sao” cho khách sạn này, vì vậy tôi không bằng lòng với bất kỳ sự thay đổi nào mà chưa hỏi qua ý kiến tôi.”

Thái độ của anh lại khiến Emily bực mình. “Khi thời gian học kết thúc, thì khách sạn này sẽ thuộc về tôi.” Cô hậm hực nhắc nhở anh. “Khi đó, tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi thích với khách sạn này.”

“Nhưng, trong thời gian này, cô vẫn chỉ làm những gì tôi dặn cô thôi.” Đôi mắt đen của anh xoáy sâu vào cô và cả hai nhìn nhau hồi lâu.

Emily đưa mắt nhìn lảng sang chỗ khác trước. Ánh mắt của anh thật đáng sợ, cô tự nhủ.

Tuy vậy, cô quá hân hoan để không cảm thấy e sợ được lâu. Cô nhanh nhẩu rời khỏi xe, và hướng về phía lối vào khách sạn, định bụng sẽ tham quan từng căn phòng một, từng góc ngách một ở những tầng lầu rộng thênh thang của khách sạn. Đôi mắt cô sáng bừng hơn khi bước vào một tiền sảnh rộng lớn, với trần nhà cao, những phiến gạch lát sàn xinh xắn, và hàng cửa sổ dài mở ra toàn cảnh biển xanh phía xa.

Nikolaos chậm rãi đi theo sau cô. Anh nói điều gì đó với vài người ở tiền sảnh khi họ vào, và Emily chợt nhận ra rằng những nhân viên ở đó bắt đầu nhìn cô với ánh mắt vừa tò mò, vừa có vẻ e sợ, cảnh giác. Ất hẳn Nikolaos đã nói với họ về sự xuất hiện của cô hôm nay, và dường như họ đang tự hỏi nhiều điều về người mới đến này. Cô biết rằng sự non nớt và thiếu kinh nghiệm của cô sẽ chống lại chính cô, và cũng biết rằng cô sẽ phải làm việc thật chăm chỉ để có thể khiến họ tôn trọng và tin tưởng vào cô. Mặt khác, trong cô vốn tràn đầy sự nhiệt tình, và cô cũng chuẩn bị sẵn hơn nửa tá những kế hoạch đang dần hình thành trong đầu.

Vì quá phấn khích, nên cô quyết định không dùng bữa trưa mà dành thời gian còn lại trong ngày để đi dạo quanh khách sạn này, và làm quen với cách bài trí không gian trong khách sạn. Thật sự có rất nhiều điều để khám phá! Khách sạn này có hai nhà hàng, một quán bar giải khát, một dãy cửa hàng nho nhỏ, hai hồ bơi, một trong nhà, một ngoài trời, một phòng tập thể hình, vài sân tennis và squash[11], một phòng xông hơi và bồn tắm jacuzzi[12]. Ngoài ra, khách sạn còn có một salon chăm sóc tóc, một cửa hàng dịch vụ thẩm mỹ cho những khách hàng muốn chải chuốt nhanh chóng, một quán cà phê phục vụ các bữa ăn nhẹ, những lối đi dạo được phủ bởi giàn hoa thoảng hương thơm ngát trong gió, cùng những tán cây tỏa bóng mát dịu dàng như mời gọi giữa buổi trưa oi nồng. Những khu vườn dẫn ra bãi biển, nơi những con sóng xanh trong của miền biển Địa Trung Hải vỗ nhẹ lên bờ cát dài ngút mắt.

[11] Squash: Môn thể thao gần giống quần vợt (tennis), nhưng chơi trong nhà, thường gồm 2 người hoặc 4 người. Trái bóng dùng cho squash thì nhỏ, mềm và ít độ nảy hơn so với bóng tennis.

[12] Jacuzzi: Vốn là tên một công ty chuyên sản xuất loại bồn tắm xoáy thủy lực với mục đích giúp massage, thư giãn. Về sau từ này trở thành một danh từ chung để chỉ các loại bồn tắm massage thủy lực.

Emily cảm thấy phấn khích với những hình ảnh hiện ra trước mắt cô, cô biết rằng việc quản lý một khách sạn tuyệt vời như vậy sẽ là một thử thách lớn nhất từ trước đến giờ mà cô từng phải đối mặt. Tuy vậy, càng về cuối ngày, cô càng cảm thấy như bị choáng ngợp thật sự, và nghĩ rằng cô cần phải nghỉ ngơi một chút, cô cần một thời gian ngắn để làm quen với ý niệm mới, rằng trong chưa đầy một năm tới, cô phải tự mình cáng đáng công việc ở khách sạn tuyệt đẹp này.

Với một chút bất ngờ, Emily nhận ra rằng cô hoàn toàn từ bỏ mọi ý định quay trở về Anh vào cuối năm nay, và tiếp tục công việc thực tập của một cô kế toán viên bình thường. Mặc dù mấy tháng vừa qua là quãng thời gian không dễ dàng chút nào với cô - và hầu hết thời gian ấy đều ít nhất có sự dấn dấp của Nikolaos - cô phải thừa nhận rằng mình yêu thích thời gian ấy ở Cyprus. Từng ngày trôi qua, khiến cô càng cảm thấy thân thuộc hơn với hòn đảo xinh xắn và đáng yêu này. Con người ở đây thật thân thiện, mọi người dường như rất cởi mở - dĩ nhiên, ngoại trừ Nikolaos. Và mặt trời, sự ấm áp, không khí trong lành từ biển cả, tất cả dường như khiến trái tim cô thêm yêu vùng đất mới. Cô như bắt đầu hồi sinh từ khi đặt chân đến đây. Bây giờ những khi cô nhìn chính mình trong gương, cô nhận ra một vẻ mới ánh lên từ làn da, một sắc thái tươi sáng trong đôi mắt xanh tươi trẻ của cô, mái tóc cô như trở nên ngày càng xoăn hơn trước đây, và ánh lên sắc vàng óng dưới ánh nắng trong lành, tinh khiết.

Emily rời khách sạn và bước chậm chậm về phía cảng biển. Mặt trời chậm chậm giấu mình khi hết ngày, để lại vòm trời những vệt màu cam loang lổ rực rỡ. Hình dáng thấp tròn của tòa lâu đài trung cổ hiện ra như vệt tối trong ánh hoàng hôn chói lòa, và những sắc màu của những con thuyền trở nên mờ dần, chìm đi trong ánh sáng rắng chiều đang nhuộm màu bầu trời. Emily nở nụ cười buồn và thoáng chút thất vọng. Đó là những thứ mà tình yêu tạo nên; có vài đôi tình nhân bước về phía hoàng hôn ấy. Chợt cô trở về với thực tại, khi nhận ra Nikolaos bước bên cạnh cô.

“Anh... anh đang làm gì ở đây thế?” Cô trở nên bối rối, lắp bắp nói.

“Tôi chưa ăn tối, và tôi không muốn ăn một mình,” anh bình thản nói. “Cô không ngại dùng bữa với tôi chứ?”

“Ồ... Không.” Cô nói, chỉ mong sao đầu lưỡi đang cuống quýt của cô sẽ tự chủ lại được.

Họ đi dạo cạnh nhau trong im lặng đến lúc họ dừng chân tại một quán cà phê bên bờ biển. Emily cố gắng thư giãn đôi chút. Cô biết rằng cô phải thư giãn nếu như định tiếp tục làm việc với Nikolaos trong những tháng cuối cùng sắp tới. Cô chắc chắn sẽ không thể vượt qua với tinh thần liên tục bất ổn được.

Họ chọn một món ăn đơn giản tên là souvlakia, thịt cừ ướp với nước cốt chanh, được xiên nướng cùng với cà chua, hành tây, một ít ớt tây và dùng kèm với bánh mì pitta[13]. Khi họ dùng bữa xong thì đêm đã xuống, những vì sao lấp lánh như dệt trên bầu trời nhưng huyền và biển đêm lóng lánh ánh trăng bàng bạc phản chiếu trên mặt nước.

[13] Nguyên văn: Pitta bread - tên một loại bánh hình tròn, rỗng ruột, rất phổ biến ở các nước Trung Đông và vùng Địa Trung Hải. Thức ăn thường được dọn trên mặt hoặc nhét vào bên trong bánh.

images

Nikolaos gọi cà phê sau khi ăn xong và ngồi nhìn Emily.

“Bây giờ thì cô đã thấy khách sạn rồi đấy, cô có bị choáng ngợp trước vẻ bề thế của nó không?” anh vẫn muốn thử thách cô, dù rất nhẹ nhàng.

“Không hề.” Cô nói ngay lập tức, cố giấu đi sự thật trong lòng.

“Cô có hiểu cô sẽ làm việc gì sắp tới không? Cô sẽ thực hành công việc từng ngày, từng giờ, cô sẽ phải đưa ra quyết định liên tục, phải đối mặt với hàng loạt vấn đề, từ những thắc mắc nhỏ nhất về hóa đơn tính tiền đến khủng hoảng trầm trọng hơn. Cô sẽ chịu trách nhiệm cho mọi việc, dù là nhỏ nhất, xảy ra với khách sạn, và nếu có điều gì sơ suất, mọi người chắc chắn sẽ đổ tội cho cô ngay lập tức. Cô sẽ phải duy trì chất lượng cao cấp của khách sạn năm sao mà vẫn đảm bảo doanh thu ổn định. Việc đó hoàn toàn không dễ như cô tưởng đâu; khách du lịch đến rồi đi mỗi năm, và một khu du lịch đang được yêu thích năm nay vẫn có thể bị quên lãng vào năm sau.”

“Tôi cá là anh nghĩ rằng tôi không thể làm được bất cứ điều gì trong số những việc anh vừa nói,” Emily nói, đôi mắt biếc của cô ánh lên sự giận dữ.

“Ngược lại là đằng khác,” anh đáp, trong sự ngỡ ngàng của cô, “Tôi bắt đầu nghĩ rằng cô có thể làm được.”

Cô chớp mắt tỏ ra hoài nghi. “Anh vừa nói gì vậy?”, cô hỏi, vì tin chắc rằng cô đã nghe lầm.

Nikolaos im lặng vài giây trước khi cất lời. “Cô ngày càng khác hơn so với với những gì tôi nghĩ trước đây. Cô có cá tính và sự quyết tâm, cô không sợ công việc nặng nhọc, và cô sẵn sàng để học bất cứ điều gì cần phải học. Và mọi người đều thích cô. Tôi trông cách cô làm việc với các nhân viên ở khách sạn, mối quan hệ giữa cô và họ đang rất tốt. Vấn đề của cô, có chăng là việc đôi lúc cô quá nhạy cảm. Cô dễ dàng bị tổn thương nếu ai đó thô lỗ, bắt nạt cô, hoặc lợi dụng cô. Và điều đó sẽ xảy ra,” anh cảnh báo. “Cô hãy nhớ vấn đề mà cô gặp phải với Ron Carson, gã khách say xỉn ở Limassol. Mọi khách sạn đều có một tỉ lệ nhất định về số khách hàng rất khó chịu. Tuy chỉ là một số ít thôi, nhưng những khách hàng đó mang đến những rắc rối mà cô sẽ phải đối mặt và giải quyết.”

“Tôi sẽ giải quyết những dạng khách hàng đó,” Emily khẳng định chắc nịch. “Hãy xem cách tôi làm.”

“Ừ, tôi nghĩ rằng tôi sẽ xem.” Nikolaos nói với một giọng mềm mỏng đến mức đáng kinh ngạc. “Tôi nghĩ rằng việc xem xét cách cô làm việc trong những tuần sắp tới sẽ rất thú vị đấy.”

Nói xong, anh trả tiền bữa ăn rồi đứng dậy. Anh quay người chuẩn bị đi, kèm theo cái nhìn qua đôi mắt sâu thẳm, đen láy lướt qua cô, khiến Emily chột rùng mình, mặc dù không khí buổi tối vẫn ấm áp dịu nhẹ. Rồi anh bước đi, và cô nhận ra đôi môi cô mấp máy một cách khó khăn khi nhìn bóng anh khuất dần.

Cô đưa mắt chậm chậm nhìn về phía những bàn ăn được xếp bên ngoài quán cà phê. Đến lúc đó, cô mới nhận ra rằng cũng có một người đang nhìn Nikolaos bước đi, như cô. Một dáng người với làn da sẫm màu, gần như chìm khuất trong bóng râm, đang ngồi ngay ngoài khoảng ánh sáng hắt ra từ quán cà phê. Emily chỉ có thể nhận ra sắc mặt nhợt nhạt của người đó như đang dõi theo bước chân của Nikolaos. Đoạn gương mặt nhợt nhạt ấy quay lại hướng Emily và cô cảm thấy ánh mắt người ấy cũng nhìn cô đầy dò xét.

Cô xoay người lại một cách khó khăn trên ghế. Tại sao người đó lại theo dõi cô và Nikolaos.

Emily nghĩ rằng chỉ có một cách để giải đáp thắc mắc ấy. Đó là đến gặp và hỏi thẳng trực tiếp. Cô không ngừng suy nghĩ rằng liệu đó có phải là cách thông minh để làm không, nhưng cô vẫn đứng dậy, và đi về phía người lạ mặt kia. Người đó trông thấy vậy, nhanh chóng đứng bật dậy, xoay người vội vàng bỏ đi. Trong phút chốc đó, Emily cũng kịp nhận ra đó là một phụ nữ. Cô ta có mái tóc đen, mặc quần jean đen và áo sơ mi đen, như thể cô đến đây đêm nay với một ý đồ là ngụy trang và ẩn mình hoàn toàn trong bóng tối.

Emily không chạy đuổi theo cô ta. Thứ nhất là vì hôm nay là một ngày làm việc dài và cô cảm thấy quá mệt mỏi rồi. Mặt khác, người phụ nữ ấy đã nhanh chóng lẫn vào đám đông du khách và dân địa phương ở bờ kè lúc này đang dùng bữa tối hay chỉ đơn giản đang tận hưởng không khí trong lành của cảng biển về đêm.

Đôi chân mày màu nhạt của Emily cau lại lần nữa với vẻ thắc mắc. Người phụ nữ ấy là ai? Một người bạn gái cũ của Nikolaos, chợt nhìn thấy anh và khá sửng sốt vì sự xuất hiện bất ngờ của anh chăng? Cô cho rằng đó là một lý do hợp lý nhất. Emily hoàn toàn có thể hiểu được ánh nhìn của Nikolaos có thể khiến toàn bộ hệ thần kinh người khác hoàn toàn tê liệt hoạt động.

Trong suốt vài tuần sau đó, Emily không có thời gian để nghĩ ngợi về người phụ nữ bí ẩn đã theo dõi cô và Nikolaos trên bến cảng hôm đó. Cô nghĩ rằng cô đã làm việc rất nhiều khi còn ở khách sạn của Nikolaos ở Limassol, nhưng đó không là gì nếu so sánh với thời gian làm việc bây giờ.

Cô làm theo những lời khuyên của Nikolaos, và dành một vài một ngày đầu tiên mới đến chỉ để làm quen với nhân viên, công việc của khách sạn, và học về những cấu trúc tính toán tài chính. Vì khách sạn này rất lớn và số lượng nhân viên phục vụ cho nó cũng đủ khiến những việc ban đầu đó trở nên rất mệt nhọc. Emily giải quyết những công việc một cách từ từ, dành thời gian nói chuyện với tất cả mọi người, từ những cô lao công dọn phòng, đến những vị quản lý cấp dưới đang đảm trách những công việc khác nhau của khách sạn.

Ngay từ buổi đầu, Emily đã biết rằng cô sẽ phải thể hiện sự quan tâm và tận tình. Một số nhân viên lớn tuổi và giàu kinh nghiệm sẽ dễ dàng không bằng lòng việc cô ngồi thẳng vào vị trí cao nhất của khách sạn. Và những nhân viên trẻ hơn sẽ không muốn phục tùng mệnh lệnh từ người nào nhỏ tuổi hơn họ. Tuy nhiên, điều đó không quá khó khăn như cô nghĩ. Sự hoạt động của khách sạn có trở nên nhịp nhàng và hiệu quả hay không, tùy thuộc gần như hoàn toàn vào thái độ của đội ngũ nhân viên. Họ làm việc cùng nhau trong sự hào hứng đầy thân thiện, cởi mở và Emily ngạc nhiên nhận ra mọi người nhiệt tình với cô trong những ngày đầu đầy lóng ngóng. Và dĩ nhiên là Nikolaos luôn có mặt đúng lúc để giúp cô những lời khuyên cần thiết và hướng dẫn cô khi đối mặt với những khó khăn trong công việc.

Cô nhận ra những hiểu biết về cấu trúc tài chính giúp ích rất nhiều cho cô. Nhờ tìm hiểu kỹ những chứng từ tài chính, cô có thể nhận biết ngay lập tức lĩnh vực nào khách sạn có lợi tức cao nhất, lĩnh vực nào vẫn cần những sự cải tổ, và cách thức mà những bộ phận khác biệt có thể hoạt động nhịp nhàng, đồng bộ với nhau để tăng doanh thu chung.

Sau những tuần đầu tiên, cô cảm thấy như kiệt sức, nhưng tự tin rằng cô đã hiểu rõ cách thức khách sạn hoạt động, đặc thù riêng của nó, và thái độ của đội ngũ nhân viên nói chung. Bây giờ, cô đã sẵn sàng để giải quyết những vấn đề khó khăn thật sự - đảm nhận trọng trách điều hành một khách sạn, và thực hiện một, hai ý tưởng mà cô đã dự định trước để cải tiến chất lượng khách sạn.

Tuy nhiên, vào sáng thứ hai, khi cô sẵn sàng để bắt đầu công việc, Nikolaos đột ngột bước vào văn phòng cô và ngồi lên mép bàn làm việc.

Đôi mắt đen của anh nhìn thẳng vào gương mặt cô, và tỏ ra có chút khó chịu. “Trông cô như thiếu ngủ mấy ngày liền vậy.”

“Tôi rất bận rộn.” Cô đáp.

“Quá-bận-rộn. Tôi đâu có nói cô sẽ phải cố gắng học tất cả mọi thứ trong vài tuần đầu tiên này đâu.”

“Vậy anh nghĩ rằng tôi nên để khách sạn tự hoạt động trong khi tôi ngồi chơi xơi nước, tận hưởng ánh mặt trời cả ngày sao?”

“Không, không cần thiết đến mức đó. Cô cần sự nghỉ ngơi.” Anh nghĩ trong giây lát rồi tiếp. “Tôi định đi thăm dì tôi chiều nay. Cô có thể đi cùng tôi.”

Emily sững sờ nhìn anh. “Nhưng tôi nghĩ rằng không ai trong gia đình anh muốn gặp tôi cả chứ?”

“Có vài người tò mò muốn gặp cô thôi.” Nikolaos nói, giọng khô khốc. “Có lẽ đã đến lúc cô nên gặp một vài người họ hàng của cô rồi đó.”

“Họ không phải là họ hàng của tôi.” Emily nhắc anh. “Tôi không phải người trong dòng họ Konstantin, tôi thậm chí còn không đổi họ của tôi khi Dimitri lấy mẹ tôi nữa mà.”

“Nhưng cô vẫn có mối quan hệ với dòng họ Konstantin nhờ vào cuộc hôn nhân đó. Vì thế cô cũng là một thành viên của gia tộc này rồi.”

Emily ngạc nhiên nhận ra cô cũng thích ý nghĩ rằng cô thuộc về gia đình này. Cô cũng có rất ít họ hàng, nên có thêm vài người thân mới sẽ thật tuyệt làm sao.

Nhưng cô lại do dự lắc đầu. “Tôi không thể đi thăm dì anh được, tôi vẫn đang rất bận.”

“Không, cô không bận gì cả.” Nikolaos nhẹ nhàng nói. “Tôi rủ cô đi buổi trưa thôi. Cô vẫn còn buổi sáng để giải quyết những việc cần thiết trước, và để cho cô cảm thấy sẵn sàng.”

“Tôi thật sự không thể đi được.” Emily nhắc lại, dù ít cương quyết hơn lúc ban đầu. Cô biết rất rõ rằng cô sẽ chịu đựng sự chào đón lạnh nhạt nếu đến thăm người dì của Nikolaos. Đến nay, ngoại trừ Nikolaos, một người nữa trong dòng họ Konstantin mà cô từng gặp chính là Sofia, và cuộc gặp gỡ hôm ấy không mang đến chút thành công nào! Nhưng, nếu có một chút may mắn, cô hy vọng rằng dì của anh là một người dân đảo Cyprus chính gốc, thân thiện và cởi mở - và là một “mỏ” thông tin quý giá cho cô. Emily bắt đầu nhận ra rằng vẫn còn rất nhiều điều mà cô khao khát tìm hiểu về những người trong dòng họ Konstantin, và đặc biệt là về... Nikolaos.

“Tôi sẽ đón cô lúc 1 giờ,” Nikolaos nói với cô với giọng trầm ấm, dịu dàng. “Cô chắc chắn phải sẵn sàng đúng giờ đấy!”

Ngay lập tức, Emily vui hẳn lên khi nghĩ đến việc anh gạt đi sự từ chối của cô khi này. Nikolaos nói đúng, cô thật sự cần một sự nghỉ ngơi sau công việc. Và đơn giản là cô không thể bỏ lỡ cơ hội được gặp gỡ một người trong gia đình anh.

Cô nhanh chóng hoàn tất các công việc của buổi sáng, nuốt vội mẩu sandwich và nhấp một ít cà phê, rồi vội vàng thay đồ. Sau một thoáng suy nghĩ, cô chọn một áo trắng, cùng một váy xanh biển, và một đôi giày đế bằng. Cô bắt mình uốn lượn vài lọn tóc cho gọn gàng nhờ vài kẹp tóc lớn. Đoạn cô đến gặp Nikolaos.

Khi anh nhìn thấy cô tiến lại gần, đôi chân mày anh cau có tỏ vẻ khó chịu. “Trông cô như học sinh trung học vậy,” anh nhận xét, rõ ràng anh không hài lòng về trang phục của cô. “Tại sao cô lại ăn mặc như vậy?”

“Tôi nghĩ rằng dì của anh lớn tuổi, và có thể là bảo thủ. Tôi chỉ muốn trông có vẻ... ừm... lịch sự, đàng hoàng.” Cô ngượng ngùng trả lời.

Nikolaos nở một nụ cười khó khăn, khiến gương mặt anh thay đổi chút ít. “Dì tôi không quá lớn tuổi và càng không bảo thủ đâu. Chúng ta chỉ còn ít phút nữa thôi. Em hãy đi thay bộ đồ nào khác giúp em trông lớn hơn tuổi mười sáu đi. Tôi không muốn mọi người nhìn vào tôi với ánh mắt chế nhạo vì cho rằng tôi đang dụ dỗ một đứa con nít bằng nửa số tuổi của tôi đâu.”

Mặt Emily chợt đỏ ửng lên, cô không hiểu tại sao cô lại đỏ mặt ngại ngùng như vậy, nhưng có lẽ hợp lý khi viễn cảnh Nikolaos muốn tán tỉnh cô khiến tâm trí cô trở nên bối rối một cách lạ lùng như vậy. Cô lăm bắm điều gì trong miệng, trước khi vội vã quay lưng trở về phòng mình.

Mười phút sau, cô trở lại trong chiếc váy ngắn ôm vòng eo thon gọn của cô, một chiếc áo không bó sát, thấp thoáng vòng ngực căng đầy, vốn khá lạ đối với một vóc người thon thả như cô, và đôi giày cao gót khoe đôi chân rám nắng chút ít. Mái tóc vàng óng của cô, xõa nhẹ tự do những lọn bông bồng bênh và gương mặt cô vừa đánh chút son phấn, điểm xuyết cho hàng mi dài, đôi mắt xanh biếc và đôi môi căng mọng của cô.

Trong thoáng chốc, Nikolaos có vẻ ngỡ ngàng trước sự thay đổi diện mạo này. Đôi mắt đen láy của anh như sáng hẳn lên và vẻ miệng cau có khi này nhường chỗ cho sự thoải mái, dễ chịu. Đoạn, anh nhanh chóng lấy lại tự chủ.

“Chúng ta đi thôi.” Anh nhẹ nhàng nói. “Tôi không muốn trễ hẹn.”

Sau khi đã ngồi vào cạnh anh, Emily thắc mắc. “Dì anh sống ở đâu vậy?”

“Vài kilomet về hướng bắc, trong khu biệt thự của tôi ở Vịnh San Hô[14].”

[14] Vịnh San Hô (CoralBay): Tên một khu du lịch nghỉ dưỡng nổi tiếng, cách thành phố Paphos 6km về hướng Bắc, có bãi biển cát trắng mịn dài hơn 600m.

images

“Anh có biệt thự à?” Emily ngạc nhiên hỏi.

“Thế cô nghĩ rằng tôi ở trong khách sạn hoài sao?” Anh lạnh lùng đáp.

“Không, ý tôi không phải thế... ưm... thật ra, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc đó.” Cô thú nhận.

“Tôi có một căn nhà ở dãy núi Troodos, và vài căn hộ khác ở Limassol, Nicosia, London và Paris nữa.”

“Vây rất nhiều căn nhà bị bỏ không khi anh không dùng chúng.” Cô nói, vẻ không hài lòng.

“Ồ, hiếm khi nào chúng bị bỏ không lắm,” Nikolaos nhắc nhở. “Những thành viên khác trong gia đình tôi luôn dọn đến ở ngay khi tôi vừa dọn đi. Dì tôi cũng hiện đang ở biệt thự của tôi, như tôi đã từng kể với cô rồi, hai người anh em họ của tôi hiện đang sống tại căn hộ ở Nicosia, một bà di khác thì đang ở tại căn hộ Limassol trong lúc nhà của dì ấy đang được sửa chữa lại. Và những căn hộ ở London và Paris đều dành cho những thành viên trẻ tuổi của đang du học ở tạm vài tháng, có lẽ đang học ngoại ngữ.”

“Thế còn căn nhà của anh ở dãy Troodos?”

Nikolaos im lặng, không trả lời câu hỏi của cô ngay. “Cha tôi sống ở đó.” Cuối cùng anh lên tiếng, với một sắc giọng rất khác.

Emily có thể nhận ra từ sự thay đổi trong thái độ của anh, rằng cô vô tình chạm vào vùng nguy hiểm. Cô cũng nhớ ra là anh chưa từng một lần nhắc về cha của mình, điều này thật lạ vì gia đình có vai trò rất quan trọng với anh. Cô cũng muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng rồi lại thôi. Rõ ràng có vấn đề gì đó giữa Nikolaos và cha anh, và đó không phải là việc để cô tìm hiểu.

Họ không mất nhiều thời gian để đến vịnh Coral. Những quả đồi thấp thoáng phía xa, và vịnh Coral được bao bọc bởi những vách núi đá trắng, với bờ cát hồng nhạt trải thoải thoải hướng ra phía biển xanh trong. Vì lúc này không phải là mùa cao điểm du lịch, nên bãi biển không quá đông đúc, và không gian bao la của vịnh này bảo đảm rằng luôn có đủ chỗ cho mọi người.

Ngôi biệt thự của Nikolaos là một tòa nhà trắng thanh thoát, trải dài trên viền vách núi, những khung cửa sổ uốn cong to rộng nhìn ra vịnh, gần sát biển. Emily ước gì hai người họ ở đây đến tận buổi chiều, để cô có thể ngồi bên những vòm cửa sổ đó và ngắm nhìn hoàng hôn tuyệt đẹp mà bãi biển này vốn nổi tiếng nhờ đó.

Bên trong ngôi biệt thự hơi lạnh, hoàn toàn trái ngược với ánh nắng ấm áp, rực rỡ đang chiếu vào. Cô cảm thấy vui vì điều đó. Bất cứ lúc nào bên cạnh Nikolaos đều khiến cô cảm thấy bồi hồi, xao xuyến.

Nikolaos dẫn cô vào căn phòng rộng ở dãy sau ngôi biệt thự, nơi có thể nhìn ngắm khung cảnh lộng lẫy của vịnh Coral. Tuy vậy, cô nhận ra một người phụ nữ đáng người đầy đặn, đang mỉm cười bên cửa sổ.

“Dì Anna, đây là Emily Peterson, con riêng của vợ Dimitri” Nikolaos nói một cách kính trọng với người phụ nữ ấy. “Emily, đây là dì Anna.”

“Kalimera (Chào dì)” Emily hơi rụt rè chào. “Pos iste (Dì khỏe không ạ)?”

“Kala, efkharisto, ke sis (Vẫn khỏe, cảm ơn cháu, cháu khỏe chứ)?”

“Vâng, cháu cũng bình thường” Emily tiếp tục trả lời bằng tiếng Hy Lạp.

“Chúng tôi đều rất buồn khi nghe về sự ra đi của Dimitri, ông ấy vốn được mọi người yêu mến. Con hẳn rất nhớ ông ấy. Nhưng thật là tuyệt khi con đến Cyprus này, quê hương của ông ấy.”

“Efkaristo (Cảm ơn)...” Emily tiếp lời, nhưng Nikolaos vội ngắt lời cô.

“Emily, không cần phải cố gắng nói tiếng Hy Lạp làm gì. Dì tôi rất giỏi tiếng Anh đấy.”

“Emily không phải đang cố,” dì Anna nói ngay lập tức. “Cô bé nói tiếng Hy Lạp tốt lắm. Và dì nghĩ rằng cô ấy còn có thể dạy con vài bài học về phép lịch sự đó, Nikolaos.”

“Emily đã dạy con vài thứ rồi, thưa dì,” Anh nói, giọng dịu đi. “Mắt cá chân dì đã đỡ hơn chưa dì Anna?”

Dì Anna vén chiếc váy màu sáng của bà để lộ ra mắt cá chân lạnh lặn một cách đầy bất ngờ. “Vết sưng đã hoàn toàn biến mất rồi,” bà nói, lộ rõ vẻ hài lòng. “Ta có thể đi dạo xuống bãi biển và trở về sáng nay.”

Emily chớp mắt ngạc nhiên, bởi vì cô nhìn xuống đoạn đường mòn dẫn xuống bãi biển qua lớp kính cửa sổ. Đoạn đường ấy rất dốc, và thậm chí một người có đôi chân hoàn toàn mạnh khỏe cũng phải khó khăn để xuống được đến đó.

“Sao mắt cá chân của dì bị đau vậy ạ?” Cô hỏi dì Anna.

Nikolaos trả lời thay. “Dì tôi quyết định học lướt sóng.”

Lần này, đôi mắt Emily gần như rơi ra ngoài, nhưng dĩ nhiên điều đó không xảy ra, để tưởng tượng người phụ nữ trung niên đầy đà này trên ván lướt sóng.

“Những bài học lướt sóng đầu tiên thật sự có ích.” Dì Anna tỏ vẻ bực mình. “Tai nạn thật ra không phải do lỗi của ta. Một lớp sóng từ phía mũi một con tàu khác hất mạnh về phía ta, và ta đã không kịp trông thấy nó đến khi mọi chuyện trở nên quá muộn. Nhưng lần tới, ta sẽ không mắc sai lầm ấy nữa đâu.” Bà tự tin nói.

“Dì sẽ vẫn tiếp tục học lướt sóng chứ?” Emily nói với một sự ngưỡng mộ.

“Dĩ nhiên rồi,” Bà tiếp tục. “Mọi người đôi lúc nên thử trải nghiệm một điều gì đó mới. Nếu con không thử cái mới, con sẽ cảm thấy già nua và buồn chán cho mà xem.”

“Con chắc rằng chưa ai từng khiến dì buồn chán đâu,” Nikolaos nói, đôi chân mày anh nhướng cao.

“Và họ sẽ không bao giờ làm được điều đó,” dì nói đầy quả quyết. “Dì sẽ học lướt thuyền buồm vào năm sau. Dì ngồi bên cửa sổ này, ngắm nhìn mọi người lướt thuyền buồm ngoài vịnh, và trông có vẻ thú vị đấy. Con biết chơi lướt thuyền buồm không?” Bà hỏi Emily.

“Ồ... dạ không.” Emily thú thật. “Nhưng con luôn muốn thử một lần xem sao.”

“Chúng ta có thể học môn đó cùng nhau.” Dì Anna đề nghị.

“Con thật sự thích điều đó lắm. Con đã ở đây gần 3 tháng rồi, nhưng vẫn còn quá nhiều thứ mà con vẫn chưa làm hay nhìn thấy.”

“Nikolaos, con phải sắp xếp thêm nhiều dịp nghỉ ngơi cho chính con và Emily đấy. Con phải dành thời gian để dẫn cô bé đi chơi vòng quanh đảo nữa chứ.” Dì Anna nói như ra lệnh.

“Vâng, thưa dì.” Nikolaos nói với chút không hài lòng, như thể anh đã quen với việc nhận mệnh lệnh từ dì anh. Đoạn anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Con phải gọi vài cuộc điện thoại. Dì có phiền không nếu con để hai người ở lại nói chuyện trong vòng nửa tiếng nhé.”

“Dĩ nhiên là không phiền rồi. Ta có thêm dịp trò chuyện cùng cô bé Emily này.”

Nikolaos rời phòng, và dì Anna dành thêm 15 phút để tìm hiểu về Emily một cách khéo léo. Những câu hỏi của bà được đưa ra theo những cách mà Emily không cảm thấy khó chịu khi trả lời chúng. Cuối cùng, Emily cười toe.

“Ất hẳn dì biết gần như mọi thứ về con rồi đó. Vì sao dì lại quan tâm đến con như vậy?”

“Bởi vì đây là lần đầu tiên Nikolaos dẫn một người phụ nữ về nhà. Dĩ nhiên là ngoại trừ con bé Sofia rồi.”

Emily khẽ nhún vai. “Có lẽ anh ấy muốn giữ bí mật cuộc sống riêng tư”.

“Nikolaos muốn giữ mọi thứ trong sự kín đáo riêng tư của nó,” bà khẽ thở dài. Đoạn, đôi mắt bà sáng bừng trở lại. “Nhưng con không hiểu ta đang nói gì sao? Ở Cyprus, nếu một người đàn ông dẫn một phụ nữ về nhà anh ta như vậy, điều đó vô cùng đặc biệt.”

“Ồ, không phải đâu di ơi!” Emily nói ngay, trống ngực đập liên hồi. “Di nhầm lẫn rồi. Chẳng có gì đặc biệt cả đâu. Anh ấy chỉ muốn đưa con đến đây vì nghĩ rằng con đã làm việc quá căng thẳng và cần thư giãn một chút.”

Di Anna tỏ ra thất vọng. “Con chắc không? Chỉ một người phụ nữ thật đặc biệt mới được mời đến nhà nó, và dẫn về giới thiệu với ta, người thân ruột thịt nhất của nó, ngoài bố mẹ nó ra.”

Nhưng Emily không muốn tin rằng lời mời của Nikolaos dẫn cô đến đây có ý nghĩa gì khác ngoài lời mời thông thường. “Không có điều gì đặc biệt đâu, thưa di.” Cô lặp lại quả quyết. Đoạn, như muốn chuyển chủ đề quanh chông, cô nói tiếp. “Thế mối quan hệ giữa di và anh Nikolaos cụ thể là như thế nào ạ?”

“Mẹ nó là chị ruột của ta.” Di Anna đáp.

“Là chị của di sao?” Emily ngỡ ngàng. “Nhưng con nghĩ... ý con là không ai nói như vậy cả, nhưng con cho rằng...”

“Cho rằng sao?” Di hỏi lại.

“Ồ... con cho rằng mẹ anh ấy đã mất”, cô lúng túng nói.

Giọng di Anna đột nhiên trở nên đau buồn. “Nikolaos đối xử với mẹ nó cứ như thể bà ấy đã qua đời vậy. Đó là một câu chuyện buồn, rất buồn. Và dĩ nhiên đó cũng là một vụ bê bối lớn trong gia đình ta.”

“Con có biết về việc Dimitri hủy bỏ hôn ước với mẹ của anh Nikolaos. Và cả việc bà ấy đã lấy anh trai Dimitri thay vào đó, nhưng nó đã không thành.”

“Đúng vậy.” Di Anna đồng ý. “Nhưng vài năm sau đó, mẹ của Nikolaos thật sự rung động một lần nữa. Lần này là với một người Mỹ, đến đây vào kỳ nghỉ. Đó là một trong những mối tình “sét đánh”. Và khi ông ta trở về Mỹ, thì Eléni - mẹ Nikolaos - cũng đi cùng ông ta.”

“Bà ấy bỏ đi à?” Đôi mắt Emily mở to vì cô biết rõ vai trò quan trọng tuyệt đối của gia đình Konstantin ở Cyprus này. “Bà ấy đã bỏ chồng và con trai mình?”

Di Anna gật đầu một cách buồn bã. “Nikolaos khi ấy mới lên mười hai tuổi, không còn nhỏ nữa nhưng vẫn chưa đủ trưởng thành. Đó là một giai đoạn cực kỳ khó khăn, khi mà nó trải qua những chuyện ấy dồn dập. Nó không bao giờ tha thứ cho mẹ nó, cắt đứt mọi liên lạc với bà ấy. Nó xé bỏ những lá thư bà ấy gửi, không nói nửa lời trên điện thoại khi bà ấy gọi. Thậm chí, hôm nay, nó còn không nhắc gì đến tên bà ấy. Và cha nó thì...” Di Anna thở dài thườn thượt. “Cha nó hoàn toàn thay đổi từ khi Eléni bỏ đi. Đó là một lý do khác mà vì sao Nikolaos lại căm ghét mẹ nó như vậy.”

“Và cũng là lý do tại sao anh ta lại rất cay nghiệt về tình yêu,” Emily gần như tự nói với chính mình. “Anh ấy đã thấy được rằng, khi tình yêu nằm ngoài tầm kiểm soát, thì sẽ mang lại kết cục đau đớn như thế nào.”

“Nhưng sống mà không có tình yêu thì cũng đau khổ chứ.” Di Anna lắc đầu.

“Nhưng... anh ấy thích Sofia mà, phải không di?” Emily hỏi, giọng ngập ngừng.

Di Anna khịt khịt mũi. “Sofia! Cô ta không xứng đáng với Nikolaos. Con bé ấy đến với Nikolaos vì những toan tính riêng, vì sự giàu có, địa vị, công danh của Nikolaos. Ta đã nói với Nikolaos không biết bao nhiêu lần rồi, rằng nó sẽ hối tiếc cả cuộc đời này nếu nó cưới con bé ấy làm vợ.”

Emily nuốt nước bọt đầy khó khăn. “Và... và liệu anh ấy có lấy cô ta không hử di?” Hỏi xong câu đó thật sự là một việc hết sức khó khăn cho Emily.

“Ta không biết,” di Anna tỏ vẻ u sầu. “Từ khi còn là những đứa trẻ, chúng được gửi gắm niềm tin rằng một ngày nào đó, chúng sẽ cưới nhau, điều đó thật dễ hiểu đối với gia đình này. Nhưng nó sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu cưới được ai đó, như con chẳng hạn,” di tiếp tục, đôi mắt tinh anh sáng hẳn lên. “Ta nghĩ rằng ta sẽ nói với nó trước khi nó đi.”

“Không... đừng thưa dì.” Trong thoáng chốc, Emily trở nên hoảng loạn. “Con không... ý con là... con không muốn...”

“Dĩ nhiên là con muốn.” Dì Anna ngắt lời cô. “Ta có thể cảm nhận được điều đó qua cách mà con nhìn Nikolaos. Nhưng, đừng lo,” bà từ tốn nói tiếp. “Ta sẽ không nói nó đâu, nếu con thật sự không muốn. Dù sao thì, có lẽ nó cần phải tự tìm kiếm điều gì đó cho nó chứ.”

“Con cần phải tìm kiếm gì vậy thưa dì?” Nikolaos hỏi, khi anh vừa bước vào phòng.

Emily trở nên tái mặt, và đưa ánh nhìn cầu cứu về phía dì Anna.

“Không có gì quan trọng đâu cháu.” Dì Anna nói. Đoạn bà nhắc lại. “À, phải. Nó rất quan trọng.” Bà tự sửa lời mình. “Nhưng chính con sẽ phải tự khám phá ra điều đó quan trọng như thế nào.”

“Dì tôi luôn thích đánh đố.” Nikolaos quay sang Emily, giọng lạnh lùng. “Cô có chút ý kiến nhỏ xíu nào về điều dì ấy đang nói không?”

“Không, tôi không biết.” Cô nói dối, với hy vọng rằng vẻ bối rối đã biến mất khỏi gương mặt cô.

Nikolaos nhìn cô đầy tò mò, nhưng theo như cô hy vọng, anh không nghi vấn thêm gì về cô nữa.

Họ ở chơi tại biệt thự thêm một lúc, Nikolaos và dì của anh nói chuyện rất thoải mái, còn Emily ít khi tham gia vào cuộc trò chuyện giữa họ. Và khi họ rời khỏi đó, cô vẫn còn chút hoảng hốt, và nhịp thở vẫn chưa trở lại bình thường.

Cô vẫn đang bối rối. Nếu dì Anna có thể đoán ngay tình cảm của cô dễ dàng như vậy, thì liệu bao lâu nữa Nikolaos sẽ phát hiện ra? Vả lại cô hoàn toàn không giỏi trong việc giấu bí mật trước anh. Chỉ cần cô buột miệng, thì sẽ như thế nào đây? Cô chột rùng mình. Cô chột tưởng tượng phản ứng của Nikolaos khi ấy sẽ ra sao. Hoặc giả, thậm chí tệ hơn nữa, anh ta cười to, và nghĩ rằng mọi chuyện chỉ là một trò đùa.

Nhưng Emily đã nhận biết rằng không chút gì là buồn cười trong tình yêu dành cho Nikolaos Konstantin cả.

Cô đã đến hòn đảo của nữ thần Aphrodite, hòn đảo của tình yêu, cô chưa bao giờ nghĩ rằng phép nhiệm màu của nữ thần có thể chạm vào cô. Nhưng bây giờ, điều đó đang khiến cho cô hết sức bất ngờ, phấn khích một cách ngớ ngẩn, và lo lắng cực độ.

7. Chương 7

Mình chắc là mình không phải lòng anh ấy mà, chỉ là bị mê hoặc thôi; đó không thể là tình yêu.

Emily dành cả một nửa buổi tối để tự chối đây đẩy một điều đã quá rõ ràng với cô trong suốt thời gian dài vừa qua. Và khi cô từ bỏ việc cố phủ nhận điều đó, cô thử suy nghĩ khác.

Được rồi, mình có thể - thích anh ta nhiều hơn là mình nên thế, nhưng nó sẽ chẳng dẫn mình đến đâu cả, cho nên cách tốt nhất là quên đi thôi.

Nghe có vẻ hay hơn. Cô rất giỏi quên đi một chuyện gì đó. Cô đã quên - thực sự gần như lãng quên - những trận đòn bạo lực đã phá hỏng những ngày thơ bé. Chắc là cô cũng có thể làm thế với cảm xúc mê muội ngốc nghếch người anh họ của mình, Nikolaos chứ?

Emily thở dài, và nhắm mắt lại. Có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng quên đi nếu như anh chưa từng hôn cô, chưa từng khiến cho sự nhức nhối cháy bỏng trong cơ thể của cô bùng nổ và đến giờ vẫn còn âm ỷ. Cô tự nhủ phải ngủ đi vì ngày mai còn cả một lượng công việc đồ sộ, và cô sẽ không bao giờ có thể hoàn thành nếu như vừa làm vừa gật gà gật gù.

Cuối cùng thì cô cũng chập chờn ngủ được vài giờ trước khi bình minh đến. Cô thức dậy ngay lúc mặt trời đang từ từ nhú lên, vừa ngáp vừa bước chân trần ra phía cửa sổ với cặp mắt trĩu nặng.

Cô đã tự chọn cho mình một căn phòng nhìn ra khu cảng nhỏ ở Paphos. Vào lúc này, khi cô đang đứng bên cửa sổ, ánh nắng ban mai chiếu những tia sáng long lanh xuống mặt nước ở bến cảng, cô có thể nhìn thấy những người đàn ông đang kiểm tra lưới và các thiết bị, sẵn sàng ra khơi trên con tàu đánh cá. Những chiếc bàn được đặt bên cạnh bờ biển, sẵn sàng cho bất cứ ai muốn thưởng thức bữa sáng của mình trong ánh mặt trời ấm áp. Xa xa ngoài bến cảng, biển yên bình, trời quang đãng phản chiếu xuống mặt nước trong vắt một màu xanh thiên thanh. Sự tĩnh lặng chỉ bị phá vỡ bởi đôi chiếc thuyền nhẹ lướt để lại những vệt dài vàng óng khi mái chèo nhẹ nhàng khua, chạm vào những tia nắng lấp lánh.

Emily cảm thấy cảnh vật thanh bình đang chậm chậm xoa dịu hệ thần kinh căng thẳng của cô. Trong một động thái thúc giục bất chợt, cô nhanh chóng tắm rửa thay đồ, rời khỏi khách sạn và tản bộ về phía cảng.

Trời vẫn còn rất sớm và chỉ có một số khách lai vãng. Cô ngồi xuống một chiếc bàn, gọi một tách café, rồi mơ mộng nhìn ra xa khơi. Rồi thì cũng đến lúc tách café được uống hết, cô miễn cưỡng quyết định đã đến lúc phải trở về khách sạn. Cô có rất nhiều việc phải làm, không thể cứ ngồi đây và nghĩ ngợi mông lung.

Cô đang chuẩn bị đứng dậy thì chợt nhận ra có ai đó đang nhìn mình. Và nhìn một cách có chủ ý. Emily quay đầu lại để tìm xem ai đang theo dõi, ánh mắt cô dính chặt vào một người phụ nữ tóc đen ngồi cách đó mấy bàn, tuổi đã trung niên nhưng bà vẫn rất đẹp.

Vì lý do nào đó, cô hoàn toàn chắc chắn đó chính là người phụ nữ đã nhìn chăm chăm vào cô và Nikolaos trước đây, vào cái đêm cô đến Paphos. Nhưng bà ấy là ai? Và bà ấy muốn gì?

Emily đã quyết lần này nhất định cô sẽ không để bà ấy có cơ hội chạy trốn nữa. Cô đang định sẽ đi thẳng đến đó và hỏi cho rõ chuyện gì xảy ra.

Nhưng trước khi cô kịp rời khỏi ghế thì người phụ nữ đã đứng dậy tiến về phía bàn Emily.

“Tôi có thể ngồi chứ?” chất giọng bà ấy rất đẹp và trầm ấm.

“À vâng, tất nhiên là được”, Emily trả lời, lòng đang tự hỏi tất cả chuyện này là sao.

“Cô là Emily Peterson đúng không?”, bà hỏi.

“Làm sao bà biết tên tôi?”, Emily thắc mắc.

“Tôi hỏi vài người trong khách sạn. Họ cho tôi biết về cô. Cô là con riêng của vợ Dimitri, và cô đến Paphos này để tiếp nhận khách sạn của ông ấy”.

Giờ thì Emily bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu. Cô không thích người lạ nhúng mũi vào chuyện riêng tư của mình.

“Sao bà lại có hứng thú với tôi?”, cô nhăn mặt.

“Bởi vì đã có vài lần tôi nhìn thấy cô đi cùng với... với Nikolaos. Và tôi muốn... tôi cần... cô giúp tôi”.

Người phụ nữ có chút ngập ngừng khi nhắc đến tên của Nikolaos, hình như bà cảm thấy thật khó khăn để thốt ra cái tên đó. Trái tim Emily bắt chợt chùng xuống. Dự đoán ban đầu của cô chắc chắn là đúng; người phụ nữ này, cho dù lớn tuổi hơn Nikolaos, nhưng bà hẳn là người tình cũ của anh. Có phải bà nghĩ rằng cô đang bước vào thế chỗ của bà ấy? Chuyện này có khi nào chuyển biến xấu không đây?

“Coi nào”, Emily trả lời chắc nịch, “tôi không biết là bà muốn gì nhưng tôi chắc chắn là không thể giúp bà được”.

“Nhưng cô phải giúp tôi”, người phụ nữ khẩn khoản. “Phải có ai đó giúp tôi. Tôi không thể cứ tiếp tục thế này thêm được nữa”. Và rồi, bà bắt đầu khóc, không tạo thành tiếng mà chỉ là những giọt nước mắt lăn tròn lặng lẽ trên gương mặt.

Emily nhanh chóng rút một chiếc khăn tay từ trong túi của cô và đưa cho người phụ nữ. Bà lau khô đôi mắt đẹp, to và đen láy, rồi nhìn vào Emily.

“Tôi xin lỗi - tôi không định làm thế. Chỉ là tôi quá tuyệt vọng khi không thể đến gần Nikolaos, và tôi đã hi vọng rất nhiều... là... uhm... là cô sẽ...”

“Không”, Emily run run cắt ngang. Giờ thì cô không thể giải quyết với một trong số những người tình cũ của Nikolaos. “Không, tôi không thể... tôi sẽ không làm thế. Nếu như bà muốn gặp Nikolaos thì hoàn toàn đơn giản. Chỉ cần đến khách sạn và yêu cầu một cuộc hẹn với anh ấy”.

“Nó sẽ không chịu gặp tôi đâu”, người phụ nữ buồn rầu.

“Thế thì tôi xin lỗi, nhưng tôi thực sự không biết phải giúp gì được cho bà”.

“Nói với nó”, bà khấn khoản. “Tôi đã thấy hai người đi bên nhau và chỉ cần nhìn cô là tôi biết cô rất gần gũi với nó. Hãy cố thuyết phục nó gặp tôi, chỉ vài phút cũng được mà”.

“Tôi không thể can thiệp vào đời tư của anh ấy”, Emily đáp trả trong vô vọng, chỉ mong người phụ nữ này đi đi, và để cho cô yên. “Anh ấy ghét điều đó. Nếu như bà có vài cuộc cãi cọ với anh ấy, nếu bà muốn hai người quay lại với nhau, thì bà thực sự sẽ phải tự làm điều đó”.

“Trời đất! Cô nghĩ tôi là ai thế?”, người phụ nữ chán nản. “Một người tình cũ ư? Tôi là Eléni Stanton. Tên tôi đã từng là Eléni Konstantin - tôi là mẹ của Nikolaos!”

Emily nhìn chăm chú vào người phụ nữ trung niên này một lúc lâu, hoàn toàn choáng váng. “Bà là... mẹ... mẹ của anh ấy ư?”, cô cuối cùng cũng ráng thốt ra được với giọng hoàn toàn run rẩy.

Eléni nhìn thẳng vào cô với đôi mắt đen mà giờ thì Emily đã nhận ra là nó giống hệt con trai bà. “Cháu chắc là biết tôi chứ? Cháu có biết chuyện tôi đã rời bỏ Nikolaos và cha nó hai mươi năm về trước đúng không?”

“Vâng”, Emily thấp giọng. Và rồi cô bất chợt giận dữ, “Làm sao cô có thể làm như thế được?”

“Tôi không có sự lựa chọn nào khác”, Eléni trả lời đơn giản. “Tôi đã gặp Alex, phải lòng anh ấy, và rồi tôi lạc lối. Tất cả những chuyện khác đều không là gì cả; tôi hoàn toàn bị mê muội vì anh ấy, tôi đã có thể từ bỏ bất cứ điều gì, đi bất cứ đâu, chỉ cần được ở bên anh ấy. Cách mà tôi cảm nhận về anh ấy khiến cho tình yêu với Dimitri bỗng chốc như trò chơi trẻ con, và tôi cũng biết tôi không hề yêu người chồng của mình chút nào. Lẽ ra tôi không nên cưới người đó; tôi đã khiến cho cả hai đều đau khổ”.

“Nhưng... Nikolaos”, Emily nói gần như là buộc tội. “Cô chắc chắn phải rất yêu anh ấy chứ”.

“Tất nhiên là thế. Nó là đứa con duy nhất của tôi. Tôi đã muốn đưa nó đi cùng, nhưng Alex không để tôi làm vậy. Anh ấy nói mất đi người vợ đã là quá tệ cho chồng tôi rồi, điều đó sẽ giết anh ấy nếu mất luôn cả đứa con trai nữa. Quyết định bỏ lại Nikolaos là điều khó khăn nhất mà tôi đã từng làm trong cuộc đời này, nhưng tôi biết là Yannis, cha của Nikolaos, cần nó hơn tôi”. Mỗi Eléni mím lại thành một đường thẳng đau đớn. “Tôi đã phải trả giá vì điều đó trong suốt gần ấy năm”, bà cay đắng. “Tôi biết là Nikolaos sẽ hận tôi trong một thời gian dài, nhưng tôi luôn mong là lúc nó trưởng thành, khi trải nghiệm một tình yêu quá cuồng nhiệt với ai đó và hiểu ra mọi chuyện, nó sẽ thông cảm, có thể là sẽ tha thứ cho tôi. Nhưng rồi cuộc thì nó vẫn hận tôi, vẫn từ chối không muốn có bất kỳ liên lạc nào với tôi hết”.

“Tất nhiên là anh ấy phải làm thế rồi”, Emily lạnh nhạt. “Con trai cô không hề biết cái gì gọi là tình yêu; anh ấy thực sự ghê tởm nó. Anh ấy đã chứng kiến nó phá hỏng gia đình mình, và chỉ thấy tình yêu như một năng lượng hủy diệt. Bản thân anh ấy chỉ muốn kết hôn vì thực chất anh ấy muốn những đứa trẻ; chứ không phải là một người vợ để yêu thương”. Cô ngừng lại một chút ở đây, nhận ra rằng cô đã nói nhiều quá mức cần thiết.

Eléni đã trở nên trắng bệch. “Tôi không hề biết tôi đã khiến nó trở thành như vậy”, bà thều thào.

Trái tim Emily vặn xoắn lại trong sự đồng cảm. “Coi nào”, Emily lúng túng, “cháu thật sự không biết cháu có thể làm gì. Nhưng nếu cháu có cơ hội, cháu sẽ giúp cô bằng bất cứ giá nào. Đó là tất cả những gì cháu có thể hứa với cô thôi”.

“Tôi thật sự biết ơn vì điều đó”, Eléni nhỏ nhẹ. “Và tôi cũng rất xin lỗi nếu như đã làm cháu xấu hổ và gây khó khăn cho cháu, khi nói với cháu như thế này. Chỉ là vì khi tôi nhìn thấy cháu và Nikolaos ở bên nhau... cách nó nhìn cháu...”

“Anh ấy không có nhìn cháu theo bất kỳ cách đặc biệt nào cả”, Emily ngay lập tức xen vào.

Eléni nhìn cô khó hiểu. “Tôi chắc là nó đã làm thế mà”.

“Không, cô nhầm rồi”, Emily khẳng định. Cô đẩy ghế ra khỏi bàn. “Cháu phải trở lại làm việc”, cô nói với giọng khá gấp gáp.

“Làm ơn chờ đã, để tôi cho cháu địa chỉ và số điện thoại của tôi”, Eléni nói. “Một người bạn của Alex đã cho tôi mượn căn hộ để nghỉ mát, chỉ ngay ngoại ô Paphos thôi”. Bà nguệch ngoạc vài chữ lên mẫu giấy và đưa nó cho Emily.

Sau một khắc do dự, cô cầm lấy. Và nhìn vào Eléni. “Cô và Alex”, cô ngập ngừng, “hai người vẫn... cảm thấy yêu như ngày đầu chứ?”

“Đúng vậy”, Eléni đáp ngay. “Alex là tất cả cuộc sống của tôi; tôi yêu anh ấy tha thiết”. Bà nở một nụ cười yếu ớt. “Và anh ấy nói với tôi rằng anh ấy yêu tôi thường xuyên đến mức khiến tôi phải tin anh ấy”.

Emily chợt nhói đau vì ghen tị. Nó sẽ tuyệt như thế nào, khi yêu một người đến vậy chứ? Và được yêu lại một cách trọn vẹn?

“Thế nên cô không hối tiếc đã từ bỏ quá nhiều, chỉ để được ở bên ông ấy?” cô không kìm lại được hỏi tiếp, dù biết là không nên hỏi những chuyện quá riêng tư, nhưng cô rất muốn được biết nhiều hơn nữa, bởi cô không hề có chút kinh nghiệm nào về mối quan hệ mãnh liệt như thế.

“Tất nhiên là có chứ”, Eléni trầm giọng. “Tôi biết rời bỏ gia đình mình là một việc làm cực kỳ kinh khủng; tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì điều đó. Nhưng tôi không thể không đi. Tất nhiên là tôi muốn mọi thứ, cả gia đình và Alex, nhưng không được vậy, Chúa tha tội cho tôi, tôi đã chọn Alex. Tôi biết đó là một quyết định rất ích kỷ, và vì thế tôi đương nhiên là đã bị tách rời khỏi con trai mình mãi mãi. Nikolaos mang dòng máu Cyprus trong tim - gia đình là toàn bộ với nó, và tôi đã huỷ hoại phần quan trọng nhất của gia đình ấy rồi”.

Emily chợt rung mình và mong ước cô sẽ không bao giờ phải lựa chọn như thế. “Cháu rất vui vì cô đã đến nói chuyện với cháu”, cuối cùng cô nói với một giọng rất khẽ.

“Hãy nhớ liên lạc với tôi nếu như cháu có cách nào giúp tôi gặp Nikolaos nhé”, Eléni nài nỉ.

“Vâng, cháu hứa”. Cô đứng dậy. “Cháu sợ là giờ thì cháu thật sự phải đi rồi”. Cô đưa tay ra cho Eléni chạm nhẹ. Và rồi Emily nhanh chóng quay bước bởi cô cảm thấy khó khăn khi nhìn lâu vào đôi mắt đen giống hệt của Nikolaos ấy, chỉ là mỏng manh hơn, thống thiết và yếu đuối theo cách mà Nikolaos không bao giờ thể hiện.

Emily bước về khách sạn trong tình trạng bàng hoàng. Đây là điều cuối cùng mà cô mong nó xảy ra, gặp gỡ với mẹ của Nikolaos. Và nỗi buồn trong ánh mắt bà ấy. Eléni có thể tìm thấy một kiểu hạnh phúc nào đó với Alex Stanton, người tình Mỹ và giờ là chồng của bà nhưng quyết định bỏ lại gia đình chắc chắn đã giết chết một phần trong bà. Thêm vào đó, sự ghẻ lạnh của đứa con trai rõ ràng là điều mà bà ấy không thể chịu đựng thêm được nữa.

Thở nhẹ ra, Emily tự biết rằng cô có rất ít cơ hội để giúp bà ấy. Cô hiểu rõ tính bảo thủ cứng đầu không chịu thay đổi quan điểm của Nikolaos về những chuyện hiển nhiên, và hoàn toàn chắc chắn trong đó bao gồm cả thái độ đối với mẹ anh. Cũng như những người đàn ông Hi Lạp khác, niềm kiêu hãnh của anh rất lớn. Anh sẽ không bao giờ chịu thừa nhận sự tổn thương trong lòng vì những tai nạn trong quá khứ cả. Thêm vào đó, anh còn là người kiên quyết bảo vệ gia đình khỏi bất cứ nguy cơ đe dọa nào, và tránh xa những người có thể tổn hại đến nó. Cho dù đó là mẹ của anh.

Thời gian còn lại trong ngày cô mang một bộ mặt phiền muộn và chỉ tập trung được một nửa vào công việc. Cô cảm thấy cần một ai đó để tâm sự, và suýt nữa thì đã gọi cho dì Anna của Nikolaos. Dì ấy thật sự là một người phụ nữ tốt bụng và biết thấu hiểu, hơn nữa dì cũng ấy là em gái của Eléni. Nhưng rồi Emily nhớ ra rằng dì Anna đang sống tại biệt thự của Nikolaos, và rõ ràng là rất thích thú với cậu cháu trai của mình. Dì hiển nhiên là đã chọn ủng hộ phía nào trong cái gia tộc chia rẽ này, và có thể sẽ không hài lòng chút nào khi biết Eléni đã quay về Cyprus. Dù sao, nếu dì Anna có thể giúp ích được gì, Eléni chắc chắn sẽ tự liên lạc với dì ấy chứ nhỉ?

Thỉnh thoảng trong suốt buổi chiều, Emily lại thấy mình hướng về phía văn phòng của Nikolaos, định sẽ bắt anh phải đối mặt với cái tin là mẹ anh đang ở đây, và bà muốn gặp anh. Rồi cô bất chợt dừng lại trước khi chạm vào cánh cửa phòng anh, lo sợ phản ứng của anh khi biết rằng cô đang nhúng mũi vào những chuyện mà anh cho là không phải việc của cô. Nhưng cô đã hứa với Eléni...

Emily ngủ chập chờn đêm đó và thức dậy rất sớm vào sáng hôm sau với đầy quyết tâm. Cô sẽ nói chuyện với Nikolaos; anh phải biết là mẹ anh đang ở Cyprus và tha thiết mong được gặp anh.

Cô đến đứng ngay trước cửa phòng anh và nhận ra rằng chân cô bắt đầu run. Bực bội với sự hèn nhát của chính mình, cô tự ép phải gõ thật mạnh lên cánh cửa, rồi đi thẳng vào trong mà không chờ được mời.

Ngay khi ánh mắt đen của Nikolaos chiếu vào mặt cô, sự tự tin cuối cùng trong cô sụp đổ. Sáng nay anh trông có vẻ hằn học như thể anh đã biết lý do vì sao cô ở đây, mặc dù cô biết điều đó là không thể.

“Gi thế?”, anh hỏi cộc lốc. “Một rắc rối à?”

“K-không... uhm..., đó... không thực sự, n-nhưng...”, cô lắp bắp.

Anh đặt cây bút xuống. “Cô muốn nói lại từ đầu chứ?”

Emily nuốt xuống khó khăn, và hiểu là cô thậm chí còn không thể thốt ra tên của Eléni. Cô thực sự không đủ can đảm. Thay vào đó, cô loay quanh tìm lý do chống chế cho việc có mặt ở đây.

“Tôi muốn nói với anh về... về những kế hoạch tương lai”, cô nói khá lúng củng.

Nikolaos nhượng một bên mày sậm. “Có phải cô thấy tôi đáng sợ đến mức viễn cảnh thảo luận những kế hoạch cùng tôi cũng khiến cho cô lúng túng đến vậy ư?”

“Tôi không có lúng túng”, Emily tức tối, hoàn toàn quên rằng cách đây vài phút thì đúng là cô đã như thế.

Nikolaos ngồi lại vào ghế. “Vậy thì ngồi xuống đi, và nói cho tôi nghe về những kế hoạch coi nào”.

Emily tự bảo mình là cô sẽ nói với anh về mẹ anh sớm thôi, rất sớm, nhưng không phải là hôm nay. Sáng nay, cô sẽ thảo luận với anh về những kế hoạch trong tương lai của mình.

“Tôi đã xem qua sổ sách đặt phòng vài năm gần đây”, cô bắt đầu, “và không mất nhiều thời gian để nhận ra rằng chúng ta luôn hết phòng trong mùa hè nhưng lại có một số chỗ trống trong thời điểm không phải mùa du lịch chính”.

Nikolaos gật đầu. “Chuyện đó xảy ra với hầu hết các khách sạn mà”.

“Tôi đã cố nghĩ ra cách để thu hút khách trong những lúc ế ẩm”, Emily tiếp tục với sự hào hứng gia tăng. “Và tôi đã nảy ra ý tưởng mà theo tôi nghĩ thì nó có thể có hiệu quả. Rất nhiều người tổ chức lễ kỷ niệm cuộc hôn nhân của họ bằng một chuyến du lịch nghỉ mát. Đặc biệt nếu như đó là một dịp trọng đại, ví dụ như đám cưới bạc hay vàng^[15] chẳng hạn. Uhm, tại sao chúng ta lại không chào mời họ đến đây nhỉ? Rõ ràng Cyprus là hòn đảo của tình yêu, một địa điểm lý tưởng cho kỳ trăng mật thứ hai đó. Tôi nghĩ chúng ta có thể cung cấp một gói dịch vụ đặc biệt cùng những thứ đi kèm như một căn phòng đầy hoa với khung cảnh lãng mạn, một chiếc bánh kỷ niệm, ưu đãi từ nhân viên phục vụ và tất nhiên là những chuyến đi thăm các danh lam thắng cảnh của địa phương có gắn liền với Nữ thần Tình yêu Aphrodite nữa. Chúng ta có thể quảng cáo cho nó như một tuần lễ lãng mạn, và làm mọi thứ cần thiết để cuộc du lịch của họ trở nên thật sự khác biệt”.

[15] Lễ cưới Bạc: Kỷ niệm năm chung sống thứ hai mươi lăm. Lễ cưới Vàng: Kỷ niệm năm chung sống thứ năm mươi.

“Chúng ta đã tổ chức hầu hết những chuyến tham quan các điểm du lịch địa phương, bao gồm cả những nơi gắn với truyền thuyết về Aphrodite rồi”, Nikolaos chỉ ra. Và khi gương mặt Emily bắt đầu nhuốm sự thất vọng, anh tiếp tục, “Nhưng nếu cô nghĩ cô có thể tạo ra gói dịch vụ đặc biệt đó thì cứ thử bằng mọi cách. Chuẩn bị sẵn sàng đi, chúng ta sẽ thử nghiệm nó vào mùa thu tới, khi các thời hạn đặt phòng của mùa hè kết thúc”.

“Được thôi”, cô đáp đầy hào hứng. “Tôi đã viết sẵn một danh sách những thứ chúng ta có thể cung cấp, trong khách sạn, với chi tiết cụ thể về việc giảm giá. Những gì tôi cần làm tiếp theo là đi thăm những nơi

có gắn với truyền thuyết về Aphrodite. Nơi sinh của bà ở Petra tou Romiou[16], Hồ tắm của Aphrodite[17] - ồ, tất nhiên là cả Fontana Aromosa - Suối nguồn yêu thương[18] nữa”.

[16] Aphrodite's Birthplace: là một mỏm đá lớn ngoài biển ở Paphos, Cyprus. Truyền thuyết rằng đó là nơi sinh của Aphrodite đã khiến cho nó trở thành một điểm du lịch nổi tiếng.

images

[17] Aphrodite's Bath: địa danh nằm ở Akamas Peninsula, gần Polis, 48 km về phía bắc Paphos. Hồ nằm trong hang động tự nhiên được che bóng dưới một cây sung theo truyền thuyết là nơi Nữ thần Aphrodite đã từng tắm ở đó.

images

[18] Fontana Amorosa hay The Fountain of Love: Suối nguồn yêu thương, theo truyền thuyết là nơi phun ra những dòng nước bùa phép tình yêu của Aphrodite.

“Cái đài đó thực chất chỉ không hơn một cái giếng bùn”, Nikolaos cảnh báo khô khốc.

“Thậm chí những cái giếng bùn cũng có thể lãng mạn, nếu như anh đang cháy trong ngọn lửa tình”, Emily tuyên bố chắc nịch. “Và khi tôi hoàn thành kế hoạch, những vị khách của tôi chắc chắn sẽ đắm mình trong yêu đương nồng nhiệt!”

“Vậy chúng ta sẽ khởi hành vào sáng ngày mai”.

“Chúng ta sẽ đi ư?”, cô nhắc lại đầy ngạc nhiên.

“Hãy chuẩn bị sẵn sàng để ngày mai đi sớm”, anh nói, lời đi kiêu phản ứng của cô. “Bằng cách đó, chúng ta sẽ tránh được những vụ kẹt xe do khách du lịch đi muộn”.

“Ồ... phải... được”, cô hơi bực bội. Cô hoàn toàn không chắc là cô muốn đi thăm những địa danh của truyền thuyết về Aphrodite với Nikolaos, trong tất cả mọi người, nhưng có lẽ cô không hề được chọn lựa. Dù sao thì, trong suốt khoảng thời gian đó, cô sẽ có thể tìm được một thời điểm thích hợp để nói với anh về chuyện của mẹ anh - nhưng vấn đề là ở chỗ cô không nghĩ ra bất kì lúc nào thích hợp để bàn về chủ đề cá nhân riêng tư nhạy cảm đó cả.

Cô thức dậy trước bình minh sáng hôm đó, và đã sẵn sàng ngay khi những tia nắng bắt đầu le lói trên bầu trời. Nikolaos đã đợi cô trong sảnh, ăn mặc bình thường với quần jeans và áo sơ mi trắng hoàn toàn tương phản với làn da rám nắng và mái tóc đen của anh.

Như vẫn xảy ra dạo gần đây, hình ảnh anh luôn khiến cho trái tim cô đập mạnh đầy khó khăn. Cô thầm cầu mong rằng không có bất kỳ sự xao động nào trong lòng thể hiện ra trên gương mặt cô, Emily cố gắng hít thở chậm khi cô bước đến chiếc xe bên cạnh anh.

Trên đường họ lái xe theo hướng Đông Nam ra khỏi thành phố Paphos tiến về nơi Aphrodite được sinh ra theo truyền thuyết, cô liếc nhanh vài cái về phía anh. Đường nét mạnh mẽ của gương mặt anh đã trở nên quá đỗi quen thuộc với cô, và những bộ thường phục thì chỉ càng nhấn mạnh thêm cho cơ thể dẻo dai cơ bắp. Emily chợt cảm thấy gai ốc nổi lên khắp người và cô biết rõ đó không phải là vì cái lạnh cắt da của buổi sáng.

Con đường chạy dài dọc theo bờ biển, thế nên Emily có thể chiêm ngưỡng những tia sáng mặt trời đầu tiên nhảy múa lấp lánh trên mặt nước. Bầu trời có màu xanh nhạt nhưng sẽ sớm đậm dần lên khi một ngày nắng nóng tuyệt vời đang đến. Những làn khói mờ bao phủ ngọn núi và cả hòn đảo sẽ nằm dài sưởi ấm trong ánh ban mai.

Nikolaos lái xe chậm lại khi con đường ngoặt vào một cái vịnh nhỏ. “Nó đây rồi”, anh nói. “Nơi sinh ra của Nữ thần Aphrodite”.

Một lối nhỏ dẫn xuống cái vịnh phía dưới. Nơi cuối lối đi là một tảng đá lớn, bao quanh bởi những hòn nhỏ hơn. Sóng nhẹ nhàng vỗ vào bờ đá trên biển, để lại một làn bọt trắng dưới những tia nắng ban mai ánh lên một màu vàng rực rỡ.

Emily ra khỏi xe và chậm rãi đi xuống bãi biển. Nikolaos theo sau, và đứng cạnh cô khi cô đá tung đôi sandal để nhúng chân mình vào làn nước mát lạnh. Emily quay lại mỉm cười nhẹ với anh, cô bị quyến rũ bởi những phép màu kỳ diệu của truyền thuyết, một người phụ nữ xinh đẹp hiện lên từ đám bọt giữa biển cả.

“Anh có nghĩ là nó có thật không?”, cô hỏi đầy mơ mộng. “Liệu có đúng là Aphrodite đã tiến bào bờ và sống trên hòn đảo này không nhỉ?”

Nikolaos nhìn cô, và cô tự hỏi rằng liệu có phải chính những tia sáng của buổi bình minh muộn đã khiến cho đôi mắt anh lấp lánh đến thế.

“Đôi khi, con người ta có thể tin vào hầu hết tất cả mọi thứ”, anh đáp nhanh. Và rồi anh quay lưng rời khỏi bãi biển, để lại Emily một mình, không có sự lựa chọn nào ngoài việc bước theo anh.

Trở lại trong xe, họ theo đường về Paphos và lần này ngược lên hướng Bắc về phía Hồ tắm của Nữ thần Aphrodite. Trời đã trở nên ấm áp hơn và Emily mừng vì cô đã mặc một chiếc váy cotton mỏng không tay. Mái tóc cô xoã tung đổ xuống bờ vai như một ngọn thác óng mượt, và chiếc vòng vàng nho nhỏ trên tay cô là món nữ trang duy nhất nổi bật trên làn da khỏe mạnh đã hơi rám nắng.

Cô biết gần Hồ tắm có một bãi đậu xe và gian lều dành cho khách du lịch, thế nên cô rất ngạc nhiên khi Nikolaos lại lái xe vào một làng chài và dừng lại ở đó.

“Tại sao chúng ta lại đến đây?”, cô hỏi. “Hồ tắm của Aphrodite ở phía xa dọc con đường lúc này mà”.

“Không phải cô muốn đến cả Suối nguồn yêu thương nữa à?”

“Đúng”.

“Vì con đường đến đó không đi được xe, nên cách dễ dàng nhất là dùng thuyền”.

“Đi bằng thuyền ư?” Emily hỏi lại, trong giọng cô nhen nhóm một sự thích thú. “Thế thì còn lãng mạn hơn nữa chứ; tôi chắc là những người đến đây trắng mặt lần hai sẽ thích đó”.

Nikolaos nhìn hoài nghi, nhưng không nói gì cả. Emily khe khẽ thở dài. Cô cho rằng cô nên ngừng nói về tình yêu và sự lãng mạn, bởi vì rõ ràng Nikolaos không hề hứng thú gì với cả hai thứ đó. Cô có thể hiểu lý do, trong khi cách đây vài tuần, cô còn chưa biết tí gì về chuyện ấy, và bản thân cũng không lấy gì làm thích thú những việc đó.

Có một cái gì đó đã xảy đến với cô từ khi cô đến Cyprus này. Một điều gì đó trong lòng cô đã thay đổi - có lẽ là vĩnh viễn. Từng đầu dây thần kinh Emily run nhẹ, bởi một ý nghĩ đáng sợ loé lên trong đầu. Nhưng cô không thể trốn tránh nó được nữa. Cô không biết phép màu nào đã làm cô thay đổi - ánh mặt trời ấm áp, hương thơm cỏ hoa, bầu không khí thoải mái và thân mật, những con người đáng yêu hay có lẽ chính là truyền thuyết về Nữ thần Tình yêu Aphrodite. Hoặc đó là do ký ức về bạo lực giữa cha mẹ cô đã biến mất. Và tất cả mọi cảm xúc đó đều gắn liền với Nikolaos, đó mới chính là điều đáng sợ, bởi bên dưới vẻ ngoài dữ dội và lạnh lùng, anh là một người đàn ông đầy gợi cảm. Emily hoàn toàn không ngờ thơ khờ dại để không nhận ra rằng Nikolaos có thể dễ dàng phân biệt giữa tình yêu và khao khát, lỡ đi một thứ và quyết tâm theo đuổi thứ kia sẽ rất khó khăn, thậm chí là không thể - kháng cự.

Điều đó có nghĩa là cô nên rút ngắn thời gian bên cạnh anh càng nhiều càng tốt, bởi vì mỗi ngày trôi qua cô càng cảm thấy yếu đuối trước anh. Cô lẽ ra không nên đi cùng anh tới những nơi liên quan đến Aphrodite, Nữ thần của tình yêu và sắc đẹp.

Nhưng Emily cũng không muốn tìm cơ để quay về khách sạn. Thay vào đó, cô theo anh xuống bến cảng nhỏ ở Latchi. Và sẵn lòng chui vào con thuyền đang đợi họ.

Một người đàn ông lớn tuổi, da ngăm đen cời trần, cười toe chào đón anh. Rồi ông khởi động máy và con thuyền từ từ rời xa bến cảng. Mặt trời càng lúc càng rạng rỡ, chiếu sáng những ngọn núi mọc lên sau ngôi làng, và phủ lên những đợt sóng nhỏ một lớp vàng sáng lấp lánh khi con thuyền tăng tốc bỏ lại bến cảng phía sau. Nikolaos hẳn là quen biết chủ nhân chiếc thuyền này, bởi ông hỏi thăm về rất nhiều thành viên trong gia đình Konstantin. Emily ngồi lười biếng lắng nghe chát giọng trầm ấm và tự tin của anh, hoàn toàn không giống với những người đàn ông khác. Cùng lúc đó, ánh mắt cô lơ đãng lướt qua bờ vịnh cong cong, con sóng xanh vỗ bập bênh, những ngọn núi nhô lên phía sau với sườn núi được tô điểm những sắc

lục đậm nhạt khác nhau của olive, bách, sung, thảo quyết minh[19] và cả cây hạnh. Đường như từng đường nét của hòn đảo đều trở nên thật quyến rũ vào sáng hôm nay, Emily thấy mình vươn dài thoải mái, như thể một phần của sự gọi cảm ấy đã chìm sâu vào mạch máu cô.

[19] Thảo quyết minh: Thảo quyết minh còn gọi là quyết minh, hạt muồng, đậu ma, giả lục đậu, giả hoa sinh, lạc giới. Tên khoa học *Cassia tora* L. Thuộc họ Vang *Caesalpiniaceae*. Cây mọc hoang, là loại thảo được dùng chữa nhiều bệnh.

images

Tiếng động cơ chậm lại, con thuyền đi dọc theo bờ đá nổi. Khu vực này chưa hề được xây dựng để khai thác, bất kỳ ai muốn đi vào bờ thì chỉ cần đơn giản là nhảy xuống chỗ bãi đá.

Nikolaos đi trước, và rồi quay lại đưa tay cho Emily. Cô ngần ngừ giây lát trước khi quyết định để anh ôm lấy cô trong vòng tay cứng rắn vững chắc. Khi cả hai đã lên tới nơi, ông lái thuyền vẫy tay chào họ và hướng mũi thuyền ra khơi. Emily quay lại nhìn Nikolaos đầy cảnh giác.

“Rồi làm sao chúng ta về được đây?”

“Đi bộ”, anh đáp. “Cách tuyệt nhất để khám phá phần đảo này chính là tự đi bộ. Nhưng đầu tiên tôi sẽ dẫn cô tới chỗ Suối nguồn yêu thương.”

Đúng như anh đã nói từ trước, nó không có gì khác một cái giếng bùn cả, nhưng Emily vẫn cảm thấy nơi này thật lôi cuốn. Không gian hết sức yên bình thanh tĩnh; âm thanh duy nhất nghe được là tiếng những chú chim líu lo chuyền cành, tiếng côn trùng dưới đất râm ran. Dải hoa mùa xuân rực rỡ đã tàn, bướm lặng lẽ lượn quanh những bông nở muộn, một cặp thằn lằn vội vã chạy trốn, tránh bước chân của Emily.

“Thật không có gì phải thắc mắc khi Nữ thần đã chọn nơi đây để sống”, cô thốt lên đầy mơ mộng. “Nó thật quá đẹp!”

“Aphrodite không có thật đâu”, Nikolaos nhắc cô. “Bà ấy chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của con người mà thôi.”

“Uhm, thì trí tưởng tượng của tôi đang bay bổng mà”, vẫn một giọng điệu mơ màng ấy. “Tôi có thể nhìn thấy bà ấy, đang lướt qua những rặng cây, để đến bên người tình của mình...”

“Cô nói cứ như thể cô đang trên đường hẹn gặp người yêu vậy”, anh nhẹ nhàng.

Có gì đó trong giọng nói của anh ngay lập tức mang cô quay về thực tại. “Không, tất nhiên là không rồi”, cô đáp, giọng sắc nhọn hơn cô nghĩ. Dù sao thì đó cũng là một lời nói dối. Emily đã bắt đầu khao khát tình yêu; cô đã không còn sợ điều đó nữa. Ký ức về bạo lực giữa cha mẹ cô dường như mỗi ngày một mờ đi khi cô sống trên hòn đảo xinh đẹp thanh bình này. Và cho dù Nikolaos không hề hay biết về việc anh đã làm, nhưng anh đã chỉ cho cô thấy rằng đàn ông có thể mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng những lúc cần thiết. Rằng đàn ông có thể mất lý trí nhưng không cần phải dùng đến bạo lực, không chửi rủa âm ỹ và làm tổn thương những người bên cạnh họ. Sự khao khát này sẽ được chôn giấu, và nguồn năng lượng dồi dào trong cô sẽ được chuyển sang cho công việc và mối quan tâm với gia đình, thay vì bị đè nén và trở thành thứ hủy hoại.

Và anh cũng đã chỉ cho cô thấy thế nào là thèm muốn một người. Đó chắc chắn là bài học nguy hiểm nhất của cô, và cũng là một trong những bài học đau đớn nhất. Cô biết thèm muốn Nikolaos là vô vọng; anh không hề có hứng thú với bất kỳ thứ gì cô đề nghị. Nếu như anh có kết hôn thì đó cũng sẽ là một cô nàng đẹp mạnh mẽ và sắc sảo như Sofia, một ai đó có thể thỏa mãn anh, khiến cho anh bị cuốn hút chứ không phải là tình yêu, không bao giờ anh đặt mình vào nguy cơ bị đánh cắp trái tim cả. Anh sẽ không bao giờ trở thành nạn nhân của một kiểu tình yêu đầy đam mê cháy bỏng đến không thể kháng cự được như mẹ mình và cuối cùng đánh mất chính gia đình yêu dấu.

“Tôi nghĩ là...”, giọng cô trở nên khô khốc, Emily cố gắng thanh lọc cổ họng mình và nói tiếp. “Tôi nghĩ là chúng ta nên quay về Hồ tắm của Aphrodite đi.”

“Tại sao?”, Nikolaos hỏi với giọng trầm trầm, tia nhìn của anh chiếu thẳng vào gương mặt cô.

Emily liếc quanh đầy căng thẳng. Đã quá trễ để nhận ra nơi này hoàn toàn tách biệt. Và đôi mắt đen của Nikolaos đang lấp lánh một thứ ánh sáng mà cô đã từng nhìn thấy vài lần trước đây. Khi anh hôn cô, và muốn làm tình với cô...

“Bởi vì... uhm, vì...”, cô bắt đầu lắp bắp, cảm thấy có gì đó trong mình đang run rẩy.

“Bởi vì cô không muốn ở đây một mình với tôi chứ gì”.

“Tất nhiên là không”, cô nói dối. “Anh không nghĩ là tôi sợ anh chứ?”

Anh tiến thêm một bước gần hơn nữa. “Có lẽ là cô nên thế thì hơn”, anh dịu dàng. Một tia chế giễu hiện lên trong mắt anh. “Tôi thì đang hơi sợ cô rồi đó”, anh nói thêm trong sự ngạc nhiên của cô.

“Tôi ư?” cô lặp lại, hoàn toàn không tin được. “Anh không thể chứ!”

“Tại sao lại không? Khi tôi gần cô, mọi thứ bắt đầu trở nên mất kiểm soát. Và cô biết tôi cảm thấy thế nào mà.”

“Anh không hề thích nó”, Emily đáp với một cái nắc nhe.

“Không phải thế”, anh nói. Và tiến gần hơn nữa. “Mà vấn đề ở đây là, tôi thực sự thích điều đó”.

Anh đã gần đến mức có thể hôn lên môi cô.

Và anh đã làm thế. Một nụ hôn mãnh liệt có lẽ đã tiết lộ nhiều hơn những gì Nikolaos muốn.

“Anh đã nói là sẽ không làm như thế nữa kia mà!”, Emily thầm thì run rẩy. “Chúng ta đã thống nhất là chỉ có quan hệ trong công việc thôi”.

“Tôi biết. Vào lúc đó, tôi thật sự chỉ định thế. Nhưng em đã khiến tôi liên tiếp phá vỡ mọi quy tắc của mình. Và... tôi muốn làm thế một lần nữa...”, giọng anh khàn khàn.

Anh hôn cô thêm lần nữa, lâu hơn và sâu hơn. Emily bước lùi lại trong vô thức; tất cả mọi giác quan trong cô đang gào thét đòi cô phải bỏ chạy ngay bây giờ, trước khi anh khám phá ra cô đã đầu hàng, cô đã thâm nhập nhốt chờ đợi làn môi anh bao lâu rồi.

“Em không nghĩ đây là ý kiến hay đâu”, cô yếu ớt tìm cách thoát ra.

“Tất nhiên là không. Chúng ta đều biết chuyện này mà.” Tay anh trượt vào mái tóc vàng óng của cô, vuốt ve những lọn mềm mượt và rồi nắm lấy chúng trong tay, giữ khuôn mặt cô kề sát với anh. “Nhưng trong lúc này, tôi không cần quan tâm. Và tôi không thể dừng lại được nữa”, giọng anh khàn đục.

Môi anh bao phủ lên môi cô ngay khi anh còn chưa dứt lời. Những ý nghĩ kháng cự mờ nhạt lướt qua đầu Emily rồi trôi tuột đi mất, sự ấm áp và áp lực từ môi anh đã khiến cô không thể suy nghĩ thông suốt được nữa. Rồi tay anh buông tóc cô ra, trượt xuống làn vải cotton của chiếc váy, lần theo dấu những đường cong cơ thể ẩn bên dưới, lướt qua nhẹ nhàng mà đói khát.

Mọi thứ trong cô đảo lộn hoàn toàn thành một mớ hỗn loạn. Và là một sự hỗn loạn đầy kích thích. Emily run rẩy, cho dù mặt trời đang toả nhiệt và những đốm lửa nhỏ cũng đang cháy râm ran trong mạch máu của cô. Nếu như cô phải trải nghiệm điều này quá lâu, cô sẽ không thể sống thiếu nó được nữa...

Nikolaos ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt anh sáng lấp lánh và hơi thở đang dần trở nên bất ổn.

“Em thật sự rất nguy hiểm”, sự căng thẳng hiện rõ trong giọng nói của anh. “Lẽ ra tôi nên quay lưng lại và tránh xa em thì hơn”.

“Vậy tại sao anh không làm như thế?” Không biết bằng cách nào mà Emily có thể tìm được khả năng thách thức anh.

Ánh mắt họ khoá chặt vào nhau. Và rồi Nikolaos đột nhiên trở nên cực kỳ náo nê. “Tôi đã cố. Tôi đã cố. Tôi đã tự bảo mình rằng tôi không muốn một cô nàng người Anh bé nhỏ có gương mặt tái nhợt như em và cái tư tưởng đặc Anh bảo thủ đó. Nhưng tôi đã nhìn thấy làn da em dần chuyển sang màu nâu khỏe khoắn dưới ánh nắng mặt trời ở nơi này, nhìn thấy em tràn đầy sinh lực như thể nhiệt độ đã sưởi ấm trái tim em,

và tôi đã sớm nhận ra rằng dưới lớp vỏ bọc bên ngoài, trong em rất giống tôi, ẩn chứa những ngọn lửa có thể cháy bùng lên khi chúng ta hoàn toàn mất kiểm soát”. Anh kể sát hơn nữa, đến nỗi cô có thể cảm nhận được nhiệt độ toả ra từ cơ thể anh, và biết rằng làn da cô cũng đang rất nóng. “Em có nghĩ rằng tôi nên đi không. Tôi thì nghĩ thế đấy. Nhưng rắc rối là ở chỗ tôi muốn chuyện này quá mức”, anh vội vã dứt lời, và rồi môi anh lại tìm kiếm môi cô, lần này với một cường độ khiến cho cô có thể cảm thấy hơi sợ hãi nếu như không phải cô cũng đang đáp lại với một sự háo hức đáng ngạc nhiên, khiến cho đầu óc cô quay cuồng với ngụ ý về khám phá mới mẻ này.

Anh hôn cô càng lúc càng mất tự chủ, và chính xúc cảm của cô cũng đang tăng vùn vụt lên một tầm cao mới của sự dữ dội. Lần này, những ngón tay của anh không chỉ bằng lòng trượt bên ngoài váy của cô, chúng trượt xuống dưới lớp vải, và Emily chợt thở hắt một cái khi cô cảm nhận được sự đụng chạm đầu tiên của tay anh với làn da trần của mình. Toàn bộ các đầu dây thần kinh của cô lặng lẽ run rẩy và làn da cô bùng bùng khi những ngón tay anh vuốt ve bề mặt mềm mại.

Bàn tay còn lại của anh vén gọn những lọn tóc vàng để đôi môi anh có thể chu du xuống cần cổ của cô. Khoái cảm cuộn xoắn từ đầu đến chân cô và trái tim thì nhảy điên loạn trong lồng ngực.

“Tôi có thể thấy bên trong em đang run rẩy”, Nikolaos thì thầm. “Sâu thẳm trong này, nơi trước kia chưa từng có ai chạm đến”.

“Em đã từng được chạm đến rồi”, Emily lưỡng lự cố chấp, vết tích cuối cùng của niềm tự hào muốn anh biết rằng cô không hề ngây thơ không biết gì về chuyện đó.

“Không phải là cách tôi muốn ám chỉ”.

“Em không ngây thơ một chút nào hết”, cô khẳng khái.

“Có đấy”, Nikolaos khẳng định chắc chắn. “Em không hề biết điều đó thực chất là gì, không hề biết tôi có thể làm gì với em”, anh nói với một giọng trầm đục hơn nữa.

Tay anh di chuyển dần lên trên, lòng bàn tay anh lướt trên ngực cô, những ngón tay vòng quanh nơi mềm mại ấy, vuốt ve và cấu nhẹ. Hàng loạt những xúc cảm khác nhau cháy bùng lên trong cô, mỗi lúc một nguy hiểm và kích thích hơn, và mắt Emily mở to cảnh giác. Mỗi lần anh chạm vào cô là mỗi lần tiến xa hơn nữa. Nhưng cô không hề muốn dừng anh lại.

Anh lại hôn lên môi cô, khiến cho cô thêm quay cuồng rối loạn. Nụ hôn không quá cuồng nhiệt. Làn môi anh mơn man trên choker, lưỡi anh nhẹ nhàng thăm dò. Anh sẽ chia mùi vị của mình với cô, hương thơm nồng đậm mê hoặc chất Địa Trung Hải của làn da anh bao trùm lấy cô, sức nóng của ánh mặt trời Cyprus dường như đang chạy trong huyết quản của anh. Rồi tay anh lại lần xuống dưới eo váy cô, lướt qua vòng bụng bằng phẳng thon gọn. Emily nhắm mắt lại và gần như ngưng thở. Cô biết cô phải bắt anh dừng lại - anh đang áp đảo cô; thêm một vài giây nữa thôi, cô chắc chắn sẽ sẵn sàng dâng tặng cho anh tất cả mọi thứ, kể cả linh hồn cô, và đó sẽ là một phẩm hoạ tương tự như đại hồng thủy, bởi lẽ anh không hề muốn linh hồn cô... và cả tình yêu của cô.

Nhưng ngón tay anh vẫn tiếp tục lang thang, tiếp tục khám phá, trượt xuống thấp hơn và vuốt ve thân mật hơn. Emily giãy giụa yếu ớt, những cơn sóng khoái lạc đang dâng trào trong cô, và anh vẫn đang tiếp tục tấn công, đụng chạm, vuốt ve...

“Không”, cô rên rỉ, gần như tuyệt vọng. và bằng cách nào đó cô tìm thấy sức mạnh để lặp lại từ ấy một lần nữa. “Không”

Nikolaos ngay lập tức đứng sững, nhưng hơi thở của anh vẫn chưa ổn định và sắc màu cuồng nhiệt vẫn hiện rõ trên gương mặt rậm nắng của anh. “Tại sao?” giọng anh u ám. “Em muốn nó mà”.

“Em không muốn...” Emily cố gắng để tìm đúng những từ cần nói, cố gắng để chống lại nhu cầu đang gào thét trong cơ thể cô, thứ mà lần đầu tiên trong cuộc đời trưởng thành của cô, đang chạy ra khỏi tầm kiểm soát. “Em không muốn... chỉ là tình dục”, cuối cùng giọng cô cũng cất lên ngắt quãng. “Vâng, đúng, em có muốn điều đó”, cô thành thật, “nhưng nếu chỉ là như thế này... nếu như không có gì khác nữa... thì nó chẳng có ý nghĩa gì cả”.

Gương mặt Nikolaos tối sầm. “Cái thứ khác mà em muốn, đó là gì?” anh gầm gừ nhỏ nhỏ. “Tình yêu ư? Em thừa biết nó không bao giờ được chấp nhận. Tôi biết phân biệt rõ ràng cảm xúc của mình trong chuyện này. Nhưng tôi có thể cho em khoái lạc”, anh tiếp tục, đôi mắt đen của anh nhìn thẳng vào cô mãnh liệt đến nỗi khiến cho hệ thần kinh của cô gần như tan chảy. “Tôi có thể làm cho em hạnh phúc theo cách của riêng tôi”.

“Nhưng em có thể khiến anh hạnh phúc không?” cô hỏi giọng trầm khàn. “Em không nghĩ thế. Sẽ không nếu như thứ duy nhất em có thể cho anh là cơ thể này. Nhưng em có nhiều hơn thế nữa... và anh thì không muốn nó. Anh không muốn bất cứ loại tình yêu nào trong cuộc đời anh; anh không tin vào nó. Em nghĩ rằng thậm chí anh còn đang sợ, bởi lẽ anh không thể điều khiển được nó”.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau lâu như nửa đời người đã trôi qua. Và Nikolaos là người đầu tiên nhìn lảng ra phía khác.

“Em đã đúng, tất nhiên”, anh giận dữ. “Tôi không hề thích thú với tình yêu; tôi đã tự dạy mình sống không có nó. Tôi muốn sống không cần tình yêu!”

Emily nhắm hờ đôi mắt. Cô đã cảm thấy thế này một lần. Nhưng sẽ không có thêm nữa. “Ai cũng có thể thay đổi”, cô nói giọng mềm mỏng.

“Nhưng tôi không muốn thay đổi”, Nikolaos thẳng thừng. “Tôi muốn em”, anh nói tiếp, đôi mắt đen rực sáng mãnh liệt. “Tôi đã làm rất rõ ràng. Và đó chính xác là những gì tôi sẽ làm, nếu như em không chấp nhận điều kiện của tôi”.

“Em không thể sống với cái điều kiện đó của anh được”, Emily nói trong vô vọng.

“Vậy thì những gì xảy ra hôm nay sẽ không bao giờ tái diễn nữa đâu”, Nikolaos nhẩn tâm.

Cô không thể tin được là anh có thể ném cô ra khỏi cuộc đời anh nhanh đến thế, rất dứt khoát, nhưng trước khi cô có thể phản đối yếu ớt, anh lại tiếp tục.

“Không may là chúng ta vẫn phải tiếp tục cùng làm việc, nhưng sau này rõ ràng là sẽ tốt hơn nếu chúng ta hạn chế tối đa thời gian tiếp xúc với nhau. Lúc này thì tôi đề nghị là chúng ta nên quay về khách sạn ngay. Tôi và em đều còn rất nhiều việc cần xử lý, và tôi tin là nó sẽ cải thiện tình hình khi đầu óc bị lấp đầy bởi những thứ khác”.

Anh sai bước quay đi, và Emily lục đục theo sau, hoàn toàn không thể tin được chuyện vừa mới đó đang quay cuồng trong sương và rồi ngập tràn vào đau khổ có thể diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn đến vậy.

8. Chương 8

Họ mất một tiếng rưỡi đồng hồ để đi bộ ngược trở lại Hồ tắm của Aphrodite. Phong cảnh hữu tình, biển xanh trong, những vịnh nhỏ dọc trên triền đá và những cánh chim chao lượn trên cao càng khiến Emily buồn hơn. Một nơi tuyệt đẹp như thế dành riêng cho những đôi tình nhân, còn tình yêu của cô thì bị từ chối thẳng thừng. Cô đi dạo, đôi mắt đắm đắm lên mặt đường đầy cát rất bóng dưới chân. Cô biết rằng nếu ngược nhìn lên, ánh mắt cô sẽ chạm phải Nikolaos. Và cô không nghĩ rằng cô có đủ mạnh mẽ để nhìn anh ngay lúc này.

Cuối cùng họ đã đến Hồ tắm của Aphrodite, và sự nhiệm màu của hồ nước xinh đẹp với những dòng nước nhỏ nhẹ trôi xuôi xuống thảm đá với rêu xanh nhanh chóng hút hồn cô. Đoạn cô nhận ra rằng Nikolaos đã dừng bước, nhìn cô với ánh mắt đen không tự chủ, và đột nhiên cô cảm thấy mạnh mẽ trở lại.

Nikolaos mở lời khi họ vừa rời khỏi Suối nguồn yêu thương.(Đài phun nước của tình yêu)

“Theo truyền thuyết,” anh nói với giọng khô khốc, “những người đàn ông bị từ chối tình yêu của Aphrodite, khi trở về từ đây đều đến Suối lãng quên (Spring of Oblivion), nơi họ có thể tắm mình trong dòng nước lạnh để gột rửa ký ức về nàng. Có lẽ tôi cũng nên làm điều tương tự.”

Ánh mắt Emily tỏ ra giận dữ. “Anh nói như thể tất cả mọi chuyện đều là do lỗi của tôi vậy.”

Đôi mắt anh cũng như tóe lửa. “Còn không phải nữa sao? Em biết rõ những gì xảy ra giữa hai chúng ta mà. Em biết rõ cái đêm ở lễ hội Limassol, khi tôi lần đầu tiên hôn em. Tuy nhiên em cứ khẳng khái đòi ở lại, em vẫn muốn làm việc cùng tôi, em biết chắc rằng chúng ta đã có nhiều thời gian ở bên nhau...”

Emily nhìn thẳng anh với vẻ thất vọng. “Ý anh là chính em là người đã sắp đặt mọi chuyện? Rằng em đã cố tình để mọi việc xảy ra như vậy ư...”

“Tại sao không.” Nikolaos nói với giọng đầy hằn học. “Phụ nữ các người thật gian xảo. Họ đều biết họ muốn điều gì, họ theo đuổi điều đó bằng mọi giá, hủy hoại mọi thứ - và cả tất cả những người liên quan nữa.”

“Phụ nữ không thể nào gian xảo bằng đàn ông được.” Emily phản đối ngay. Nhưng anh không phải đang nhắc đến vấn đề về đàn ông và phụ nữ nói chung phải không Nikolaos? Ý anh là đang nói về một người phụ nữ duy nhất, mẹ anh.”

Gương mặt Nikolaos nhanh chóng đanh lại. “Tôi không muốn bàn về chuyện đặc biệt đó.”

“Em nghĩ rằng đó là lúc anh đã nhắc đến,” cô nói, ít nhiều tăng thêm chút dũng khí để phớt lờ dấu hiệu cảnh báo rõ rệt đang phát ra từ đôi mắt đầy thù địch, khuôn miệng, toàn thân như căng cứng của Nikolaos. “Đó là thái độ của anh dành cho mẹ của mình khi bà ấy đã hủy hoại toàn bộ cuộc đời anh. Anh không nhận ra được điều đó à?”

“Tôi chỉ thấy rằng bà ấy đã bỏ rơi chồng và con trai mình.” Nikolaos tức giận đáp. “Có thể đấy là điều bình thường ở xứ sở của em, nhưng ở đây, tại Cyprus này, gia đình luôn được đặt lên hàng đầu, không điều gì có thể quan trọng hơn được.”

“Và vì vậy hạnh phúc riêng tư của bà ấy cũng bị gạt qua một bên à?” Emily thách thức. “Việc bà ấy hoàn toàn không hạnh phúc trong cuộc hôn nhân của mình không phải là vấn đề sao? Chẳng lẽ bà ấy đáng bị ép buộc phải chịu đựng điều đó trong suốt phần đời còn lại của mình ư?”

Nikolaos hét lên đầy giận dữ. “Em không phải người Hy Lạp, làm sao em hiểu được chứ?”

“Em hiểu rằng sẽ rất khó khăn cho bất kỳ đứa trẻ nào tha thứ cho việc mẹ nó bỏ rơi nó.” Emily xuống giọng. “Nhưng em cũng biết rằng rồi sẽ đến một lúc nào đó, mọi hận thù, căm ghét cũng phải kết thúc. Nếu nó không kết thúc, thì nó sẽ hủy hoại cả con người anh.”

“Em là chuyên gia trong những vấn đề này à?” Nikolaos nói kháy.

“Từ lâu rồi, em oán hận cha mình vì sự hung bạo mà ông đã gây ra cho em và mẹ em.” Emily hạ giọng thật thấp. “Nhưng khi em lớn lên, em nhận ra rằng những cảm giác đó cuối cùng cũng chỉ là sự tự hủy hoại, rằng anh sẽ phải cố gắng để hiểu tại sao con người ta lại cư xử như vậy. Và anh cũng phải chấp nhận rằng mọi người đều có thể mắc lỗi và gây ra những sai lầm vô cùng tệ hại.”

Nikolaos im lặng trong giây lát, như thể anh đang hối tiếc vì đã cho rằng Emily không hề biết cảm giác của một đứa trẻ bị chính cha mẹ của nó tước đoạt đi tuổi thơ mà lẽ ra phải được hạnh phúc. Đoạn, nét mặt r ám nắng của anh tối sầm trở lại, như thể những ký ức đau buồn năm xưa đột nhiên quay trở lại đay nghiến anh.

“Em có biết rằng tại sao tôi không thể tha thứ cho mẹ tôi không?” Anh nói, giọng khô khốc. “Đi theo tôi. Tôi sẽ cho em thấy.”

Bàn tay anh nắm lấy cổ tay Emily và kéo cô đi theo anh đi về phía bãi đậu xe. Xe của Nikolaos đang đợi sẵn từ trước - Emily chợt nhận ra rằng anh ắt hẳn đã sắp xếp cho ai đó lái xe từ làng đánh cá dọc biển để đến đây - anh mở cửa rồi đẩy cô vào trong xe.

“Ồ... chúng ta đang đi đâu vậy?” Cô thở gấp, hỏi như hụt hơi.

“Đến dãy núi Troodos.” Anh đáp cộc lốc. “Tôi đưa em đi gặp cha tôi.”

Anh lái chiếc xe chạy dọc theo con lộ hẹp đi ra từ bờ biển, rồi từ từ leo dốc. Emily ngồi yên lặng, không nói lấy nửa lời. Chiếc xe chạy dọc theo triền đồi thấp, đi ngang qua những vườn nho nhỏ xinh với những hàng nho trải thẳng đều tằm tấp trên đồi và những bụi hoa quả. Và rồi những dãy núi bắt đầu khép lại phía sau

lưng họ, một số trở trụ, số khác thì rậm rịt cây rừng. Mặc dù lúc này nhiệt độ không xuống quá thấp vì mặt trời đang tỏa nắng trên cao, nhưng không khí trở nên trong lành, thoáng đãng hơn và hương thông len nhẹ trong gió. Những con đường họ đi có đoạn tốt, cũng có đoạn khá xấu và khó đi, nhưng Nikolaos dường như có khả năng xoay sở với sự khéo léo chính xác của mình.

Những dãy núi kéo nhau cao dần lên và trông có vẻ hoang vu hơn. Những triền núi phủ đầy thông xanh, những dãy sỏi vàng, những tán cây tiêu huyền, tuyết tùng và tổng quán sủi. Những chú quạ đen chuyển từ nhánh cây này sang nhánh cây khác, và có lúc Emily bắt gặp một chú chim lớn đang bay lượn phía trên cao qua những rặng núi. Cô định quay sang hỏi Nikolaos tên của loại chim ấy, nhưng vành môi dữ tợn của anh cảnh báo cho cô biết rằng tâm trạng anh không được tốt để sẵn sàng cho bất cứ một cuộc đối thoại nào.

Chạy thêm một vài dặm nữa, con đường trở nên quanh co, khúc khuỷu với những khúc cua gắt, và khi họ chạy qua một góc khuất thì bị cản lối bởi đàn cừu đang vội vã kéo nhau sang đường. Nikolaos vội vã phanh gấp, và đàn cừu dừng lại trong tích tắc và chăm chăm nhìn vào hai người họ.

Emily cũng chăm chú nhìn lại, cô bị ấn tượng bởi lớp lông dày sẫm màu, óng lên những tia phản chiếu ánh nắng mặt trời đang rơi xuống, và những cặp sừng cong dài một cách đặc biệt.

“Đây là con gì vậy?” Cô hỏi nhẹ nhàng.

“Mouflon - cừu hoang,” Nikolaos đáp, cũng với giọng nhẹ nhàng tương tự. Sự bất ngờ, hoảng sợ của đàn cừu hoang nhanh chóng tan biến, và chúng như biến mất vào những con đường bên cạnh. “Loại cừu này chỉ có thể được tìm thấy ở Cyprus thôi, và chúng cũng rất hiếm.” Anh nói khi tiếp tục nổ máy xe đi tiếp. “Lâu lắm rồi tôi mới gặp lại loài sinh vật này.”

Họ lái xe chậm rãi, như thể Nikolaos bắt đầu hồi tiếc sự bốc đồng của anh khi này đã dẫn đến chuyến đi này. Con đường vẫn uốn lượn, dẫn ngang qua những ngôi làng nằm cheo leo bên triền đồi rất dốc kia. Những ngôi nhà trông rất đơn giản, những con đường thì hẹp và rải đầy sỏi, tuy nhiên chúng có một vẻ đẹp và sự ấm cúng rất đặc trưng. Những chú lừa thồ hàng đang lê từng bước khó nhọc dọc hai bên đường, không vội vã để mang hàng hóa về nhà chủ. Từng nhóm phụ nữ cao tuổi, nhiều người trong số họ vận đồ đen, ngồi bên ngoài nhà để nói chuyện phiếm dưới ánh nắng ấm áp, trong khi những người đàn ông tụ tập quanh những chiếc bàn đặt bên ngoài quán rượu nhỏ, uống cà phê, chơi blackgammon[20], và gặt tất cả mọi chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài sang chỗ khác.

[20] Backgammon hay cờ tào cáo là một trong những trò chơi dạng bàn cờ cổ nhất cho hai người chơi, trong đó những quân được di chuyển theo số súc sắc. Người chơi chiến thắng bằng cách di chuyển tất cả các quân về phía mình.

images

Cuối cùng, Nikolaos từ từ giảm tốc độ khi đến ngoại ô của một ngôi làng khác lớn hơn. Những ngôi nhà tường vôi trắng nằm xung quanh một nhà thờ lớn với những ngọn tháp có mái vòm cao vút. Thay vì chạy xe vào trung tâm ngôi làng, Nikolaos lái xe theo hướng khác, hướng về căn nhà nằm bên rìa phía xa nhất của ngôi làng. Khi họ đến gần hơn, Emily nhận ra ngôi nhà có những mái cong rộng mở chạy dọc theo một bên nhà, với một ban công phía trên và những cánh cửa khép chặt. Một lối đi nhỏ lát gạch vuông gồ ghề với những bụi hoa đầy màu sắc sắc sỡ mọc lộn xộn đầy hai bên lối đi, dẫn vào cửa chính, được tỏa bóng mát dịu dàng bởi những tán cây bách thân đen nhánh, cao lớn. Ngôi nhà nằm trên một góc rộng nhô ra từ viền đồi, và có thể thu lấy toàn cảnh những dãy núi tuyệt đẹp từ mọi góc độ.

Nikolaos dừng xe trước ngôi nhà. “Nhà tôi đây.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Nhà anh đẹp quá!”, Emily thì thầm. “Chắc là anh yêu nó lắm.”

“Tôi chưa bao giờ sống ở đây cả. Tôi đến đây chỉ để thăm cha tôi thôi.”

Cô nuốt xuống đầy khó khăn khi nhớ đến mục đích của chuyến viếng thăm này. Cô biết rất rõ rằng một số bí mật được giữ kín của dòng họ Konstantin đang được tiết lộ cho cô, và cô không ngừng đặt câu hỏi tại sao.

Cô đi theo anh vào nhà. Bên trong, những căn phòng rộng rãi và thoáng đãng, đồ nội thất có lớp màu tối, răn rỗi và tiện dụng. Emily nhìn lên tường. Có vài nét vẽ màu sắc nhạt, nhưng rất khó để thấy rõ bởi chúng

đều bị che khuất bởi những bức họa. Những chi tiết trên từng bức họa được trang trí hết sức tinh tế, và ánh lên màu sắc ấm áp. Nhiều bức tranh vẽ phong cảnh, chủ yếu là những dãy núi, một vài bức thì vẽ chân dung và một số ít vẽ chính ngôi nhà, và cả ngôi làng. Người nghệ sĩ rõ ràng đã tìm thấy cảm hứng nghệ thuật từ chính tổ ấm của anh ta.

Emily chỉ muốn đứng ngắm nhìn những bức tranh, nhưng Nikolaos lại kéo khuỷu tay cô đi tiếp. Anh dẫn cô vào căn phòng bên cạnh, nơi một người phụ nữ lớn tuổi, với mái tóc sẫm màu, bước đến trước mặt họ.

“Nikolaos!”, người phụ nữ nở nụ cười. “Dì nghe tiếng xe là biết con đến rồi.”

Emily ngay lập tức biết rằng người này chính là một thành viên trong gia đình Konstantin. Bà có vẻ ngoài xinh đẹp đậm nét quen thuộc và phong thái đầy tự tin.

“Dì Evi,” Nikolaos nhanh chóng chào người phụ nữ. “Con đến thăm ba con. Ba con khỏe không dì?”

“Rất khỏe.” Dì Evi nói. “Còn con chắc là Emily, dì đang muốn gặp con đây.”

“Làm sao mà dì biết con ạ?” Emily bắt ngờ.

“Dì đã gặp dì Anna rồi.” Nikolaos trả lời thay, với vẻ xa lánh. “Rồi đây em sẽ nhận ra rằng không thể nào giữ bí mật được trong dòng họ này cả.”

Emily có thể cảm nhận gương mặt cô nóng bừng lên khi tự hỏi hai người dì của Nikolaos đã nói gì với nhau. Nikolaos lên tiếng trở lại, kéo sự chú ý của dì anh khỏi Emily. “Ba con vẫn ở chỗ quen thuộc của ông ấy chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Dì Evi nói. “Ông ấy sẽ rất vui khi gặp con đây.”

“Vậy à?” Giọng Nikolaos đột nhiên chuyển sang mỉa mai. “Làm sao con biết được điều đó?”

“Ôi, Nikolaos,” ngay lập tức dì dịu dàng nói, khi bà đưa tay về phía anh, nhưng Nikolaos đã tránh xa, giống như anh không thể chịu đựng bất cứ sự thương hại nào của người khác nữa.

“Đi thôi,” anh nói với Emily, giọng có chút lạnh lùng. Anh bước ra khỏi phòng, và Emily vội vã chạy theo.

Anh dẫn cô đến sân hiên phía sau ngôi nhà, nơi có thể trông thấy phong cảnh hữu tình của dãy núi xung quanh và ngôi làng bên dưới.

Một giá vẽ được kê ở góc cuối sân hiên, một người đàn ông cao lớn với bờ vai rộng và mái tóc điểm hoa râm đang đứng chăm chú vẽ.

“Chào ba.” Nikolaos hạ giọng nói, như thể anh không muốn làm cha anh giật mình.

Yannis Konstantin quay người lại, nở nụ cười gương gạo, rồi nhìn vào bức tranh đang vẽ dở của mình. Ông có gương mặt rắn rỏi, nhưng có ít điểm tương đồng trong nét mặt với con trai ông. Nikolaos giống mẹ anh hơn, bà Eléni với đôi mắt đen láy đầy cảm xúc, mái tóc huyền bóng mượt, và khuôn miệng gợi cảm.

“Đây là Emily,” Nikolaos nói tiếp, cũng thái độ đó. “Con nghĩ dì Evi đã nói với ba về cô ấy rồi. Con muốn ba gặp cô ấy.”

Lần này, Yannis Konstantin thậm chí không tỏ ra đã nghe thấy lời của đứa con trai. Ông vẫn đang chăm chú vào bức tranh của mình. Nikolaos chạm tay Emily, ra hiệu rằng họ nên quay trở lại trong nhà.

Khi họ trở vào bên trong và ở khoảng cách đủ xa để không còn ai nghe thấy họ, cô quay lại hỏi Nikolaos đây mới rồi: “Ông ấy không nhận ra anh à?”

“Tôi không biết nữa,” Nikolaos nói, nét mặt chợt đanh lại. “Ba tôi trở nên như vậy từ khi mẹ tôi bỏ đi. Ông không bao giờ trò chuyện với bất kỳ ai, thậm chí ngay cả với dì Evi người chăm sóc ông mỗi ngày. Ông chỉ ăn, ngủ và vẽ tranh. Dì Evi nói rằng ông đang hạnh phúc và hài lòng với cuộc sống như vậy. Tôi hy vọng rằng dì ấy nói đúng, nhưng tôi không tin tưởng điều đó lắm.”

Trái tim Emily chợt thất lại khi cô thấy nỗi đau từ sâu trong đáy mắt anh. “Những bức tranh do ông vẽ rất đẹp.” Cô dịu dàng nói. “Chỉ những ai có một tâm hồn đang thanh thản mới có thể vẽ được những bức họa như vậy.”

“Ông ấy cũng là một họa sĩ thành công.” Nikolaos tiếp lời, cô nhận ra có chút tự hào trong giọng nói anh. “Tôi đã tổ chức nhiều buổi triển lãm tranh cho ông, và nhiều người cũng bắt đầu sưu tập tranh của ông. Dĩ nhiên là ba tôi không biết việc đó, không điều gì bên ngoài ngôi nhà này có thể khiến ông quan tâm,” anh nói tiếp, sự khó chịu quay trở lại trong sắc giọng anh. “Nhưng nếu ông chấp nhận trở về thế giới thực tế với chúng tôi, ít nhất ông sẽ biết ông đã đạt được những gì.”

“Em thích điều đó,” Emily gật đầu nhẹ. “Em thích việc anh quan tâm đến ba anh để giúp ông trở thành một người thành công, và để người khác nhận ra tài năng của ông ấy.”

“Dĩ nhiên tôi quan tâm đến ông chứ,” Nikolaos gần giọng. “Ông ấy là ba tôi mà.” Nói đoạn, anh vội quay người đi, nhưng Emily vẫn kịp thấy ánh mắt anh sáng ngời lên trong thoáng chốc.

Họ ở lại ngôi nhà thêm một tiếng đồng hồ nữa. Nikolaos dành thời gian ở cạnh cha anh, trong khi Emily thì trò chuyện với dì Evi, tìm hiểu thêm về những năm tháng cô đơn và thiếu vắng tình yêu mà Yannis Konstantin trải qua ở ngôi nhà này để vẽ những bức họa tuyệt vời của ông. Ông đã đánh mất người vợ của mình và quay lưng lại với thế giới bên ngoài, nhưng dường như ông đã tìm thấy niềm an ủi bằng tài năng trác tuyệt của chính bản thân.

Khi cô và Nikolaos rời khỏi ngôi nhà ấy, họ lái xe ngược về những con đường ven núi lộng gió trong im lặng. Họ đến bãi biển khi mặt trời vừa lặn phía chân trời, vòm trời, biển cả, mặt đất như được phủ trong lớp ánh sáng vàng óng đang cố gắng toả những tia đỏ cam cuối cùng trước khi nhạt dần và chìm vào bóng tối lúc màn đêm buông xuống.

Emily nhận ra rằng con đường Nikolaos vừa lái xe qua dẫn họ đến Vịnh San Hô. Trong chút ánh sáng nhạt nhoàng, cô có thể trông thấy kiểu dáng đặc biệt của ngôi biệt thự của anh, những bức tường màu nhạt đón lấy và phản chiếu những tia nắng yếu ớt cuối ngày. Đoạn, anh dừng xe trước lối vào căn biệt thự.

“Em vào trong đi.” Anh nói như ra lệnh.

Emily nghĩ rằng có lẽ anh muốn nói chuyện với dì Anna trước khi họ đến Paphos. Có lẽ có vài điều gì đó anh cần truyền đạt từ một người dì khác, dì Evi.

Tuy vậy, bên trong ngôi biệt thự, mọi thứ dường như yên lặng và vắng bóng người. Không chút ánh sáng, và Nikolaos bật ngọn đèn nhỏ trong căn phòng chính, để lại những góc phòng vẫn đang chìm trong bóng tối.

“Liệu... dì anh đã đi ngủ rồi chẳng?” Emily hỏi, thoáng chút lo lắng.

Nikolaos nhìn cô. “Dì Anna không có ở đây,” anh nói với giọng mềm mỏng. “Dì ấy đi Limassol trong vài ngày. Dì ấy xin lỗi rằng dì ấy cần đi mua sắm một ít, nhưng tôi nghĩ rằng thật ra dì Anna muốn tìm hiểu đôi chút về em. Dì ấy muốn gặp những người ở khách sạn mà em cùng làm việc và kết bạn.”

“Tại sao thế?” Emily ngạc nhiên hỏi.

“Dì Anna rất tò mò. Dì ấy thích biết tất cả mọi thứ về mọi người xung quanh. Và từ khi gặp em - đưa ra một kết luận sai lầm về em - dì ấy muốn tìm hiểu thêm về em. Không có cách nào để hiểu về em tốt hơn là hỏi chính những người đã biết em từ trước, đúng không?”

Emily cắn môi, tỏ vẻ đắn đo. “Ý anh là gì, việc dì ấy đưa ra kết luận sai lầm? Và dì ấy muốn biết điều gì về em?”

“Dì muốn biết liệu em có phải là một người vợ phù hợp hay không, dành cho tôi.” Anh nói thêm với giọng châm biếm.

“Người vợ dành cho anh?” Đôi mắt Emily mở to đầy bất ngờ. Rồi cô lí nhí. “Nhưng anh không muốn lấy vợ mà,” cô nhắc nhở anh với chút khó chịu trong giọng nói. “Ít nhất, anh không muốn có một người khiến anh yêu, khiến anh mơ ước, khiến anh muốn sống trên đời. Anh muốn một mối quan hệ mà anh có thể kiểm soát được, không cần phải cho đi bất cứ điều gì từ chính bản thân anh. Anh muốn lấy một người vợ mà anh sẽ không yêu, để anh không bao giờ gặp đau khổ.”

“Đúng vậy, đó chính là những gì tôi muốn.” Nikolaos nói cứng rắn. “Và tôi không thể có được điều đó với em, phải không Emily? Khi em đến đây, em chỉ là một cô bé người Anh rụt rè, mặt mày tái nhợt, nhưng hồn đảo tình yêu này đã thay đổi em; hãy nhìn em đi...” Ánh mắt anh nhìn cô như thèm khát. “Làn da em

đã dần r ám nắng, khỏe mạnh, căng đầy sức sống, ngập tràn tình yêu thương. Và em mong chờ trao tình yêu ấy cho một ai đó. Nhưng tôi không mong muốn gì điều ấy cả, Emily. Tôi không mong muốn tình yêu đó.”

Nhưng anh nhìn cô như thể khao khát điều gì đó từ cô, khi vẻ thềm muốn dâng đầy trong đôi mắt sâu của anh, và anh bước thêm vài bước đến gần cô.

Emily đột nhiên bước lùi lại. “Không, đừng... đừng làm vậy.” Cô gần như đang cố gắng biện hộ. “Anh nói đúng, em muốn điều đó, rất khao khát điều đó. Em biết vậy, nhưng nếu em không thể có mọi thứ thì tốt hơn là không có gì cả. Làm ơn đi, Nikolaos, hãy để em đi...”

Đôi mắt anh phát ra ánh nhìn khác hẳn. “Em có biết tôi cảm thấy như thế nào khi em gọi tên tôi không? Có lẽ là không, nếu không em sẽ thường gọi tên tôi rồi.”

“Nikolaos...” Cô nói mà không kịp suy nghĩ, và rồi, cô cắn môi khi thấy anh tiến gần hơn đến việc mất tự chủ.

Bên ngoài, bóng tối đen như nhung của màn đêm phủ lên vịnh, và chỉ những tia sáng leo lét nhất mới có thể thấy thấp thoáng ngoài khơi xa khi ánh trăng bàng bạc rải đều trên nền trời. Bên trong căn phòng, những chiếc bóng bao quanh hai người khi họ đứng bên ngoài rìa ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn nhỏ. Tuy vậy, bấy nhiêu thôi cũng đủ cho Emily trông thấy rõ gương mặt Nikolaos, thấy rõ những cảm xúc đầy mâu thuẫn đang bộc lộ từ những hành động căng thẳng khác thường của anh.

Anh lắc đầu chậm rãi, gần như thất vọng. “Tôi chưa bao giờ ở trong tình trạng như thế này bao giờ,” anh thì thầm. “Tôi luôn có thể tránh xa một mối quan hệ tình cảm, cắt đứt mọi cảm xúc trước khi kịp nảy sinh điều gì khác.”

“Anh vẫn có thể tránh xa bây giờ,” Emily nói với vẻ run run, chậm rãi. “Vẫn chưa quá muộn đâu.”

“Ôi, nhưng thật sự muộn rồi.” Nikolaos nhẹ nhàng nói. “Đêm nay, tôi không thể tránh xa điều gì hết.”

Anh lại tiến về phía cô, và Emily biết rằng nếu cô để anh chạm vào người cô, thì cô sẽ gặp phải rắc rối có thể hủy hoại đời cô hoàn toàn. Cô cũng biết lý do tại sao Nikolaos đang ở trong trạng thái mất tự chủ và dễ kích động như vậy. Chuyến viếng thăm cha anh đã khiến tâm trạng và cảm xúc anh rối bời; anh cần một sự an ủi nào đó, và đêm nay, anh sẽ tìm thấy niềm an ủi ấy ở đây, với cô.

Và đúng thật, anh rõ ràng mong muốn niềm an ủi đó, muốn có cô. Đôi mắt đầy khao khát đen láy của anh thổi bùng ánh sáng leo lét xung quanh, giống như những ngón tay anh đang đốt cháy da thịt cô, nếu như cô để anh chạm vào người cô.

Lúc này, anh đã rất gần bên cô rồi, cô có thể cảm nhận hơi thở anh áp sát gương mặt cô, sự ấm áp và thanh thoát, cô có thể ngửi thấy mùi da thịt anh. Emily cảm thấy bất lực trước sự khao khát của anh. Và sự đau đớn ngấm khuấy động tâm hồn cô, những dư âm của sự khao khát mà anh đã vực dậy trong cô lúc trước đó, khi anh hôn cô ở Suối nguồn yêu thương.

Suối nguồn yêu thương. Cô lặp lại liên tục. Cô thật là một con bé ngốc nghếch khi đi đến đó với người đàn ông này! Cô đã bị gán vào lời nguyện với anh, và bây giờ cô cảm thấy như thể ngón tay của nữ thần Aphrodite đang chạm vào cô; tất cả tình cảm thâm kín vốn bị dồn nén bấy lâu trong cô giờ đây như được giải thoát, và cô không thể làm được gì để ngăn cản chúng vỡ tung ra. Nikolaos không phải là người duy nhất cảm thấy mất tự chủ...

Đôi môi anh chỉ còn cách cô một khoảng cách ngắn ngủi; cô cảm thấy anh đang nỗ lực kiềm chế lần cuối, nhưng anh thất bại. Áp lực từ đôi môi anh khiến hơi thở cô bị nghẹn ứ trong cổ họng, và sự nóng bỏng trong nụ hôn của anh khiến toàn thân cô như mềm nhũn.

Nikolaos hơi thả lỏng thân thể cô và nâng đầu cô lên. “Em nói rằng những bức vẽ của cha tôi cho thấy ông ấy đang thanh thản. Uhm, đó là những gì tôi cần - một tâm hồn yên bình, thanh thản, dù cho điều đó chỉ xảy ra trong một đêm thôi.” Anh nở nụ cười khó hiểu. “Liệu nó có ích kỷ và tự cao không? Tôi thì cho rằng có đấy. Nhưng tôi không quan tâm. Chỉ một đêm trong đời, tôi muốn được tự do.”

“Vậy liệu anh có quan tâm những gì em muốn không?” Emily hạ giọng.

Anh khẽ lay người cô. “Em biết rằng tôi có quan tâm mà. Thật ra em cũng muốn những gì mà tôi muốn.” “Không.” Cô khẳng khái cương lại. Cô muốn tình yêu, và anh sẽ không thể mang đến cho cô điều ấy.

“Được chứ.” Nikolaos cương quyết nói. Lòng bàn tay anh lướt nhẹ trên làn da nóng bỏng của cô, đôi môi anh lại tiếp tục kề sát môi cô. “Cho dù hai chúng ta muốn bất cứ điều gì trong tương lai, thì đêm nay chúng ta chỉ đơn giản mong chờ điều này thôi.” Những ngón tay anh đột ngột lặn sâu vào lớp vải mỏng manh trên người cô, chạm tay lên vùng đồi mềm mại. “Em có thể nói dối tôi,” anh thì thầm. “nhưng cơ thể em thì không.” Emily giật bắn người khi anh chạm vào cô, và nụ cười lóe lên từ khóe môi anh. “Tôi biết em mong muốn nhiều hơn thế nữa. Và em không mong muốn từ ai khác, ngoại trừ tôi.”

“Anh thật kiêu ngạo,” Emily lên tiếng trong vô vọng, cô biết rằng không có cách gì từ chối những khao khát cháy bỏng đang chạy dọc suốt các dây thần kinh xúc cảm của cô.

“Chỉ những nơi nào có em thôi.” Nikolaos hơi gần giọng. “Và em hoàn toàn đúng khi cảm thấy tôi kiêu ngạo. Không ai khác có thể khiến tôi cư xử như vậy trước đây cả.”

Những ngón tay anh đã tìm đến khuy áo phía trước bộ váy, nhanh chóng thuần thục mở ra và rồi bàn tay anh lần đến làn da mịn màng, ấm áp của cô.

Emily rít nhẹ trong cổ họng, nhưng đó không phải là sự phản đối. Cô đã cho trôi tuột đi khoảnh khắc có thể cương lại điều ấy. Cô yêu người đàn ông này rất nhiều, và ngay chính lúc này, không cần biết anh có mong muốn tình yêu của cô hay không, chỉ cần anh khao khát chút gì đó từ cô, thế là đủ.

Bàn tay Nikolaos lại tiếp tục di chuyển, lần này rất nhẹ nhàng. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh có thể nhẹ nhàng đến thế. Chúng để lại cảm giác tan chảy trong từng đợt xúc cảm tinh tế nhẹ nhàng đang dần tăng lên khi những ngón tay anh khám phá sâu hơn.

Đôi môi anh lại áp lên môi cô, như thể anh mong muốn - cần - được cảm nhận cô, và bàn tay kết thúc cái nút cuối cùng trên chiếc váy của cô, để nó rơi nhẹ nhàng khỏi bờ vai cô. Đoạn, anh cúi đầu áp vào đôi gò bồng đảo của cô, và mọi thứ nhanh chóng trôi tuột vào hỗn loạn - hơi thở anh gấp gáp và trở nên mất bình tĩnh, đôi tay anh không còn nhẹ nhàng nữa, mà ngày càng đòi hỏi hơn.

“Một đêm khi cả hai chúng ta đều có thể có thứ mình muốn.” Anh thì thầm, những lời nói bị nghẹn lại vì đôi môi anh tiếp tục lướt trên làn da nóng bỏng và rịn mồ hôi của cô.

Anh nhắc bóng cô lên và nhanh chóng bế cô vào phòng ngủ. Không ánh đèn, chìm trong bóng tối, Emily nghe tiếng quần áo anh sột soạt cởi ra. Và rồi cô cảm giác mình được đặt lên giường bên cạnh anh, mùi hương nồng đậm từ làn da anh làm cô ngất ngây, da thịt ấm nóng của anh gấp gáp kề sát cô, tay anh, môi anh lướt trên người cô, những cái chạm nhẹ làm cô bỏng rát, đôi môi anh đối khát khám phá sự mềm mại của ngực cô và thô bạo ôm trọn phần đỉnh nhạy cảm đang căng cứng ấy, rồi di chuyển dần xuống phần bụng đang run rẩy để rồi lưỡi anh lướt nhẹ trên làn da mỏng bên trong đùi cô, cho đến khi Emily cảm thấy như thể toàn bộ thể giới của cô đã bị khám phá và nổ tung xung quanh mình.

Sau đó Nikolaos ngẩng đầu và giọng anh vang lên dữ dội trong bóng tối. “Chạm vào tôi đi.” Giọng anh khàn đặc yêu cầu, và anh nắm lấy tay cô và kéo về phía mình.

Gần như ngay lập tức, Emily làm theo lời anh. Cô nhận ra cảm giác vui thích xen lẫn sợ sệt khi nghe lệnh từ một người đàn ông.

Cơ thể anh rất đẹp, vạm vỡ và quyến rũ. Những cơ bắp anh nổi cuộn cuộn dưới lớp da ẩm ướt và mềm khi đôi bàn tay cô âu yếm nhẹ nhàng lướt qua, ban đầu ngập ngừng và càng lúc càng bạo dạn, tạo ra sự căng cứng run run chạy khắp cơ thể anh. Cô thích cảm giác đó của anh, sự cọ xát đầy xúc cảm của hai cơ thể, đam mê của cô mang đến cho anh sự khoái lạc.

“Đủ rồi!” Nikolaos thì thầm, hơi thở anh gấp gáp. Nhưng Emily không muốn dừng ngay, cô đã bị quyến rũ - và hưng phấn vì phản ứng của người đàn ông mạnh mẽ tự chủ này với sự đụng chạm nhẹ nhàng của ngón tay cô. Cô vuốt nhẹ anh, dường như đùa nghịch, buộc anh nắm chặt lấy eo cô và giữ bàn tay cô xa khỏi người anh trong tích tắc khi anh cố gắng đấu tranh giữ lại những giây phút tự chủ cuối cùng.

Tuy vậy, đó là một cuộc chiến đã đến hồi kết. Họ đều biết điều đó, và cánh tay Emily đã vòng quanh người anh, kéo anh lại gần mình hơn. Cô cảm thấy cơ thể anh run lên, và thân hình đồ sộ của anh lật lên trên cô, kéo cô gần sát lại, bàn tay anh mơn trớn trên người cô một cách mạnh mẽ lần cuối cùng và rồi nhanh chóng làm dịu cô bằng sự âu yếm thăng hoa.

Một cảm giác rung mình nhẹ bất giác chạy dọc sống lưng Emily, và rồi tiếp theo là sự ngượng ngùng đầy bất ngờ. Cô đã từng mong muốn và đau lòng vì điều đó, nhưng một nửa trong cô vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng. Cô giấu mặt vào vai anh. Giọng Nikolaos thăm thì bên tai dịu dàng khi người anh bắt đầu cử động trở lại, anh bị điều khiển bởi sự đam mê mà không tài nào cưỡng lại được.

Giọng nói thân quen của anh lại vang lên, xoa dịu cô và cô nhận ra rằng toàn thân cô đã đáp lại từng nhịp điệu dồn dập của khoái cảm, làn da hai người ngày càng nóng dần lên, những đầu dây thần kinh càng lúc càng nhạy cảm. Sự nồng nhiệt của cảm xúc tăng nhanh, và khiến cô bối rối. Cô ôm chặt Nikolaos; cô cần nắm giữ một điều gì đó có thực trong thế giới đang bắt đầu tan chảy hoà vào vòng xoáy khoái lạc nóng bỏng.

Và trong cơn xao động, mồ hôi ẩm nóng và cả khao khát cuồng nhiệt của anh, Nikolaos dường như biết chính xác những cảm xúc hỗn độn trong anh đang xoáy thành sự căng thẳng, gần như là đỉnh điểm không thể ngăn được, anh biết chính xác khoảnh khắc khi cơ thể anh run rẩy đắm vào cô lần cuối cùng, đam mê bùng nổ và ào ào đổ như thác lũ cuốn cô vào vòng xoáy thăng hoa trong khoái lạc ngập tràn.

Emily nghe thấy anh gọi tên cô liên tục, khi những niềm hoan lạc cuối cùng đang ào ào cuộn trong anh. Chưa ai từng gọi tên cô như vậy trước đây, cô nhắm mắt và để mình chìm đắm trong sự ngọt ngào ái ân của khoảnh khắc này.

Cảm giác thăng hoa từ từ đi qua đến khi chỉ còn chút dư vị đọng lại, còn sự ngọt ngào vẫn ngây ngất quanh họ. Nikolaos bất động một lúc lâu, và rồi anh chống khuỷu tay nhô dậy, nhìn cô trong bóng tối. Bàn tay anh tiếp tục di chuyển trên người cô thêm một lúc, cuối cùng dừng lại để mơn trớn đôi gò bồng đảo mềm mại của cô.

“Anh muốn có một tâm hồn yên bình, thanh thản,” anh ngáp ngừng. “Nhưng giờ đây, anh cảm thấy như anh sẽ không bao giờ bình yên trong suốt cuộc đời này.”

“Tình yêu thì không bao yên bình cả.”

“Đó là lý do tại sao anh không muốn có nó trong đời. Nhưng anh phải có nó đêm nay.” Nikolaos khàn giọng. “Anh phải có nó.”

Bàn tay anh lại tiếp tục cử động và cơ thể anh lại rung lên với nhịp điệu gấp gáp hơn, hoàn toàn bị khuấy động bởi sự gần gũi của cô. Emily im lặng đón nhận anh vào vòng tay âu yếm, bối lễ, ít nhất chỉ trong đêm nay thôi, anh là của cô. Ngược lại, cô cũng muốn trao cho anh bất cứ điều gì anh muốn. Và cả những điều anh không muốn - tình yêu của cô.

Cuối cùng họ ngủ thêm vài tiếng đồng hồ trước khi bình minh đến, một giấc ngủ không mộng mị.

Khi Emily thức giấc, trong khoảnh khắc, cô không thể nhớ ra tại sao cơ thể cô có cảm giác nặng nề và uể oải. Nhưng ngay sau đó, cô chợt nhớ ra mọi chuyện, và ngồi thẳng dậy.

Căn phòng trống vắng; không có bóng dáng của Nikolaos ở đây. Có hai chỗ lõm trên gối cho thấy hai người vừa nằm cạnh nhau. Rất gần nhau. Emily bất giác rung mình khi cô nhớ ra họ đã gần bên nhau như thế nào.

Vậy anh ấy đang ở đâu nhỉ? Cô chậm rãi rời khỏi giường, và bước về phía cửa. Anh đơn giản bỏ đi thôi sao? Để cô lại một mình như vậy ư? Cô lại rung mình khi nhận ra khả năng tồi tệ đó có thể xảy ra.

Rồi cô nghe vài giọng nói vang lên. Một của đàn ông và một của phụ nữ. Người đàn ông thì rõ ràng dễ nhận ra chính là Nikolaos. Nhưng còn người phụ nữ? Giọng nói người này khá quen thuộc, nhưng Emily dường như không thể nhận ra ngay trong buổi sáng này, không thể khiến trí nhớ cô đưa ra một gương mặt nào tương ứng với giọng nói này.

Một chiếc áo choàng tắm được xếp gọn ở cuối giường, rõ ràng Nikolaos đã để đó sẵn cho cô. Emily khoác vào người, dùng những ngón tay gỡ vài lọn tóc rối, và rồi mở cửa.

Đầu cô vẫn còn hơi choáng váng, tay chân cô nặng trĩu với ân ái tối qua đã khiến cô mệt mỏi khắp từng phần cơ thể. Trong đầu không nghĩ ngợi gì về việc cô đang làm, cô tiến về phía có những giọng nói đang vang lên.

Cô đẩy cửa bước vào một căn phòng rộng lớn ngập tràn nắng vàng với góc nhìn tuyệt đẹp hướng ra vịnh. Bên trong, cô nhận ra Nikolaos đang đứng cạnh cửa sổ, đã mặc quần áo chỉnh tề. Và đứng đối diện với anh chính là Sofia.

Emily cảm thấy bất ngờ thật sự khi cô nhận ra sự hiện diện của một người phụ nữ khác. Cô ấy đang làm gì ở đây? Rồi trở nên hoàn toàn ý thức được sự tương phản giữa cô và cô gái Cyprus ấy. Như mọi khi, Sofia ăn mặc đơn giản nhưng có một phong cách rất tinh tế. Sáng nay, cô mặc quần linen màu nhạt và áo lụa, những ngón tay được sơn bóng cẩn thận, và cách trang điểm sành điệu càng tô đậm thêm nét mạnh mẽ và đôi mắt đen lầy xinh đẹp.

Emily đứng ngay đó, chân trần, tóc xỏa tự do trên bờ vai, và nhận ra ánh nhìn thù ghét từ Sofia đang chĩa vào cô. Sắc mặt Emily đỏ ửng lên bởi cô biết người phụ nữ ấy nhận thức rất rõ chuyện xảy ra đêm qua.

Gương mặt Nikolaos không tiết lộ anh đang nghĩ gì. Đôi mắt anh lạnh nhạt và nhẵn lại khi anh chạm phải ánh mắt cô em họ.

“Bây giờ mới sáng sớm thôi Sofia,” anh nói với giọng bình thản. “Và em chưa nói cho anh biết lý do của việc em ở đây.”

“Em có vài tin cho anh đây,” Sofia lên tiếng, đôi mắt cô sáng bừng lên với cảm xúc đang dâng lên. “Liệu Emily kể cho anh biết chưa nhỉ?” Cô nói thêm.

“Kể cho anh về chuyện gì?” Nikolaos hỏi với sự mất bình tĩnh đầy bất ngờ.

“Về việc mẹ anh đang ở đây, tại Cyprus này. Bà ấy đang ở một căn nhà bên ngoài Paphos.”

Nikolaos im lặng sững sờ, còn trái tim Emily gần như ngừng đập.

“Làm sao cô biết điều đó?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, với một giọng nói cố gắng giữ bình tĩnh.

“Em gặp bà ấy tối qua. Cũng tình cờ thôi; Em đến Paphos buổi tối cùng vài người bạn, và gặp Eléni đi bộ trên đường. Bọn em nói chuyện một lúc.” Sofia tiếp tục. “Thật ra, em và bà ấy đã có cuộc chuyện trò hết sức thú vị.”

“Vậy thì tại sao Emily có thể nói cho anh biết được rằng mẹ anh đang ở đây?” Nikolaos nói với sắc giọng khiến Emily bất chợt cảm thấy hơi sợ hãi.

Về dắc thẳng ánh lên trong mắt Sofia. “Bởi vì cô ta đã biết Eléni ở gần Paphos mấy ngày qua rồi. Cô ta đã gặp bà ấy và nói chuyện với bà. Mẹ anh và Emily dường như có mối quan hệ bạn bè tốt đấy, Nikolaos ạ.”

Nikolaos chậm rãi xoay người lại phía Emily, và sắc mặt anh khiến trái tim cô như hóa đá. Anh không bao giờ tha thứ cho cô vì sự phản bội này, đặc biệt từ khi anh phá bỏ mọi quy tắc của chính bản thân mình về sự riêng tư cá nhân và thổ lộ mọi nỗi niềm sâu kín về mẹ anh cho cô nghe. Mọi thứ diễn ra giữa họ tối qua đã hoàn toàn bị phá hủy bởi những lời cay độc của Sofia.

Emily cảm thấy thế giới xung quanh cô như vỡ tan, và biết rằng cô không bao giờ có thể hàn gắn chúng trở lại như trước được nữa.

9. Chương 9

Ánh mắt Nikolaos dán chặt vào gương mặt Emily với vẻ lạnh lùng đến nỗi khiến cho cô cảm thấy còn đau hơn cả một cơn giận dữ bùng nổ.

“Em đã từng gặp mẹ anh ư?” anh hỏi với một giọng nhẹ đến mức đáng sợ.

“Đó chỉ là một sự tình cờ thôi”, Emily thì thào đáp lại. “Và thực ra em đã định sẽ nói với anh”.

“Khi nào?” anh cay nghiệt.

“Em... em đang chờ thời điểm thích hợp”.

Sofia cười nhẹ mĩa mai xen vào giữa cuộc đối thoại của họ. “Tôi thì thấy cô có vẻ có rất nhiều thời gian để nói đấy chứ, suốt hôm qua cả ngày... lẫn đêm”.

Nikolaos quay lại, dường như chợt nhớ ra rằng còn có cô ta ở đó. “Anh nghĩ là em nên đi rồi đấy, Sofia”, anh nói cộc lốc.

Gương mặt Sofia lập tức thay đổi. “Anh nói em đi ư?” cô hỏi lại, trong giọng nói có chút vụn vỡ.

“Em vừa mới bảo em đến đây để nói chuyện”, Nikolaos lạnh lùng, nhìn cô như thể người xa lạ. “Thế thì hoàn thành nốt những gì em muốn nói đi”.

“Nhưng ý em không phải là... em không định...” Sofia lắp bắp, gương mặt cô đầu tiên tái nhợt đi, rồi sau đó lại đỏ bừng lên như một cô nữ sinh lúng túng mà tất cả sự nhạy bén sắc sảo dường như đã chợt rời bỏ cô mà biến mất.

“Định khiến cho anh quay lưng lại với em chứ gì. “ Nikolaos tàn nhẫn chấm dứt câu nói của cô. “Nhưng em đã làm thế rồi. Em đã nhắc cho anh nhớ đến một chuyện mà chút nữa thì anh quên mất. Đó là không người đàn bà nào có thể tin cậy được. Tất cả các người đều đang đùa giỡn với cuộc sống của người khác, chiếm đoạt những điều các người muốn cho bằng được, huỷ hoại mọi thứ, mặc kệ những chuyện khác và những kẻ liên quan sẽ ra sao.”

“Không phải tất cả phụ nữ đều thế mà”, Emily chống chế ngay.

Đôi mắt đen của anh chiếu vào cô bùng bùng giận dữ ngay lập tức khiến cho cô câm lặng. Rồi anh quay lại cô em họ.

“Đi khỏi nhà anh ngay, Sofia”, anh ra lệnh. “Và anh muốn tốt hơn hết là chúng ta tạm thời đừng gặp nhau nữa. Anh không muốn nhìn thấy em.”

Đó là sự trừng phạt tồi tệ nhất mà anh gây ra cho cô ta. Sofia lão đảo như thể đã bị anh giáng một đòn mạnh. Và rồi cô ta quay lưng chậm chậm rời khỏi phòng, vai chùng xuống chấp nhận sự thật phũ phàng là cô ta đã mất Nikolaos mãi mãi.

Emily căng thẳng chờ đợi đến lượt mình cũng bị anh đuổi đi. Cô sẽ khó có thể chịu đựng được những lời nói ấy thốt ra từ miệng anh, nhưng một phần nhỏ nhoi cuối cùng của niềm kiêu hãnh trong cô đã giúp cho cô còn đứng yên vững vàng được.

Dù vậy, Nikolaos không nói một câu nào. Thay vào đó, anh xoay bước ra khỏi phòng mà không thèm liếc về phía cô một cái.

Khi anh đã đi khuất, cô ngồi sụp xuống chiếc ghế gần nhất, đôi chân cô run rẩy. Trong một khắc cô ước giá mà cô chưa từng gặp Eléni, chưa từng nhận lời giúp bà ấy. Nhưng rồi Emily chợt nhớ lại sự đau khổ lấp lánh trong đôi mắt của mẹ Nikolaos, và biết rằng không đơn giản không thể quay lưng lại với bà ấy. Giá mà Nikolaos có thể bị thuyết phục để đến gặp mẹ mình, để chỉ cần nhìn vào đôi mắt đen buồn ấy và hiểu ra bà đã phải trả giá như thế nào cho quyết định rời bỏ gia đình mình, phải chăng anh sẽ bớt cay nghiệt hơn?

Emily thở dài. Nhưng có lẽ không - Nikolaos có quá nhiều kiêu hãnh. Và một nỗi đau mà anh chưa từng thừa nhận; một nỗi đau đã trải dài suốt những năm tháng trưởng thành của cuộc đời anh, ngay trong khoảng thời gian quan trọng và nhạy cảm nhất của thời niên thiếu.

Và giờ thì anh sẽ không bao giờ tin cô lần nữa. Anh nghĩ rằng cô và mẹ mình đang mưu tính đằng sau lưng anh, và đó là thứ mà anh không bao giờ có thể tha thứ được, đặc biệt là ngay vừa sau khi họ đi thăm cha anh, khi cô đã được biết sự ruồng bỏ của mẹ anh đã khiến cho gia đình trở thành như thế nào.

Chậm chạp lê bước như thể một người phụ nữ già, Emily đi vào phòng ngủ mặc lại đồ. Cô không tắm. Hương thơm nồng đậm của Nikolaos vẫn còn vương vấn trên làn da Emily và cô không muốn rửa trôi nó đi, không phải bây giờ. Bởi đó là một lời nhắc nhở trong sâu thẳm về sự thân mật mà họ đã trao cho nhau chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, và sẽ không bao giờ có lại lần nữa.

Cô biết cô nên rời khỏi biệt thự và quay về Paphos. Nhưng thay vào đó cô lại thấy mình lần theo con dốc nhỏ dẫn xuống bãi biển. Cô có một cảm giác khó tin như là dường như mọi thứ bất động trong hàng giờ liền, cho đến khi bình minh lên, và còn rất ít người đang lang thang trên bãi biển trải dài phủ kín bờ vịnh cong cong. Những bãi cát nhuộm một màu hồng đã âm dần lên dưới đôi chân trần của cô, và mặt nước lấp lánh một màu trong vắt như pha lê trong ánh mặt trời ban mai.

Cô nhìn thấy một dáng người đậm cao to đứng bất động cách đó không xa, chăm chú nhìn ra biển.

Cô nuột xuống khó khăn; và rồi vững bước tiến về phía anh. Về phía bóng hình ấy.

Nikolaos không hề quay lại nhìn cô, thậm chí cả khi cô chỉ còn cách anh vài bước. Cô biết anh nhận thức rất rõ về sự hiện diện của cô. Cơ thể chột cứng lại của anh đã tiết lộ điều đó.

Cô nhận ra bản thân mình cũng đang đứng trong cùng một tình trạng, thậm chí là không dám thở. Những bước cuối cùng đưa cô đến trước mặt anh đã tiêu tốn cả một nỗ lực khổng lồ.

Gương mặt anh rắn đanh, đôi mắt nhắm chặt không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào. Thật khó để tin rằng người đàn ông này cũng là người đêm qua đã làm tình cùng cô với một cường độ mãnh liệt và đầy đam mê.

“Giờ anh muốn em nói gì đây?” Emily mở lời với giọng trầm thấp. “Rằng em xin lỗi ư?”

“Anh cho rằng một lời xin lỗi là khó để có thể chấp nhận tất cả chuyện này”, Nikolaos đáp lại đều đều, sau một khoảng dài im lặng đến mức cô cứ tưởng là anh sẽ không thèm trả lời cô nữa kia.

“Ôi, anh thật là cố chấp!” cơn giận dữ trong cô chợt trào ra. “Tại sao anh không chịu nhượng bộ một chút, không chịu đồng ý gặp người ta chỉ giây lát thôi sao?”

“Từ ‘người ta’, anh cho rằng em đang nói đến mẹ anh ư?” anh lạnh nhạt.

“Tất nhiên là thế. Coi nào, em biết là lẽ ra em nên nói với anh rằng em đã gặp bà ấy, nhưng ít nhất thì anh có thể hiểu tại sao em đã không làm thế không?”

“Không”, anh rõ ràng là cố tình trả lời như vậy.

“Bởi em biết là anh sẽ phản ứng như thế này mà! Và điều tồi tệ là anh đang làm tổn thương chính mình nhiều như tổn thương bà ấy vậy, vì rõ ràng là anh muốn gặp bà ấy. Anh hiển nhiên là cần thế! Anh sẽ không bao giờ là một con người thực thụ cả, Nikolaos, cho đến khi anh chịu đối diện với chuyện này, đương đầu với bóng ma quá khứ đau thương đã ám ảnh suốt tuổi thơ của anh”.

Đôi mắt đen của anh sáng loé lên khi vẻ ngoài tự chủ bắt đầu mất dần.

“Làm sao em dám bảo anh cần phải làm những gì? Em không hề biết gì về việc đó. Không gì hết!”

“Chắc chắn là có”, Emily đáp trả kiên quyết không kém. “Một phần tuổi thơ em cũng là cơn ác mộng - bạo lực thể chất là một trong những thứ đáng sợ nhất có thể xảy đến với người ta khi họ còn nhỏ. Nhưng nếu cha em còn sống, em sẽ không quay lưng với ông ấy. Em sẽ nói với ông ấy, để ông ấy hiểu những thiệt hại ông ấy đã gây ra, những nỗi đau mà ông ấy đã tạo ra cho em. Và em cũng sẽ yêu cầu ông nói với em, để ít ra em có thể hiểu được vì sao ông lại làm thế, áp lực nào đã dồn nén ông vào tình trạng đó. tất cả điều đó đều phải nhờ trao đổi và thấu hiểu nhau - và tha thứ - để chúng ta có thể bỏ lại tất cả sau lưng, và tiếp tục sống”.

“Anh vẫn đang sống cuộc đời của mình”, Nikolaos nói cứng. “Anh đã xoay sở rất tốt trong hai mươi năm đó kể từ khi mẹ anh ra đi, và anh không thấy lý do gì để không tiếp tục cuộc sống như thế sau này”.

“Nhưng anh không thể yêu ai hết”, Emily hét lên.

“Anh yêu gia đình anh”, anh đáp trả ngay lập tức.

“Em biết. Anh sẽ làm bất cứ điều gì cho họ, giúp họ bằng tất cả mọi cách anh có thể, nếu họ cần. Nhưng đó không phải là điều em muốn nói tới”.

“Tất nhiên là không rồi”, anh nói, ánh mắt đen dính chặt vào gương mặt ửng hồng của cô. “Ý em là anh không thể yêu em”. Đường môi gợi cảm của anh cứng lại. “Tất cả đàn bà đều muốn tình yêu. Tại sao không có ai trong số các người nghĩ rằng có thể sống thiếu nó nhỉ?”

“Bởi vì nếu anh không có gia vị tình yêu cho cuộc sống của mình, thì chỉ là anh đang tồn tại thôi. Em đã hiểu điều này khi em đến đây, đến Cyprus này. Hòn đảo của tình yêu...” Cô mỉm cười nhỏ nhẹ “... quê hương của Aphrodite... tại sao anh có thể sinh ra và lớn lên ở đây, mà không tin vào tình yêu được chứ?”

Anh không trả lời cô. Đôi mắt anh đã không còn trống rỗng; cô có thể nhìn thấy mâu thuẫn nổi lên trong đáy mắt huyền ảo đó. Như thể nhận ra Emily có thể nhìn thấy sự hỗn loạn bên trong anh, Nikolaos ngay lập tức rời bước quay đi.

“Anh không muốn gặp mẹ anh, và anh cũng muốn sau này càng ít nhìn thấy em càng tốt”, giọng anh căng thẳng. “Còn về di chúc của Dimitri, anh sẽ tìm những giải pháp hợp pháp và sắp đặt lại”.

“Ôi trời, người đàn ông ngu ngốc”, cô cay đắng. “Có phải anh định vứt bỏ tất cả mọi thứ đúng không?”

“Anh chỉ đơn giản là quyết định những gì cần thiết. Anh tin rằng đó là quyền của anh”.

“Tất nhiên đó là quyền của anh chọn cuộc sống cô đơn và không hạnh phúc, nếu đó là điều anh muốn”, Emily đáp lại, với một sự dửng dưng cảm có nhiều hơn cô đã nghĩ. Và rồi đôi vai cô nhún nhường cao một cách không tự nhiên, đôi mắt chớp chớp che đi dòng lệ đang chực trào, cô nhanh chóng quay bước rời xa anh. Chỉ nhìn lại duy nhất một lần - vì không thể kiềm chế nổi mình - và thấy anh lại yên lặng nhìn ra biển, một người đàn ông mạnh mẽ và đầy đam mê, sống trên hòn đảo tình yêu chan hoà ánh nắng, vậy mà lại chối từ thứ cảm xúc thiêng liêng đó.

Trở lại Paphos, cô bỗng chợt thấy khách sạn Konstantin này mất hết vẻ quyến rũ của nó. Ồ, cô vẫn làm việc rất chăm chỉ - chăm chỉ hơn bao giờ hết; đó tốt hơn là có bất kỳ giây phút thanh thoi nào để nghỉ, để cảm nhận. Nhưng hứng thú với công việc đã mất sạch, và cô làm như một cỗ máy; đó chỉ là cách để lấp đầy những giờ cô đơn trống trải.

Mối liên lạc giữa cô với Nikolaos hoàn toàn không tồn tại. Thời gian này, ít nhất, anh vẫn ở trong khách sạn - để đảm bảo là khách sạn không sụp đổ dưới sự quản lý non nớt của cô, cô chưa chát - nhưng tất cả mọi giao tiếp đều thông qua thư ký của anh.

Emily cứ cho rằng cô đã trải nghiệm tất cả mọi tằm tối buồn thương sau cái chết của mẹ và Dimitri, nhưng đây lại là một nỗi đau hoàn toàn khác. Trái tim cô có thể nhận ra, nỗi đau đó đang càng ngày càng tăng lên. Đó thật sự là một viễn cảnh đáng sợ, và là thứ đã đe dọa lấp đầy cô suốt thời gian này.

Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? Trở về nhà ở Anh quốc? Mặc dù đó là một điều cô chưa từng mong đợi sẽ xảy ra khi cô đến đây lần đầu, nhưng nước Anh đã không còn cho cô cảm giác như quê nhà nữa. Chỉ sau vài tháng ngắn ngủi, mà giờ nhà của cô đã là nơi này, trên hòn đảo tràn đầy nắng và những huyền thoại, truyền thuyết cổ xưa này. Cô yêu biển xanh ngắt, những bãi cát nóng bỏng, những cánh rừng xanh mướt, những buổi bình minh rực rỡ chói lòa, hương thơm thoang thoảng của hoa mùa xuân, vị ngọt ngào của trái chín cây và tất nhiên là cả sự thân thiện mến khách của con người nơi đây nữa.

Đến cuối tuần thì, cô biết rằng cô không thể chịu đựng thêm nữa nếu như không có cái gì đó thay đổi.. Và chắc chắn sẽ không có gì tự chuyển dịch cả; cô phải tạo ra nó. Một ý tưởng đang dần hình thành trong đầu cô, nhưng chỉ nghĩ đến khả năng thực thi mong manh của nó cũng đủ khiến cho cô chùn bước. Tỷ lệ thành công chỉ có một phần một trăm; có vẻ giống như cô sẽ phá huỷ tất cả hơn. Và điều đó sẽ cần được chuẩn bị kỹ lưỡng, bởi có quá nhiều thứ có thể đi lệch đường.

Dù cho trời không lạnh nhưng Emily lại chợt run lên. Nếu như cô tiếp tục ý tưởng điên rồ đó, nó sẽ vét sạch sự can đảm cuối cùng còn lại để thực hiện. Mặt khác, cô không nghĩ bất cứ yếu tố nào trong kế hoạch

có thể kéo dài lâu bởi chính tính bất khả thi của nó. Nhưng không ai hạnh phúc cả, tất cả đều bị giam chặt trong cuộc sống riêng tù túng của bản thân. Ít nhất thì nó có thể cho cô một cơ hội nhỏ để đưa mọi việc lại đúng chỗ.

Cô nhấc điện thoại lên và bấm những con số mà Eléni đã cho. Cô nhẹ nhõm khi đúng là Eléni ở đầu dây bên kia.

“Cháu là Emily Peterson đây”, Emily căng thẳng. “Cô còn nhớ cháu chứ?”

“Tất nhiên rồi”, Eléni đáp với một sự háo hức. “Có phải cháu đã cố nói với Nikolaos rồi đúng không? Nó đã đồng ý gặp tôi rồi đúng không?”

“Cháu nghĩ là cháu có thể sắp xếp để cô gặp anh ấy”, Emily nói, cẩn trọng từng chữ một.

“Khi nào thế?” Eléni hỏi ngay lập tức. “Có lâu nữa không? Tôi chỉ còn có thể ở lại Cyprus thêm vài ngày nữa thôi”.

“Chiều nay”, Emily thông báo, sau khi hít một hơi thật sâu. “Cháu sẽ hẹn vào chiều nay, nếu nó thuận tiện cho cô”.

“Được”, Eléni đáp, và Emily có thể cảm nhận được sự run rẩy xúc động trong giọng nói của bà. “Tôi nên đến vào lúc nào đây?”

“Nếu cô có thể đến đây vào đúng ba giờ chiều, cháu sẽ chờ cô ở sảnh chính”.

“Tôi chắc chắn sẽ có mặt ở đó”, Eléni hứa. “Và... cảm ơn cháu. Cháu biết điều này có ý nghĩa thế nào với tôi mà”.

Emily ngay lập tức cảm thấy tội lỗi vì Eléni hiển nhiên nghĩ rằng Nikolaos đã đồng ý gặp bà. Cô cắn môi và suýt chút nữa thì nói bật ra sự thật, nhưng Eléni đã cúp máy rồi. Emily định bấm nút gọi lại, nhưng rồi chợt ngừng. Cô biết cô đang đánh cược với cuộc sống của người khác, nhưng đôi lúc điều duy nhất có thể làm là nắm lấy cơ hội mong manh nhất.

Cô dành một vài phút để ổn định lại hơi thở và kiểm chế nhịp tim đang đập như điên của mình. Rồi sau đó cô gọi đến văn phòng Nikolaos, biết chắc rằng cô sẽ trực tiếp nói chuyện với anh bởi vì người thư ký hôm nay đã nghỉ ốm.

Giọng nói quen thuộc và đầy quyền lực của anh vang lên khi anh trả lời điện thoại khiến cho làn da cô đột ngột cháy bùng lên những đốm nhiệt.

“Em... em muốn hẹn gặp anh chiều nay lúc ba giờ”, rốt cuộc cô cũng nói nên lời.

Một khoảng lặng kéo dài trước khi anh cuối cùng cũng trả lời cô. “Anh có thể dành cho em vài phút nếu em muốn bàn chuyện gì quan trọng. Anh sẽ đi ăn trưa với đối tác kinh doanh, sau đó là một cuộc họp ngắn, nhưng anh có thể trở về lúc ba giờ”. Giọng anh miễn cưỡng hơn bất cứ lúc nào cô nhớ cô đã từng nghe.

“Cảm ơn anh”, cô nói, nuốt xuống khó khăn. Cô lắng nghe thêm một chút nữa âm thanh hơi thở của anh, rõ ràng và gấp gáp hơn bình thường. Và rồi cô cúp máy, cảm nhận hai lá phổi đang co thắt lại.

Sáng muộn hôm đó, cô nhìn thấy Nikolaos rời khách sạn cho cuộc hẹn bữa trưa của mình. Cô vội lên vào phòng anh, bước ngay đến cái tủ nơi anh để chìa khoá phòng. Tất nhiên là nó đã bị khoá, nhưng cô dùng chiếc chìa vạn năng của mình để mở. Cô chỉ tốn vài giây để tháo tất cả chìa khoá của anh khỏi móc và bỏ vào túi mình. Rồi cô khoá tủ lại và, tim cô đập thình thịch như sấm dội, nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Tất cả những gì còn lại cô cần làm bây giờ là đợi đến ba giờ chiều. Thời gian trôi chậm đến mức đôi lúc cô cảm giác như chiếc kim đồng hồ đeo tay của cô hoàn toàn đứng yên. Nhưng cuối cùng cũng đến lúc đi xuống đón Eléni.

Khi cô đi đến phòng nghỉ của khách sạn, chợt một ý nghĩ nảy sinh ngay thời khắc chân động tinh thần này rằng giả sử Eléni không đến thì sao. Nhưng cô đã thấy bà đứng ngay bên cạnh chậu cọ lớn, khuất dưới vòm lá rộng xanh mát.

Eléni bước đến khi nhìn thấy Emily. “Tôi hồi hộp quá”, bà thừa nhận. “Tôi quá run khi đến đây”.

Emily hoàn toàn chắc rằng Eléni không thể sợ bằng một nửa cô bây giờ. Cô cố giấu đi nỗi sợ đang cuộn trào trong lòng, và trao cho Eléni một thứ mà hi vọng nó có thể coi là nụ cười động viên.

“Đi nào, cháu sẽ đưa cô đến văn phòng Nikolaos”.

“Nó cảm thấy thế nào về cuộc gặp mặt này vậy?” Eléni lo lắng hỏi khi họ bước vào thang máy.

“Cháu... không biết”, Emily lảng tránh. Ngay thời điểm này, cô cũng đang bị dày vò bởi sự hoài nghi. Cô có bất cứ quyền hành nào để làm chuyện này không? Nhưng giờ đã quá trễ để quay đầu lại rồi. Làm sao cô có thể nói với Eléni rằng tất cả những chuyện này ngay từ đầu đã là sự sắp đặt của cô? Rằng Nikolaos hoàn toàn không biết tí gì hết?

Họ đã đến tầng đặt văn phòng của Nikolaos, và miệng Emily trở nên khô khốc. Và rồi họ tiến về phía cửa, và Emily quay sang Eléni.

“Cô cứ đi thẳng vào đi”, cô nói nhanh.

Cô nhìn những ngón tay Eléni run rẩy khi bà chạm vào nắm cửa. Rồi bà xoay nó, đẩy cửa mở ra và bước vào trong.

Nikolaos đang ngồi đằng sau bàn làm việc, xử lý những giấy tờ và Emily chỉ dám lướt qua gương mặt anh khi anh ngước lên và nhìn thấy mẹ mình. Đó là một cơn bùng nổ của những xúc cảm trái ngược, nhanh chóng kết thành một khối giận dữ tăm tối khi anh trông thấy Emily đứng bên ngoài.

“Tại sao em lại làm điều này?” anh đứng phắt dậy, hỏi đầy tức tối.

Emily không trả lời. Thay vào đó, cô nhanh chóng đóng cửa và dùng chìa vạn năng của mình khoá lại, nhốt Eléni và Nikolaos bên trong.

Chỉ ngay sau đó, cô nghe thấy anh đập sầm sầm vào cánh cửa. “Emily, mở ra ngay lập tức!”, Nikolaos gầm lên, giọng anh điên lên vì tức giận.

Hai chân cô run rẩy - thực tế là toàn thân cô đang run rẩy, tất cả mọi sợi dây thần kinh căng lên nhói buốt - nhưng cô không hề nao núng.

“Không”, cô đáp trả kiên quyết. “Nó sẽ được khoá lại trong vòng một giờ. Và anh không thể mở ra đâu, em đã lấy tất cả chìa khoá của anh rồi”.

“Em nghĩ em đang làm cái chết tiệt gì thế hả?” Anh hét lên tức tối.

“Em đang buộc anh phải chọn lựa. Anh và mẹ anh có thể ngồi trong im lặng suốt một tiếng đồng hồ tới, hoặc hai người có thể bắt đầu nói chuyện với nhau”.

“Em không có quyền ép chúng tôi vào hoàn cảnh này”. Anh điên tiết.

“Đúng là em không có”, cô đồng tình, giọng cô gần như vỡ vụn vì căng thẳng. “Nhưng em đã làm thế rồi, và em định sẽ đi đến cùng. Hai người sẽ có một giờ”, cô nhắc anh.

Khi anh ra được khỏi đây...” Nikolaos bắt đầu đe dọa, nhưng Emily đã đi khỏi, bởi cô sợ nếu cô ở lại lâu hơn nữa, cô có thể sẽ yếu lòng, và thả họ ra.

Cô không thể tin cuối cùng mình đã làm thế, nhốt họ trong đó cùng nhau. Cô hoàn toàn không có quyền làm vậy; ngoại trừ một kết luận không thể lay chuyển đó là Nikolaos và Eléni cần phải tìm lại một chút yên bình; để tiếp tục cuộc sống của họ.

Emily cắn môi và liếc xuống đồng hồ đeo tay. Chỉ mới năm phút trôi qua kể từ khi cô rời khỏi nơi ấy. Làm thế nào để cô có thể trải qua suốt thời gian còn lại đây?

Cô đi tới đi lui không ngừng quanh văn phòng của mình, gọi nhân viên mang lên một tách café, nhưng rồi không thể uống được. Nửa giờ lê thê trôi qua, mười lăm phút kéo dài vô tận từ từ nhích dần, và rồi cuối cùng, thời gian cũng hết.

Cô rón rén tiến về phía căn phòng, tai căng ra ráng thu nhận bất cứ âm thanh nào có thể cho cô chút manh mối về những gì đang diễn ra đằng sau cánh cửa khoá chặt. Dù vậy, cô không thể nghe được gì. Hoặc

Nikolaos và Eléni đang ngồi trong im lặng hoàn toàn, hoặc họ nói chuyện quá nhỏ khiến không có gì có thể lọt qua cánh cửa dày này được.

Những ngón tay cô lỏng ngóng đầy căng thẳng, Emily nhét chìa vào ổ khoá. Cô vặn nó và nghe tiếng khoá bật mở, ngay lập tức cô quay người chạy đi, quá sợ để có thể đối mặt với Nikolaos khi anh mở cánh cửa này ra.

Cô lủi vào trong phòng mình tìm cảm giác an toàn. Ngoại trừ chuyện dĩ nhiên là nó chẳng an toàn chút nào. Nhưng chẳng có chỗ nào trong cái khách sạn này - thực tế là cả cái hòn đảo này - cho cô trốn tránh anh cả.

Emily cứ đi loang quanh chỗ cửa sổ rồi dừng lại dán mắt vào tấm kính một lúc lâu. Và đôi mắt xanh của cô chợt mở to khi cô nhìn thấy Eléni bước ra từ cửa chính của khách sạn. Nhưng chỉ vài giây sau đó thì nó còn mở to hơn nữa khi cô chứng kiến Nikolaos cũng bước theo bà.

Kiểm chế hơi thở, cô quan sát họ đứng đó trong vài phút, nói chuyện nhẹ nhàng. Gương mặt Nikolaos trông thật bình tĩnh, và trên khoé môi xinh đẹp của Eléni còn vương lại dấu vết một nụ cười duyên dáng. Emily cảm thấy cả thân mình giãn ra nhẹ nhõm. Họ đã không hét vào mặt nhau, hoặc ngồi trong sự im lặng lạnh lẽo. Có vẻ như sự liều mạng này của cô đã được đền đáp.

Sau cùng, Eléni bước vào chiếc taxi đang đợi, và Nikolaos quay lại khách sạn. Emily ngay lập tức lại trở nên căng thẳng. Dù cho bất cứ chuyện gì diễn ra giữa Nikolaos và mẹ anh trong căn phòng khoá chặt đó, thì vẫn có một điều rất hiển nhiên. Nikolaos sẽ có rất nhiều thứ để nói về vai trò của cô dính dáng trong sự việc lần này.

Quả thật cô không phải chờ đợi lâu. Chỉ vài phút sau đó, cửa phòng cô bị đẩy ra và Nikolaos sải bước vào.

“Anh chắc phải bẻ gãy cái cổ nhỏ nhắn lắm chuyện của em mới được”, anh gầm gừ.

“Em biết”, cô thì thào nho nhỏ về hổi lỏi. “Em không có quyền làm những chuyện đó”.

“Hoàn toàn là không rồi!” Nhưng mắt anh lại không có vẻ giận dữ như cô đã nghĩ. “Đặc biệt là khi em đã biết rất rõ anh cảm thấy thế nào về những kẻ nhúng mũi vào đời tư của anh”.

“Anh không thích điều đó”, Emily lí nhí.

“Thế nhưng em vẫn làm”.

“Em không thể ngừng lại được. Khi em nhìn thấy chuyện gì ngang tai trái mắt, em sẽ cố sắp đặt nó lại chỗ cũ”.

“Ngay cả khi em đã được thông báo trước là không nên nhúng mũi vào ư?”

Emily thở dài nhẹ. “Em e là thế”. “Rồi cô ngược nhìn anh lo lắng. “Anh đã nói chuyện với mẹ anh rồi chứ? Ý em là trò chuyện ấy? Anh có quát mắng hay làm bà ấy đau khổ nữa không vậy?”

“Tất nhiên là không”, Nikolaos trả lời ngay. “Em nghĩ anh là dạng đàn ông gì vậy?”

“Một kẻ cứng đầu”, cô đáp. Và rồi cô cắn môi. Đó có lẽ không phải là câu trả lời khôn ngoan.

“Nhưng cũng rất khoan dung”, anh chỉ ra. “Rất nhiều người đàn ông sẽ phạt nặng em vì tất cả những thứ em đã gây ra đấy”.

“Anh... anh không định phạt em chứ?” Emily hỏi, ngập tràn hi vọng.

Anh nhăn mặt. “Không có vẻ thế đâu”.

“Và mọi việc đã ổn chưa? Ý em là, giữa anh và mẹ anh ấy?”

“Hoàn toàn là chưa thể ổn được”, Nikolaos đáp, khiến cho trái tim cô bỗng hụt hẫng. “Quá nhiều chuyện đã xảy ra, quá nhiều tổn thương đã hình thành. Em đã nghĩ cái gì vậy, nghĩ là em có thể phẩy một cái đũa thần và biến mọi thứ trở về như cũ chỉ sau một đêm ư?” Nhìn vào gương mặt tối sầm của cô, anh bình thản nói tiếp. “Nhưng anh và mẹ đã đồng ý sẽ gặp nhau lần nữa trước khi bà ấy rời khỏi Cyprus. Và anh cho là, sau này anh và mẹ sẽ còn liên lạc với nhau. Giờ anh chỉ có thể hứa với em đến thế thôi”.

Khuôn mặt nhỏ của Emily ngay lập tức lại sáng bừng lên. “Thế là đủ rồi”. Nhưng rồi đôi mày cô lại nhíu lại. “Nhưng... còn cha anh? Eléni có đến gặp ông ấy không?”

“Anh và mẹ cũng đã nói về chuyện đó rồi”, Nikolaos đáp, sau một chút ngập ngừng. “Nhưng cha anh đã chìm đắm trong thế giới của ông ấy. Em thấy đó, em hiểu ông ấy như thế nào rồi mà. Anh và mẹ đã quyết định rồi, ít nhất là trong lúc này, có lẽ tốt hơn hết là nên để cho thế giới ấy không bị ai làm phiền cả”.

“Vâng, em nghĩ anh hoàn toàn đúng”, cô nói chậm chậm.

Nikolaos mỉm cười khô khốc. “Cuối cùng thì có vẻ như anh cũng làm được một thứ khiến cho em đồng tình”.

“Ôi, không, em đồng tình với tất cả mọi điều anh đã làm trong ngày hôm nay”, cô sốt sắng đáp lời. “Em đã không nghĩ rằng... uhm... không biết là liệu mọi chuyện sẽ đi đến đâu. Em đã cho là anh có quá nhiều kiêu hãnh... là anh có thể từ chối dù chỉ là trò chuyện với Eléni... hoặc là anh sẽ giết em sau đó vì những gì em đã làm”.

“À đúng rồi”, anh trầm ngâm, “anh chợt nhớ ra là lúc này anh đã rất muốn bẽ gãy cái cổ em mà”. Anh tiến đến gần hơn, và những ngón tay trượt dọc theo cần cổ thanh thoát của cô. Emily nấc lên khe khẽ. Những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại, nhạy cảm và cuối cùng dừng lại phía trên vị trí nơi trái tim cô đang đập điên cuồng.

“Tại sao anh lại để cho em quấy nhiễu cuộc đời anh thế này nhỉ?” anh thì thầm. “Sao anh lại để cho em xáo trộn tất cả cuộc sống riêng của anh lên, khiến sự tồn tại của anh hoàn toàn đảo lộn và làm cho anh thức trắng đêm thế này chứ?”

“Làm cho anh thức trắng đêm ư?”, Emily lấp bắp.

Những ngón tay Nikolaos siết chặt hơn, hướng khuôn mặt cô lại gần anh. “Em biết là thế mà”, anh bảo cô, đôi mắt anh bắt đầu lấp lánh sáng. “Anh nghĩ là em biết chính xác những gì em đã gây ra cho anh mà”.

“Em... em đã hầu như không gặp anh suốt tuần rồi”, cô chống chế.

“Chúng ta đâu cần phải nhìn thấy nhau mới nhận thức được sự tồn tại của nhau chứ”.

“Chính anh đã rời bỏ em sau cái đêm ấy ở biệt thự kia mà”, cô run rẩy nhắc nhở anh.

“Bởi vì em đã làm cho anh tức giận. Rất tức giận. Nhưng anh đã sớm nhận ra sau đó là nó chẳng thể ngăn anh ngừng ham muốn em - cần em”.

Cần - đó là một từ mới; Emily chưa bao giờ nghe anh nói thế trước đây, không với ai hay về bất cứ thứ gì. Cô chớp mắt liên tục, cố che giấu đi đôi mắt đang sáng rực lên và buộc mình phải dập tắt những đốm hi vọng đang nhen nhóm trong lòng.

“Em không nghĩ là anh có ý đó”, cô buồn bã đáp lời. “Anh không phải là người đàn ông sẽ cần bất cứ ai. Anh tự dẫn dắt cuộc đời mình, anh hoàn toàn đủ khả năng đó. Anh đã có công việc của mình, gia đình của mình - thế là đủ với anh. Anh không có hứng thú với những thứ khác. Chính anh đã nói thế với em mà”.

“Anh đã nói dối”, anh đáp lời cô. “Với em, và cả bản thân anh nữa. Anh vẫn luôn muốn nhiều hơn, nhưng anh đã không để bản thân mình có được điều đó. Cuối cùng, anh tự thuyết phục mình là anh thậm chí không cần đến nó. Anh đã chứng kiến những gì tình yêu đã làm, sự huỷ hoại mà nó có thể gây ra khi đi lệch hướng. Anh đã tự bảo mình là sẽ không để ai có thể có cơ hội phá đám cuộc đời anh như thế. Nhưng giờ thì anh lại muốn tận dụng cơ hội đó. Anh muốn chia sẻ nó cùng với em, Emily”.

Cô gần như ngưng thở. Nhưng cô vẫn chưa thể tin được.

“Anh đáng lẽ nên cưới một cô nàng Cyprus mới phải”, cô nói chậm chậm. “Ai đó biết anh và thấu hiểu anh. Ai đó giống như...” Thật sự quá khó khăn để cô có thể thốt ra những từ cuối cùng. “Ai đó giống như Sofia vậy”, cuối cùng cô cũng kết thúc câu nói với giọng điệu mang sự tổn thương đau đớn.

Nikolaos bắt đầu lắc mạnh cô một cái. “Nếu như anh muốn lấy Sofia, anh đã làm thế từ lâu rồi. Em có thể không sinh ra ở đây, nhưng em thuộc về nơi này. Ngay từ khi đặt chân lên hòn đảo này, em đã bắt đầu thay đổi. Làn da em chuyển thành màu bánh mật dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt sáng lên, còn mái tóc thì bóng mượt và tràn đầy sức sống đến mức anh chỉ muốn chạm vào mỗi lần anh nhìn thấy em. Anh bắt

cười khi nhìn vẻ giật mình trên gương mặt cô. “Em không hề biết điều đó phải không? Không biết chuyện anh đã phải cố gắng thế nào để giữ tay mình tránh xa em đúng không? Và tất nhiên là anh chẳng thể chiến thắng rồi. Anh cảm thấy thật tội lỗi nếu không hôn em. Làn môi xinh đẹp này”, giọng anh dịu dàng hơn nữa, một ngón tay lướt nhẹ trên viền môi run rẩy của cô, “màu sắc của thứ rượu vang ngọt ngào nhất. Có lẽ khi ấy anh đã sai lầm khi dẫn em đến thăm quan những nơi thuộc về Aphrodite, và khám phá ra rằng thực ra em đã biết hết những bí mật của bà ấy rồi...”

Giọng anh lúc này đã bắt đầu trầm khàn, và anh đã gần đến nỗi chỉ cần một cử động nhẹ của cơ thể cô thôi là hai người họ sẽ dán chặt vào nhau.

“Ở lại đây với anh đi. Mãi mãi”, anh tha thiết mời gọi. “Nếu như em nhớ nhà, anh sẽ đưa em về Anh du lịch. Nhưng chỉ trong mùa hè thôi, để em luôn luôn ấm áp và ngọt ngào như mật ong vậy. Sẽ không còn những mùa đông Anh quốc giá lạnh và những gương mặt nhợt nhạt nữa. Anh không muốn em lại trở về là một cô gái Anh bé nhỏ mà anh đã gặp lần đầu tiên ở văn phòng luật sư hôm ấy”.

“Em sẽ không như thế nữa đâu”, cô nhẹ nhàng hứa hẹn. “Và em cũng muốn ở lại đây cho đến hết cuộc đời còn lại. Cùng với anh”.

Nikolaos hít vào rồi loạn gấp gáp. Rồi anh cúi đầu xuống và hôn cô.

Vài phút sau anh mới ngẩng đầu lên và nở một nụ cười rạng rỡ. Lúc ấy, Emily cảm thấy cơ thể cô sắp tan chảy ra hoàn toàn nếu anh chạm vào cô chỉ cần thêm một lần nữa thôi. Làn da cô như có lửa, từng inch trên người cô đau đốn vì muốn anh, và cô có thể cảm nhận được dòng chảy khao khát nóng bỏng của tình yêu đang cuộn cuộn trong người anh.

“Anh hi vọng là em đã rõ về những nghi lễ kết hôn ở Cyprus”. Anh nói, bàn tay lai vuốt ve cô như thể để xóa đi bất kỳ rào cản nào cô có thể dựng lên. “Các dì của anh đã chờ cuộc hôn nhân này bao nhiêu năm rồi. Họ chắc chắn sẽ không chịu đứng ngoài cuộc đâu, và có thể là một nửa dân số trên hòn đảo sẽ được mời đến dự hôn lễ đấy”.

“Ai cũng có thể đến mà”, Emily đáp. “Em không quan tâm chuyện đó”. Chợt đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh trong giây lát. “Anh sẽ mời Eléni chứ?”

Nikolaos chỉ lưỡng lự trong phút chốc. “Ừ”, anh khẳng định chắc chắn.

Emily lại cảm thấy yên tâm. Rồi thì những ngón tay của Nikolaos chạy dọc sống lưng cô và giọng anh thì thào vào tai cô, “Chúng ta chưa bàn về những đứa trẻ”.

Cô nhìn anh có chút lo lắng. “Anh có muốn chúng không?”

“Tất nhiên là có rồi”, anh đáp ngay lập tức. “Câu hỏi duy nhất cần được đặt ra ở đây là - bao nhiêu?”

“Ồ, bao nhiêu tùy ý anh”, Emily trả lời hào phóng.

Nikolaos cười toe. “Chuyện này mới à nha, em chịu dễ dàng nhượng bộ tất cả những gì anh đòi hỏi. Vậy thì anh nên yêu cầu thêm cái gì nữa đây nhỉ?”

“Bất cứ thứ gì”, cô đáp dịu dàng, ngoan ngoãn chìm vào vòng tay anh.

“Em vẫn còn giữ chiếc chìa vạn năng của mình chứ?”

“Vâng”, Emily đáp, có chút nghi hoặc.

“Vậy thì anh nghĩ là anh sẽ yêu cầu em khoá cửa lại”, Nikolaos nói với một giọng bất ngờ trở nên khản đặc.

Cô chỉ mất vài giây để làm theo lời anh nói. Sau đó cô lại lao vào vòng tay anh, với đôi bàn tay anh âu yếm lướt trên người cô, nhẹ nhàng mà khấn trương vội vã, nhanh chóng cởi bỏ quần áo giữa họ để kiểm tìm cơ thể nóng bỏng khát khao ẩn bên trong. Và những lời yêu thương họ thào thì với nhau đôi lúc bằng tiếng Anh, đôi lúc bằng tiếng Hi Lạp, nhưng ngôn ngữ không phải là vấn đề - Điều quan trọng duy nhất là họ đã được ở bên nhau.

Mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ, làn nước xanh trong vắt như pha lê nhẹ vỗ vào bờ biển trên hòn đảo của tình yêu, và có lẽ Nữ thần Aphrodite cũng đang mỉm cười khi những phép thuật cổ xưa của bà đã tạo

nên một đôi uyên ương mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-touch-of-aphrodite-phep-mau-cua-nu-than-tinh-yeu>